

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ

นางสาวขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน

การศึกษาครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2553

**Construction of a Supplementary Reading on Phrapradaeng Place Names
for Mathayom Suksa II Students in Phrapradaeng District,
Samutprakan Province**

Miss Kwanjai Learsrithwimanmaen

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

School of Educational Studies

Sukhothai Thammathirat Open University

2010

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ	การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ชื่อและนามสกุล	นางสาวขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
แขนงวิชา	หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา	ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ชนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2554

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ชนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ปราณี ปราบริปู)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ

ผู้ศึกษา นางสาวขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน รหัสนักศึกษา 2472102363

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ชนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ ปีการศึกษา 2553

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) สร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ และ (2) ตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงเช่นกัน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติม สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาค้นคว้ามีดังนี้ (1) หนังสือที่สร้างขึ้นมีรูปเล่มขนาด 18.5 x 26 เซนติเมตร ความยาว 79 หน้า เนื้อหาของหนังสือประกอบด้วย ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง ภูมินามตำบลตลาด ภูมินามตำบลบางพิง ภูมินามตำบลทรงคะนอง ภูมินามตำบลบางครุและตำบลบางหญ้าแพรก และการวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง และ (2) การตรวจสอบคุณภาพหนังสือ พบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นต่อภาพรวมของหนังสืออ่านเพิ่มเติมว่ามีความเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมในภาพรวมมีความเหมาะสมมากที่สุด

คำสำคัญ หนังสืออ่านเพิ่มเติม ภูมินาม มัธยมศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้า ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง จาก รองศาสตราจารย์ ชนรัชฎ์ ศิริสวัสดิ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ และติดตามผลการศึกษาค้นคว้า อย่างไรก็ดีขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ซึ่งได้แก่ นายพีระ กาบแก้ว นายสมพิศ มงคลพันธ์ อาจารย์สอวงค์ศรี สันติจารี อาจารย์จรัสพร แหวนทอง อาจารย์เพ็ญแข งามดวงใจ และอาจารย์ณภัทร ศรีละมัย ที่ให้ความอนุเคราะห์แก้ไข เสนอแนะ การสร้างหนังสือ อ่านเพิ่มเติม ทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้สำเร็จลงได้

นอกจากนี้ผู้ศึกษาค้นคว้า ยังได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลในท้องถิ่น อำเภอ พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ภูมินามอำเภอพระประแดง เพื่อนำมาจัดทำ เป็นหนังสือ และได้รับความช่วยเหลือในการสืบค้นข้อมูลจาก ห้องสมุด โรงเรียนวัดทรงธรรม และ ศูนย์วิทยบริการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช จึงขอขอบพระคุณ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

สุดท้ายนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าต้องขอขอบพระคุณคือ คุณแม่จำเริญ เลิศฤทธิวิมานแมน ที่ให้ กำลังใจตลอดมา และเพื่อนครู โรงเรียนวัดทรงธรรม ที่ให้ความอุปการะช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้

หากผลของการศึกษาค้นคว้ามีส่วนช่วยให้เกิดประโยชน์ แก่วงการศึกษา ผู้ศึกษาขอ มอบความดีนี้ เป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้เลี้ยงดู อบรมสั่งสอนให้ความรัก ความรู้ และความเอื้ออาทรแก่ผู้ศึกษา

ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน

มิถุนายน 2554

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการสร้างหนังสือ	4
กรอบและแนวคิดในการสร้างหนังสือ	4
แนวทางการสร้างหนังสือ	27
บทที่ 2 หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง	33
บทที่ 3 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	127
สรุปการวิจัย	127
อภิปรายผล	133
ข้อเสนอแนะ	135
บรรณานุกรม	136
ภาคผนวก	143
ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ	144
สำเนาแบบประเมินคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ	146
ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ	152
ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	155
สำเนาแบบประเมินคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ	157
ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ	163
ค รายชื่อนักเรียน	169
สำเนาแบบประเมินคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน	171
ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน	191
ประวัติผู้ศึกษา	197

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญ

สังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดน และมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้เกิดสภาวะการณ์ แห่งความซับซ้อน คลุมเครือ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณี ดังนั้นการพัฒนาเยาวชนของชาติให้มีศักยภาพทัดเทียมหรือสูงกว่านานาชาติจำเป็นต้องใช้วิธีการที่ดีที่สุด นั่นก็คือ การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับเยาวชน เพราะการอ่านถือว่าเป็นปัจจัยที่มีคุณประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งต่อเยาวชนและประเทศชาติ เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานของการศึกษาหาความรู้ ความบันเทิง ด้วยตนเอง เป็นวิธีการสะสมความรู้ ที่ทำให้นักเรียนรู้จักหาหนทาง ทำให้วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติได้รับการอนุรักษ์ และช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเยาวชน ตลอดจนสร้างการศึกษาตลอดชีวิต อันจะส่งผลให้เยาวชนของชาติเติบโตอย่างมีคุณภาพ ทั้งในด้านสติปัญญา สุขภาพกาย สุขภาพจิต เป็นคนดีมีคุณธรรม มีความรู้ความสามารถอย่างเต็มศักยภาพในที่สุด

สาเหตุที่การอ่านเป็นปัจจัยที่มีคุณประโยชน์อย่างยิ่ง ก็เพราะหนังสือเป็นแหล่งสะสมความรู้ที่สำคัญ ดังปรากฏในพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (อ้างถึงใน สุวัสตา เสริมศิลป์ 2544: 105) ที่พระราชทานในพิธีเปิดงานหนังสือแห่งชาติปี 2515 มีใจความว่า “หนังสือเป็นเสมือนคลังที่รวบรวมความรู้ เรื่องราว ความคิด วิทยาการ ทุกอย่างทุกด้าน ซึ่งมนุษย์ได้เรียนรู้ ได้คิด อ่านและพิจารณาขบขันที่รักษาไว้ด้วยลายลักษณ์อักษร หนังสือแพร่ไปถึงที่ใด ความรู้ความคิด ก็แพร่ไปถึงที่นั่น หนังสือจึงเป็นสิ่งมีค่า และมีประโยชน์อันประมาณมิได้ในแง่ที่เป็นบ่อเกิดแห่งการเรียนรู้ของมนุษย์”

ใจความจากพระบรมราโชวาท ชี้ให้เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของหนังสือที่ช่วยพัฒนามนุษย์ให้มีความเจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้าน จนเปรียบได้กับขุมทรัพย์ทางปัญญาที่มนุษย์สามารถแสวงหาได้ด้วยตนเองจากการอ่าน

จากทั้งหมดที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่าการอ่านหนังสือมีคุณค่าและความสำคัญต่อมนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะต่อเยาวชนของชาติ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องค้นหาวิธีปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ให้กับเยาวชนทุกเพศ ทุกวัย ด้วยวิธีการที่น่าสนใจ หลากหลายรูปแบบ

ทุกเวลา และทุกสถานที่ จนเกิดเป็นการศึกษาตลอดชีวิต ที่ทำให้เยาวชนทุกคนในชาติสามารถอยู่ในสังคมโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกวินาที ได้อย่างรู้เท่าทันและมีความสุข ดังที่ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542 :1) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ความเข้าใจ ที่ถูกต้อง มีความคิดกว้างไกล มีความทันสมัย เสริมสร้างบุคลิกภาพที่เหมาะสม มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักใช้ข้อมูลในการตัดสินใจ รู้แนวทางในการแก้ปัญหา รู้วิธีการที่จะค้นคว้าต่อไป ตลอดจนการแสวงหาความสนุกสนานเพลิดเพลิน ดันเด่นเร้าใจ ทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จ ทั้งในด้านการศึกษา การประกอบอาชีพ และครอบครัว

การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับเยาวชนของชาติ ในยุคนี้ จำเป็นต้องสอดแทรกในเรื่องของจิตสำนึกที่ถูกต้อง มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รักษาและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้าไปในกระบวนการ หรือกิจกรรมนั้นๆ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ซึ่งต้องการให้เยาวชนของชาติเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในฐานะพลเมืองของชาติ และพลโลก

ดังนั้นการปลูกฝังคุณลักษณะนิสัยดังกล่าวให้กับเยาวชนนั้น จำเป็นต้องจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ วิธีแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองได้ ผู้เรียนและผู้สอนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกับสื่อการเรียนการสอน ซึ่งสื่อประกอบการเรียนการสอนของนักเรียน ในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองที่ดีที่สุด คือ การส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าเพิ่มเติมจากสื่อการเรียนการสอน โดยเฉพาะหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ ทั้งที่อยู่ใกล้ และไกลตัว

จากแนวคิดทั้งหมดที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่าครูผู้สอนภาษาไทย จำเป็นต้องมีบทบาทในการจัดทำสื่อการเรียนการสอน ที่เหมาะสมกับผู้เรียน สภาพ และความต้องการของท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อส่งเสริมและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งมีวิธีหนึ่งที่ครูสามารถทำได้ก็คือ การจัดทำสื่อการเรียนการสอนเพิ่มเติมต่างๆ โดยเฉพาะหนังสืออ่านเพิ่มเติม ซึ่งมีเนื้อหาสาระ และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระตามหลักสูตรของท้องถิ่น ที่กำหนดไว้ในคำอธิบายรายวิชา ของหลักสูตรพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (2542 : 61) ซึ่งได้กำหนดไว้ในหมวด 9 ว่ารัฐต้องส่งเสริมสนับสนุนให้มีการผลิต และพัฒนาแบบเรียน สื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆ และให้มีการพัฒนาบุคลากรทั้งด้านการผลิต เพื่อให้มีความรู้ความสามารถและทักษะการผลิตให้มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ

สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทหนึ่งที่ควรสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาการอ่านของผู้เรียน ได้แก่ หนังสือเพิ่มเติม ซึ่งจินตนา ไบกาซูยี (2542: 168) อธิบายความหมายไว้สรุปได้ว่า หมายถึงหนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตรสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง โดยคำนึงถึงวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล

เนื้อหาที่จะนำมาสร้างเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมจึงมีความสำคัญเช่นกัน เนื่องจากหากครูเลือกเนื้อหาที่น่าสนใจและมีคุณค่ากับนักเรียนจะช่วยให้หนังสือนั้นสามารถพัฒนานิสัยรักการอ่านของผู้เรียนและทำให้เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นด้วย เนื้อหาประเภทหนึ่งที่น่าสนใจยิ่งได้แก่ ภูมินาม ซึ่งเสนหา บุญยรัถย์ และทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2542: 5) กล่าวถึงไว้สรุปได้ว่า ภูมินามหรือ ภูมินามวิทยาเป็นการศึกษาเกี่ยวกับชื่อบ้านนามเมือง สถานที่สำคัญและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น ชื่อหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ ถนน และสะพาน เป็นต้น โดยภูมินามจะสะท้อนความเชื่อ ประวัติศาสตร์ สภาพสังคม ศาสนา และวิถีชีวิตของคนในสังคม

ในการพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม เพื่อนำมาใช้พัฒนาผู้เรียนนั้น มิงานวิชัยปรากฏที่นำ ภูมินามมาสร้างเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม ดังนี้

สุรตนา พันธุ์พิช (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามตำบลในจังหวัดชัยนาท โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามตำบลในจังหวัดชัยนาท สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชัยนาท และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินด้านการจัดรูปแบบ การพิมพ์ ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษามีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.75 ถึง 1.00 และมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 ส่วนการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เรียน จำนวน 10 คน ประเมินด้านรูปแบบและการพิมพ์ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านภาพประกอบ ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับจากหนังสือ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.75 ถึง 1.00 และมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 สรุปได้ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า ภูมินามสามารถนำมาเป็นเนื้อหาที่ใช้ในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมได้อย่างน่าสนใจ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นอำเภอหนึ่งที่มีความเป็นมาช้านาน ในสมัยรัชกาลที่ 2 ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ชาวมอญจากปทุมธานีอพยพมาอยู่ที่นี้ จึงทำให้เกิดภูมินามที่มีลักษณะที่น่าสนใจคือเป็นภูมินามที่ใช้ภาษามอญมาตั้งเป็นชื่อหมู่บ้าน ตำบล และสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งหากมิได้มีการรวบรวมไว้อาจสูญหายไปตามกาลเวลา

ผู้ศึกษาเห็นว่าภูมินามของอำเภอพระประแดงมีคุณค่าอย่างยิ่ง จึงสนใจที่จะสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม โดยใช้ภูมินามของอำเภอดังกล่าวมาเป็นเนื้อหาในการเรียบเรียงเพื่อให้ผู้เรียนได้รับ

ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเอง เห็นคุณค่าและเกิดความภาคภูมิใจอันจะส่งผลต่อการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านของผู้เรียนด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

2.1 เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

2.2 เพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น

3. ขอบเขตของการสร้างหนังสือ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่สร้างขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต้องการให้ความรู้เกี่ยวกับ สภาพทั่วไปของอำเภอพระประแดง และมูลเหตุแห่งการตั้งชื่อหมู่บ้านชาวมอญ จำนวน 17 หมู่บ้าน ที่อยู่ในพื้นที่ 5 ตำบล คือ ตำบลตลาด ตำบลบางพิง ตำบลทรงคนอง ตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งแบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 เรื่อง ในแต่ละเรื่องจะมีภาพประกอบ และกิจกรรมท้ายเรื่อง

4. กรอบและแนวคิดในการสร้างหนังสือ

ในการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง ดังนี้

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

- 4.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
- 4.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือสำหรับเด็ก
- 4.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม
- 4.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม
- 4.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอำเภอพระประแดง

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

- 4.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม
- 4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

4.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ผู้ศึกษาพบว่า มีนักเขียน และนักวิชาการ ได้ให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ไว้ดังนี้

1) ความหมายของการอ่าน

เรื่องความหมายของการอ่านนั้น เท่าที่ศึกษามา มีนักเขียน และนักวิชาการ ได้ให้ความหมายไว้เป็นที่น่าคิด และน่าสนใจ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2542: 1364) ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่า อ่านออกเสียง ถ้าไม่ต้องออกเสียงเรียกว่า การอ่านในใจ สังเกต หรือพิจารณาดูให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านใจ หรือการตีความ เช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง

บันลือ พฤษะวัน (2532: 2) ให้ความหมายไว้ว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียน ถึงผู้อ่าน

นภาพรณ์ อัจฉริยะกุล และรุ่งนภา พิตรปรีชา (2537: 342) ให้ความหมายไว้ว่า การอ่าน คือ การที่มนุษย์สามารถรับสารที่ผ่านสื่อต่างๆ ได้ เช่น สื่อการเขียน สื่อการพูด สื่อสัญลักษณ์ การใช้ภาษา ท่าทาง สัญญาณจราจรต่างๆ

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542: 1) ให้ความหมายไว้ว่า การอ่านเป็นความสามารถของมนุษย์ ที่เข้าใจการสื่อความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ เข้าใจในเนื้อเรื่อง และแนวความคิดจากสิ่งที่อ่าน ไม่ว่าจะป็นจดหมาย หนังสือ บทความต่างๆ หรือจากภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ เป็นต้น

จากความหมายของนักเขียน และนักวิชาการต่างๆ ที่นำมายกตัวอย่างนี้ พอจะสรุปได้ว่า การอ่าน หมายถึง การรับสารของมนุษย์โดยผ่านสื่อต่างๆ ทำให้เกิดความเข้าใจในเนื้อเรื่อง และแนวคิด หลังจากแปลความหมายของสิ่งที่ปรากฏในสื่อต่างๆ ด้วยการใช้สายตา และประสาทสัมผัสส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) ความสำคัญและคุณค่าของการอ่าน

เรื่องความสำคัญ และคุณค่าของการอ่าน เท่าที่ศึกษามา มีบุคคลสำคัญนักเขียน และนักวิชาการ ได้ให้ความหมายไว้เป็นที่น่าคิด และน่าสนใจ ดังนี้

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงบรรยายถึงความสำคัญของการอ่านหนังสือ ในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี พ.ศ. 2530 ของสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย 2543: 4) สรุปได้ดังนี้

1. การอ่านหนังสือทำให้ได้เนื้อหาสาระความรู้มากกว่าการศึกษาหาความรู้ด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การฟัง
2. ผู้อ่านสามารถอ่านหนังสือได้โดย ไม่มีการจำกัดเวลาและสถานที่สามารถนำไปไหนมาไหนได้
3. หนังสือเก็บได้นานกว่าสื่ออย่างอื่น ซึ่งมีอายุใช้งานโดยจำกัด
4. ผู้อ่านสามารถฝึกคิดและสร้างจินตนาการได้เองในขณะที่อ่าน
5. การอ่านช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านมีสมองดี มีสมาธิมากกว่า และมากกว่าสื่ออย่างอื่น ทั้งนี้เพราะขณะอ่านจิตใจจะต้องมุ่งมั่นอยู่กับข้อความพินิจพิเคราะห์ข้อความ
6. ผู้อ่านกำหนดการอ่านได้ด้วยตนเอง จะอ่านคร่าว ๆ อ่านละเอียด อ่านข้ามหรืออ่านทุกตัวอักษรเป็นไปตามใจของผู้อ่าน หรือจะเลือกอ่านเล่มไหนก็ได้ เพราะหนังสือมีมากสามารถเลือกอ่านได้
7. หนังสือมีมากมายหลายรูปแบบและราคาถูกกว่าสื่ออย่างอื่นจึงทำให้สมองผู้อ่านเปิดกว้าง สร้างแนวคิดและทัศนคติได้มากกว่า ทำให้ผู้อ่านไม่ยึดติดอยู่กับแนวคิดใด ๆ โดยเฉพาะ

8. ผู้อ่านเกิดความคิดเห็นได้ด้วยตนเอง วินิจฉัยสาระได้ด้วยตนเอง รวมทั้งหนังสือบางเล่ม สามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วย เมื่อปฏิบัติแล้วก็เกิดผลดี

นภาลักษณ์ สุวรรณธาดา (2531: 527-537) ได้กล่าวถึงความสำคัญ และคุณค่าของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือเปรียบเสมือนกุญแจดอกสำคัญที่จะไขไปสู่ขุมคลังแห่งวิทยาการทั้งปวง หนังสือและการอ่านจึงมีความสำคัญต่อบุคคลทั่วไป และต่อนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง และในการส่งเสริมการอ่าน ครูควรชี้แนะให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการอ่าน ซึ่งเป็นแนวทางในการเลือกหนังสือ ดังนี้

1. คุณค่าทางอารมณ์

หนังสือที่ให้คุณค่าทางอารมณ์ได้แก่ หนังสือประเภทวรรณคดีที่มีความงามทั้งถ้อยคำน้ำเสียง ลีลาในการประพันธ์ตลอดจนความงามในเนื้อหา ที่มีใช้หนังสือจะแทรกตำราวิชาการเพียงอย่างเดียว อาจแทรกอารมณ์ไว้ด้วยไม่มากนักน้อย เพื่อให้ผู้อ่าน และสนองอารมณ์ของผู้อ่านในด้านต่าง ๆ

2. คุณค่าทางสติปัญญา

หนังสือย่อมให้คุณค่าทางสติปัญญาได้แก่ ความรู้และความคิดเชิงสร้างสรรค์ มีใช้ความคิดในทางทำลาย ความรู้ในที่นี่รวมถึงความรู้ทางการเมือง สังคม ภาษา และสิ่งต่างๆ อันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านเสมอ หนังสืออาจปรากฏในรูปถุงกระดาษ เศษกระดาษ

ก็ได้ แต่จะให้คุณค่าช่วยแก้ปัญหาที่คิดไม่ได้มานาน ทั้งนี้ย่อมแล้วแต่วิจารณ์และพื้นฐานของผู้อ่านด้วย คุณค่าทางสติปัญญาจึงมีใช้ขึ้นอยู่กับหนังสือเท่านั้นหากขึ้นอยู่กับผู้อ่านด้วย

3. คุณค่าทางสังคม

การอ่านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ หากมนุษย์ไม่มีนิสัยในการอ่าน วัฒนธรรมคงสูญสิ้นไปไม่มีการสืบทอดมาจนบัดนี้ วัฒนธรรมทางภาษา การเมือง การประกอบอาชีพ การศึกษา ฯลฯ เหล่านี้ ต้องอาศัยหนังสือและการอ่านเป็นเครื่องมือเผยแพร่ และพัฒนาให้คุณค่าแก่สังคม หนังสือและผู้อ่านจึงอาศัยซึ่งกันและกันเป็นเครื่องสืบทอดวัฒนธรรมของมนุษย์ในสังคมที่เจริญแล้ว การอ่านจึงให้คุณค่าทางสังคมในทุกด้าน

ดังนั้นนอกจากการอ่านจะมีความสำคัญในด้านก่อให้เกิดความรู้ และความคิดแล้ว การอ่านยังช่วยให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าของหนังสือในด้านต่างๆ จนสามารถเลือกหนังสืออ่านได้ด้วยตนเอง

จินตนา ไบกาซุยิ (2535: 57) ได้กล่าวถึงความสำคัญ และคุณค่าของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตในปัจจุบันไม่ว่าเขาผู้นั้นจะมีอาชีพอะไร ชาวนา กุตีแบกของ กรรมกรก่อสร้าง แม้ค้าพ่อขาย ถ้าคนใดไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ จะถูกเอารัดเอาเปรียบ ชีวิตจะด้อยคุณภาพอย่างแน่นอน

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542: 8) ได้กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือท่องเที่ยวจะทำให้ผู้อ่านมีประสบการณ์ รู้จักสถานที่ต่างๆ และใช้เป็นคู่มือนำเที่ยวได้ การอ่านทำให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ สร้างนิสัยรักการอ่าน และการค้นคว้าให้กับผู้อ่าน

วรรณิ โสมประยูร (2539: 122) ได้กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของการอ่านไว้ว่า การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลปจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี จะช่วยให้ผู้อ่าน รู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540: 30) ได้กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของการอ่านไว้ว่า การอ่านหนังสือทำให้ผู้อ่านได้รับสาระความรู้ต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้ที่ทันต่อเหตุการณ์ ทันความคิด ความก้าวหน้าของโลก ได้เช่นเดียวกับการรับสารจากสื่อชนิดต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ

จากการศึกษาความสำคัญและคุณค่าของการอ่าน ที่มีบุคคลสำคัญ นักเขียน และนักวิชาการ ได้กล่าวไว้ในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน ทำให้ผู้ศึกษาคิดต่อไปว่า การที่จะสร้างหนังสือ เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียนหรือเยาวชนนั้น นอกจากจะเข้าใจถึง

ความสำคัญและคุณค่าของการอ่านแล้ว ผู้สร้างหนังสือจะต้องศึกษาเพื่อทำความเข้าใจในเรื่องพัฒนาการความสนใจในการอ่านของเด็กด้วย จึงจะสามารถสร้างหนังสือได้ดี มีคุณภาพตรงกับ ความสนใจของผู้เรียนหรือเยาวชนได้ดีขึ้นอีกระดับหนึ่ง ดังนี้

3) พัฒนาการความสนใจในการอ่านของเด็ก

ในการสร้างหนังสือสำหรับเด็ก ผู้สร้างจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการความสนใจในการอ่านของเด็ก ว่าเด็กในแต่ละวัยมีความสนใจที่แตกต่างกันอย่างไร แต่เนื่องด้วย ผู้ศึกษาต้องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนั้นจึงขอกว่า แต่เพียงพัฒนาการความสนใจในการอ่านของเด็กวัย 10-14 ปี ดังนี้

จินตนา ไบกาชุย (2537: 36 – 40) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กวัย 10–11 ปี เป็นช่วงที่มีความสนใจในการอ่านอย่างแท้จริงและอ่านได้คล่อง เด็กหญิงและเด็กชาย จะแยกกันอ่านตามความสนใจของตน เด็กหญิงชอบเรื่องกระทู้กระทู้ ตลกขบขัน นิทาน นิยาย ชีวิตในครอบครัว เด็กชายชอบเรื่องกีฬา ผจญภัย หุ่นยนต์และเครื่องกลไกต่างๆ นอกจากนี้ยังชอบเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น ชอบเรื่องความรู้วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติศึกษา เด็กวัยนี้เป็นวัยที่บูชาวีรบุรุษและวีรสตรี ดังนั้นเด็กจึงสนใจหนังสือชีวประวัติที่เน้นชีวิตในวัยเด็กและหนังสือภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์ ซึ่งเขียนในรูปแบบการท่องเที่ยวสถานที่ต่างๆ

จากข้อความที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ จะเห็นว่า เด็กวัย 10–14 ปี มีความสนใจในการอ่านอย่างแท้จริงและกว้างขวางขึ้น เริ่มรู้จักวินิจฉัย ค้นคว้าหาข้อเท็จจริงมาพิสูจน์สนับสนุน ส่วนเรื่องที่ชอบอ่านนั้น เด็กหญิงจะชอบเรื่องที่แตกต่างไปจากเด็กชาย ยกเว้นเรื่องแมลง เด็กหญิงและเด็กชายจะมีความชอบเหมือนกัน โดยเฉพาะเรื่องของผีเสื้อ

4) ความหมายของนิสัยรักการอ่าน

คำว่า “นิสัยรักการอ่าน” นั้น มีผู้กล่าวถึงและให้ความหมาย ไว้ดังนี้ ราชบัณฑิตยสถาน (2542: 593) ให้ความหมายไว้ว่า นิสัย หมายถึง ความประพฤติที่เคยชิน เช่น ทำจนเป็นนิสัย

ศรีรัตน์ เจริญจันทร์ (2538: 36) ให้ความหมายไว้ว่า นิสัยรักการอ่าน หมายถึง การฝึกใฝ่รู้ตั้งแต่การอ่าน และอ่านจนเคยชิน อ่านจนเป็นนิสัยแม้บางครั้งมีปัญหา และอุปสรรคต่อการอ่านบ้าง ก็ไม่ย่อท้อ และอ่านทุกอย่างที่เป็นวัสดุสำหรับการอ่าน ไม่ว่าจะ เป็นหนังสือ สิ่งพิมพ์อื่นๆ ป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่างๆ หรือแม้แต่กระดาษห่อของ นอกจากนี้ยังสามารถอ่านได้ทุกที่ ทุกโอกาส แม้แต่อยู่ในห้องสุขา จะไม่ปล่อยให้เวลาว่างไปกับกิจกรรมอื่นใด นอกจากการอ่าน

4.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือสำหรับเด็ก

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือสำหรับเด็ก ผู้ศึกษาพบว่า มีนักวิชาการ ได้ให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหนังสือสำหรับเด็ก ไว้ดังนี้

1) ลักษณะหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก

ในเรื่องลักษณะหนังสือที่ดีสำหรับเด็กนั้น มีนักวิชาการ ได้ให้ความรู้ความเข้าใจ ไว้ดังนี้

วินัย รอดจ่าย (2534: 9) ได้กล่าวถึงลักษณะหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก ไว้ว่า ต้องเป็นหนังสือที่เด็กอ่านแล้วสนุกสนานเพลิดเพลิน มีเนื้อหาสาระตรงกับใจที่เด็กอยากอ่าน มีรูปเล่มสีสันทนสวยสะดุดตา ชวนให้หยิบขึ้นมาดูมาอ่าน โดยไม่ต้องบังคับ ไม่ว่าจะหนังสือที่ให้ความรู้หรือบันเทิงคดีก็ตาม หนังสือเด็กแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ บันเทิงคดี สารคดี และร้อยกรอง หนังสือทั้ง 3 ประเภทควรมีลักษณะที่ดี 3 ประการ คือ ด้านเทคนิคการพิมพ์ ด้านเนื้อหา และด้านภาพประกอบ

บันลือ พฤษะวัน (2533: 59) ได้กล่าวถึงลักษณะหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก ไว้ว่า ต้องมีลักษณะเสริมสร้างความสนใจในการอ่าน อ่านแล้วสนุกประทับใจ เสริมสร้างประสบการณ์ ขยายประสบการณ์เฉพาะเรื่องได้กว้างขวางลึกซึ้ง

รัตพร ชังชาติ (2531: 1) ได้กล่าวถึงลักษณะหนังสือที่ดีสำหรับเด็ก ไว้ว่า ต้องช่วยเสริมทักษะในการอ่าน เป็นสื่อนำไปสู่การแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ ช่วยเสริมสร้างค่านิยม ทักษะคิด คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม สนองความต้องการและความสนใจของเด็ก ให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน สร้างศรัทธาทางมรดกวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชาติ

จากคำกล่าวของนักวิชาการแต่ละท่าน ทำให้ผู้ศึกษาสรุปได้ว่า ลักษณะหนังสือที่ดีสำหรับเด็กนั้น จะต้องมีเนื้อหาที่เสริมสร้างประสบการณ์ ค่านิยม ทักษะคิด คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม สนองความต้องการและความสนใจของเด็ก ทำให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน เกิดความศรัทธาทางมรดกวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของชาติ มีรูปเล่มสีสันทนสวยสะดุดตา มีภาพประกอบ และมีเทคนิคการพิมพ์ที่มีคุณภาพ

2) ขั้นตอนการทำหนังสือสำหรับเด็ก

ในเรื่องขั้นตอนการทำหนังสือสำหรับเด็กมีนักวิชาการ ได้ให้ความรู้ความเข้าใจ ไว้ดังนี้

ถวัลย์ มาศจรัส (2536: 72) ได้ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการทำหนังสือสำหรับเด็ก ไว้ดังนี้

1. เขียนเรื่อง กำหนดจำนวนหน้า (อายุ 11-13 ปี ประมาณ 25-30 หน้า)

2. ตัดกระดาษ ต้องตัดให้ เท่าหนังสือ 8 หน้ายก (18.5 × 26 ซม.) เหมาะ
สำหรับเด็กมัธยมศึกษาตอนต้น

3. แบ่งเนื้อที่ สำหรับการเขียนเรื่อง และภาพประกอบให้สวยงาม

4. บนภาพปก เขียนชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่งให้เรียบร้อย เมื่อทุกอย่าง
พร้อมแล้วให้นำส่วนต่างๆ มาเข้าเล่ม

3) ขั้นตอนการเข้าเล่ม มีดังนี้

ก. ปกหน้า-ปกหลัง ข้อความบนปกหน้า มีเพียงชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่ง
สำนักพิมพ์หรือตราของสำนักพิมพ์

ข. ไบรอนหน้าปก จะเป็นหน้าว่าง มีทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

ค. หน้าชื่อเรื่อง จะมีชื่อเรื่องหนังสือปรากฏอยู่เท่านั้น

ง. หน้าปกใน เป็นหน้าที่สำคัญเพราะประกอบด้วยรายการต่างๆ คือ
ชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง ชื่อผู้วาดภาพประกอบ ชื่อชุด ผู้จัดพิมพ์หรือสำนักพิมพ์ สถานที่พิมพ์ ปีที่พิมพ์
ครั้งที่พิมพ์ และราคา

จ. หน้าลิขสิทธิ์ หน้านี้จะบอกถึงผู้เขียน ผู้วาดภาพ ปีที่พิมพ์
จัดทำลิขสิทธิ์ และอื่นๆที่ผู้จัดทำเห็นว่าควรจะได้

ฉ. คำนำ จะบอกความมุ่งหมายในการแต่งหนังสือ และเนื้อเรื่อง
ของหนังสือ เป็นการกล่าวขอบคุณของผู้เขียนหรือสำนักพิมพ์ต่อผู้ที่ช่วยเหลือในการจัดทำหนังสือ

ช. หน้าคำอุทิศ เป็นคำที่ผู้เขียนกล่าวแสดงความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

ซ. สารบัญ มีไว้เพื่อให้เด็กได้เลือกอ่านเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจ

ฅ. เรื่องทั้งหมด หน้าแรกของหนังสือจะเป็นหน้าขวามือ

สรุปได้ว่า การสร้างหนังสือสำหรับเด็กนั้น ความยาวของเนื้อหา ขนาด
ของหน้ากระดาษ จะต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก ภาพและเนื้อหาจะต้องจัดวางให้สวยงาม
และมีส่วนประกอบต่างๆ ที่สำคัญ โดยเรียงตามลำดับดังนี้ ปกหน้า-ปกหลัง ไบรอนหน้าปก
หน้าชื่อเรื่อง หน้าปกใน หน้าลิขสิทธิ์ คำนำ หน้าคำอุทิศ สารบัญ และเรื่องทั้งหมด

4) การจัดหน้าและรูปเล่มของหนังสือสำหรับเด็ก

การจัดทำหนังสือสำหรับเด็กนั้นต้องเน้นความสวยงามเพื่อให้
สร้างความสนใจของเด็กให้อยากอ่าน ดังนั้นการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจ
ในหลักจิตวิทยา ความสนใจและความต้องการของเด็กเป็นหลักสำคัญ ทั้งในเรื่องการออกแบบปก
การจัดเล่ม การเขียนเรื่องตลอดจนภาพประกอบเรื่อง

กัญญาพร นิตยประภา (2534: 70-71) ได้ให้ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการจัดหน้า และรูปเล่มของหนังสือ ไว้ดังนี้

1. การออกแบบปก ออกแบบให้ทันสมัย ดึงดูดความสนใจของเด็กด้วยสี และภาพที่ตรงกับเนื้อเรื่อง โดยเลือกตอนที่น่าสนใจที่สุด และเอารายละเอียดมาให้หมด สปกควรเป็นสีฉูดฉาด บนปกควรเขียนชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง และผู้วาดภาพประกอบ ใช้ตัวหนังสือโตสะกดคากว่าอักษรเนื้อเรื่องไม่ควรใช้อักษรประดิษฐ์เพราะจะทำให้อ่านยาก ปกหนังสืออาจเป็นปกแข็งหรือปกอ่อนก็ได้

2. การจัดภาพ ต้องจัดภาพประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง โดยอาศัยหลักในการจัดภาพ คือ ความเป็นหนังสือประเภทใด เขียนให้เด็กวัยใดอ่าน คำนึงถึงลักษณะภาพที่เด็กเข้าใจง่าย ภาพต้องเคลื่อนไหว มีชีวิตชีวา สมจริง สอดคล้องกับเนื้อหาในหนังสือ

3. การจัดหน้า นับเป็นงานสำคัญเพราะเป็นสิ่งที่กระทบสายตาและความรู้สึกของเด็กทุกขณะ当孩子อ่านหนังสือ หน้าหนังสือของเด็ก ประกอบด้วยภาพต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก สีต้องให้สีทั้งภาพและตัวอักษร ตัวหนังสือ ต้องใช้ขนาดที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก

4. หลักในการจัดหน้าหนังสือสำหรับเด็ก ต้องจัดให้มีลักษณะดังนี้

ก. ต้องจัดให้มีดุลยภาพ (Balancing) คือ ต้องสร้างความรู้สึกที่สมดุลของผู้อ่าน มีแกนกลางของเนื้อหาทั้งซ้ายและขวา มีน้ำหนักถ่วงดุลทั้งซ้ายและขวามีการจัดเว้นขอบว่างริมหนังสือ ช่องว่างทั้งด้านใน ด้านนอก ด้านบน ด้านล่าง ช่วยให้เกิดความสวยงามและทำให้เด็กไม่เมื่อยสายตาเวลาอ่าน

ข. ต้องจัดให้มีความกลมกลืน (Harmony) เช่น รูปต่อรูป และตัวหนังสือควรมีความต่อเนื่องกัน มีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กันทั้งหมดตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย สีต่างๆ ไม่ควรให้ขัดกัน

ค. มีเอกภาพ (Unity) เนื้อหาภายในหนังสือมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ง. มีจุดเด่นเร้าอารมณ์ (Gazamotion) ภายในหน้าหนังสือ ต้องมีจุดน่าสนใจ จุดดึงดูดความสนใจ อาจดึงด้วยภาพ ดึงด้วยสี จุดสนใจของสายตาจะอยู่ที่กลางครึ่งบนของหน้าหนังสือ จึงควรออกแบบเอากภาพไว้ด้านบน ตัวหนังสือไว้ด้านล่างของภาพ

5. ลักษณะการจัดวางภาพในหน้าหนังสือ

ก. ภาพกับตัวหนังสืออยู่ในหน้าเดียวกัน อาจจะใช้แบบ

ภาพกับตัวหนังสือแยกกัน โดยภาพอยู่ด้านบนบนตัวหนังสืออยู่ด้านล่าง หรือตัวหนังสือแทรกอยู่ระหว่างภาพ หรือภาพกับตัวหนังสือทับกัน

ข. ภาพกับตัวหนังสืออยู่คนละหน้า ต้องคำนึงถึงการไล่สายตา จุดแรกของสายตาต้องมองด้านขวาก่อน จึงมักวางภาพไว้ทางขวาเสมอ

ค. การวางภาพและตัวหนังสือควบสองหน้า เป็นที่นิยมในหนังสือสำหรับเด็กสมัยใหม่ เพราะช่วยให้ผู้อ่านใช้สายตาได้เสริมมากขึ้น

ง. การจัดภาพมิติ โดยประดิษฐ์ภาพ ให้แยกตัวจากหน้าบนของหนังสือ ด้วยการตัดต่อให้เห็นภาพหนาขึ้น ตัวหนังสือวางบนพื้นราบของหน้าหนังสือ

6. ขนาดของหนังสือสำหรับเด็ก หนังสือของเด็กไทยนิยมใช้รูปเล่มขนาดใหญ่ คือ แปกหน้ายก และขนาดกลางสิบหกหน้ายก ขนาดหนังสือสำหรับเด็กขึ้นอยู่กับจำนวนคำด้วย หนังสือสำหรับเด็กเล็กจะใช้คำประมาณ 100-500 คำ หนังสือเด็กโตใช้คำประมาณ 1,000-3,000 คำ

7. ขนาดของตัวหนังสือหรือตัวอักษรพิมพ์ ขนาดตัวหนังสือมีความสำคัญต่อการใช้สายตาของเด็กมาก เด็กยิ่งเล็กยิ่งต้องใช้อักษรตัวใหญ่ ถ้าเด็กโตใช้อักษรเล็กลง ลักษณะตัวอักษรควรใช้ตัวคำ ตัวหนา เพื่อเหมาะกับสายตาของเด็ก

การจัดหน้าและรูปเล่มของหนังสือสำหรับเด็กนั้น จะต้องคำนึงถึงการออกแบบปก การจัดภาพ การจัดหน้า การจัดวางภาพในหน้า ขนาดของหนังสือ ขนาดของตัวอักษรที่พิมพ์ ทั้งนี้เพื่อให้หนังสือมีคุณภาพเหมาะสมกับความต้องการและวัยของเด็กเป็นสำคัญ

5) หลักเกณฑ์การประเมินคุณค่าของหนังสือสำหรับเด็ก

ชุติมา สัจจามันท์ และคณะ (2543) ได้ให้เกณฑ์การประเมินค่าหนังสือสำหรับเด็กวัย 12-14 ปี ไว้ดังนี้

เกณฑ์การประเมินค่าหนังสือสำหรับเด็กวัย 12-14 ปี แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ เกณฑ์ทั่วไป และเกณฑ์เฉพาะประเภทของหนังสือ ซึ่งครอบคลุม 5 ประเด็น ได้แก่ เกณฑ์ทั่วไป ครอบคลุม 2 ประเด็น คือ รูปเล่ม และการจัดหน้า เกณฑ์เฉพาะประเภทหนังสือ ครอบคลุม 3 ประเด็น คือ สารคดี บันเทิงคดี และกวีนิพนธ์ แต่ในที่นี้ขอเสนอเฉพาะเกณฑ์ประเมินค่าหนังสือสำหรับเด็กประเภทสารคดี ดังนี้

1. เกณฑ์ทั่วไป

ก. รูปเล่ม พิจารณาจากขนาดของเล่มพอเหมาะสมกับผู้อ่าน รูปเล่มและปกแข็งแรงทนทาน การออกแบบปกน่าสนใจ การออกแบบปกเหมาะสมกับเนื้อหา

ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามประเภทของหนังสือ กระจายคุณภาพดี ขนาดตัวอักษร
เหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน การเข้าเล่มแข็งแรงทนทาน

ข. การจัดหน้า พิจารณาจากการจัดวางภาพประกอบ และตัวอักษร
ภาพประกอบส่งเสริมจินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของผู้อ่าน ภาพประกอบช่วยให้
เข้าใจเนื้อเรื่องดียิ่งขึ้น ภาพประกอบมีคำบรรยายสั้นๆ ภาพประกอบน่าสนใจ ภาพประกอบ
ให้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ขนาดของภาพประกอบเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน ปริมาณภาพประกอบ
เหมาะสมกับเนื้อหา

2. เกณฑ์เฉพาะประเภทของหนังสือสารคดี ครอบคลุมประเด็น 3
ประเด็น ได้แก่เนื้อหา แนวการเขียน และภาษา ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ก. เนื้อหา พิจารณาจาก เนื้อหาให้ความรู้ที่ถูกต้อง เนื้อหาให้ความรู้
ที่ทันสมัยและเหมาะสมกับวัย เนื้อหาให้ความเพลิดเพลิน เนื้อหาส่งเสริมพัฒนาการทางด้านอารมณ์
และสังคม เนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม เนื้อหาส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
เนื้อหามีความยาวเหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน

ข. แนวการเขียน พิจารณาการนำเสนอความคิดชัดเจน การนำเสนอ
เนื้อหาลำดับเป็นขั้นตอน การนำเสนอที่น่าสนใจ การนำเสนอแบ่งเป็นบทอย่างเหมาะสม วิธีการ
นำเสนอเหมาะสมกับเนื้อหา วิธีการนำเสนอเหมาะสมกับความสนใจของผู้อ่าน

ค. ภาษา พิจารณาจากภาษาสละสลวย ภาษาชัดเจน ภาษาเข้าใจง่าย
เหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน การใช้โวหารเหมาะกับเนื้อหา การยกตัวอย่างชัดเจนเข้าใจง่าย ภาษา
ที่ใช้ถูกต้อง

จากการศึกษาเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหนังสือสำหรับเด็กทำ
ให้ผู้ศึกษาได้แนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมให้มีความเหมาะสมกับเด็กวัย 12-14 ปี ซึ่ง
เป็นเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จะต้องพิจารณาให้รอบคอบตั้งแต่ การจัดทำรูปเล่ม
การจัดหน้า เนื้อหา การใช้ภาษา แนวการเขียน และภาพประกอบ เพื่อให้การสร้างหนังสือ
อ่านเพิ่มเติมในครั้งนี้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

4.1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม

จากการศึกษา มีนักวิชาการได้ให้ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับหนังสือ
อ่านเพิ่มเติม ไว้ดังนี้

1) ความหมายของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ถวัลย์ มาศจรัส (2538: 20) ให้ความหมายไว้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเป็น
หนังสือที่จัดอยู่ในประเภทหนังสือเสริมประสบการณ์ ซึ่งมีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตร ช่วยให้

ผู้เรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของวัย และความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล อีกทั้งก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน ความซาบซึ้งในคุณค่าของภาษา เสริมสร้างทักษะและนิสัยรักการอ่าน ช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ตามหลักสูตร กลวิธีการเขียนเคร่งครัด โดยใช้กลวิธีการเขียนในรูปของสารคดีเป็นหลัก

จักรภัทร พงศ์ภัทร (2546 : 4) กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมหมายถึง หนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล

จินตนา ไบกาชุย (2542 : 168) กล่าวว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมคือ หนังสือที่มีสาระอิงหลักสูตร สำหรับให้นักเรียนอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของวัย และความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล และแต่ก่อนเคยเรียกว่า หนังสืออ่านประกอบ

จากการศึกษาสรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมหมายถึง หนังสือที่มีเนื้อหาสาระอิงหลักสูตร ใช้ประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ อย่างกว้างขวาง และเพื่อส่งเสริมการอ่าน การค้นคว้าด้วยตนเองของผู้เรียนตามความเหมาะสมของวัย

2) ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติม

จากการศึกษาพบว่า มีนักวิชาการได้ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ไว้ดังนี้

จินตนา ไบกาชุย (2536: 215-218) ได้กล่าวถึงลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดีไว้ว่า สำนวนภาษาจะต้องเป็นภาษาไทยที่ดี การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อให้ข้อเขียนกระชับน่าอ่าน คำย่อต่างๆ ควรใช้ให้ถูกต้อง มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ มีการลำดับความที่ดี มีความกระชับรัดกุม และมีความยาวเหมาะสม

สมพร จารุณัฐ (2540: 5-8) ได้เสนอลักษณะที่สำคัญของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมความรู้ หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับความรู้หรือทักษะ ความคิดรวบยอด และหลักการหรือทฤษฎีเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลายเรื่อง ซึ่งมีประโยชน์ในการดำเนินชีวิต การศึกษาหาความรู้รวมทั้งก่อให้เกิดความเจริญงอกงามและพัฒนาการในด้านต่างๆ

2. ส่งเสริมสติปัญญา หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรส่งเสริมหรือเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้พัฒนาทักษะในการสังเกต ตีความ เปรียบเทียบ ใช้เหตุและผล จำแนก แจกแจง

วิเคราะห์ ประเมินค่า ตลอดจนสามารถนำความรู้ และทักษะเหล่านั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ

3. ส่งเสริมเจตคติที่เหมาะสม หนังสืออ่านเพิ่มเติมนอกจากเสนอเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้ และส่งเสริมสติปัญญาแล้ว ยังควรสอดแทรกแนวความคิดที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดเจตคติที่เหมาะสมในการนำความรู้ นั้นไปใช้ ตามแนวทางที่พึงประสงค์ เป็นประโยชน์แก่ตนและแก่ส่วนรวม

4. ส่งเสริมความเข้าใจ หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรเสนอเนื้อหาสาระในลักษณะที่ส่งเสริมให้ผู้อ่าน สามารถทำความเข้าใจเรื่องราวได้ กล่าวคือใช้ภาษาที่ถูกต้อง และพอเหมาะแก่ความรู้และประสบการณ์ทางด้านการใช้ภาษาของผู้อ่าน เสนอเนื้อหาตามลำดับขั้นตอนของความรู้ และตามพัฒนาการสติปัญญาของผู้อ่าน ให้ตัวอย่างที่เหมาะสม ตลอดจนใช้เทคนิควิธีหรือเรื่อง ส่งเสริมความเข้าใจอื่นๆ เช่น ภาพประกอบ แผนภูมิ ตาราง คำถาม อภิธานศัพท์ เป็นต้น

5. ส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเอง หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรมีลักษณะที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือ ผู้เขียนควรพิจารณาเสนอเรื่องราวที่เด็กแต่ละวัยสนใจ เน้นให้ความสำคัญ และประโยชน์ของเรื่องราวที่เสนอ ซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผู้เรียน สอดแทรกคำถามย่อยต่างๆ ตลอดจนเสนอแนะหนังสืออื่นๆ ที่ผู้อ่านอาจจะไปศึกษาให้กว้างขวางลึกซึ้งขึ้นตามความสนใจ

สรุปได้ว่า ลักษณะของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ดีนั้น จะต้องเป็นหนังสือที่ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความก้าวหน้าในเรื่อง ความรู้ สติปัญญา เจตคติ ความเข้าใจ และการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองได้เป็นอย่างดี

3) วิธีการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมในรูปของสารคดี

ถวัลย์ มาศจรัส (2538: 122 - 124) ได้ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมในรูปของสารคดี ไว้ดังนี้

1. การเลือกเนื้อหา เนื้อหาที่จะเขียนต้องเป็นเรื่องจริงไม่ใช่จินตนาการ มีสาระและตรวจสอบได้

2. การใช้ภาษา ภาษาที่ใช้ต้องเป็นแบบแผน เช่น เป็นคำสุภาพ ไม่ใช่ภาษาสแลง ฯลฯ

3. สารคดีต้องมีภาพประกอบ เพราะภาพถ่ายซึ่งเป็นภาพสีธรรมชาติจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ผู้อ่านมีความรู้ดีกว่าไปรับรู้เรื่องราวดังกล่าวด้วยตนเอง อีกทั้งช่วยให้งานเขียนมีความสมบูรณ์น่าเชื่อถือ และยังเป็นการเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านอีกด้วย

สรุปได้ว่า วิธีการเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมในรูปของสารคดีนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องให้ความสนใจกับเรื่องของเนื้อหา การใช้ภาษา และ ภาพประกอบ จึงจะได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีคุณภาพ

สมพร จารุณัฐ (2538: 6 – 8) ได้กล่าวว่า ท่านนิยมเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมเชิงสารคดี เนื่องจากเป็นหนังสือที่มีจุดมุ่งหมาย เน้นให้ผู้อ่านได้ความรู้เป็นสำคัญ เนื้อหาในหนังสือจึงมักจะเกี่ยวกับเรื่องของบุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ที่เป็นความจริง ซึ่งเนื้อหาที่นำมาเขียนจะต้องเป็นข้อมูลที่ถูกต้อง

4) วัตถุประสงค์ของการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ถวัลย์ มาศจรัส (2538: 1) และฉัตรชัย สุกระภาณจัน (2523: 1) ได้กล่าวสรุป วัตถุประสงค์ของการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า เพื่อสนองตอบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้ของนักเรียน เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้กับนักเรียน

เมื่อได้ศึกษาเรื่องวัตถุประสงค์ของการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมแล้ว ทำให้ผู้ศึกษามีความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องวัตถุประสงค์ของการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมชัดเจนยิ่งขึ้น และพร้อมที่จะก้าวไปสู่ขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมต่อไป ดังนี้

5) ขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ในเรื่องขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม มีนักวิชาการได้ให้ความรู้และความเข้าใจ ไว้ดังนี้

จินตนา ไบกาชุย (2536: 147-179) ได้ให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่อง ขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้ว่า จะต้องกำหนดประเภทของหนังสือ จุดประสงค์ กำหนดระดับผู้อ่าน กลุ่มเป้าหมาย กำหนดเนื้อหา หัวข้อเรื่อง ชื่อเรื่อง โครงสร้างเนื้อหา โครงเรื่อง กำหนดแนวการเขียน กำหนดแหล่งข้อมูลค้นคว้าอ้างอิง กำหนดการจัดทำรูปเล่มและต้นฉบับ

ในขั้นตอนการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมนี้ สรุปได้ว่า การเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติมแต่ละเล่มนั้น ผู้เขียนจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามขั้นตอนดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้ได้หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่มีคุณภาพ และสามารถนำไปใช้ได้จริงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

6) การประเมินคุณภาพของหนังสือ

ในเรื่องการประเมินคุณภาพของหนังสือนั้น มีนักวิชาการได้ให้ความรู้ความเข้าใจ ไว้ดังนี้

สนั่น มีขันหมาก (2537: 184 -185) ได้ให้ความรู้ความเข้าใจ เรื่องการประเมินคุณภาพของหนังสือ ไว้ดังนี้

1. ลักษณะรูปเล่ม ปก รูปเล่มในภาพรวม คุณภาพวัสดุ ขนาดตัวอักษร และความชัดเจน ขนาดรูปเล่ม และจำนวนหน้า ศิลปะการจัดหน้า
2. ภาพประกอบ ความชัดเจน ลักษณะความสมจริง ขนาด จำนวนภาพ ความเหมาะสม คำอธิบายประกอบภาพ
3. เนื้อหา วิธีการเสนอเรื่อง ความสอดคล้องกับหลักสูตร การเรียงลำดับ ความยากง่าย เอกภาพ และความกลมกลืนของหนังสือ การเน้นสาระสำคัญ ความถูกต้อง ตรงกับเหตุการณ์ กิจกรรมเสนอแนะ ภาคผนวกท้ายบท
4. การใช้ภาษา ความถูกต้องตามหลักภาษา ความชัดเจนของข้อความ ความเหมาะสมของการใช้ศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน
5. แนวคิดริเริ่มของผู้อ่าน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม ทำให้ผู้ศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมมากขึ้น จึงคิดว่าการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมของตนเองในครั้งนี้ จะต้องนำความรู้ความเข้าใจที่นักวิชาการแต่ละท่านได้กล่าวไว้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ให้ได้คุณภาพที่ดี มีความเหมาะสมกับผู้เรียน และสามารถนำไปใช้พัฒนาผู้เรียนได้จริง ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยผู้ศึกษาได้นำความรู้ความเข้าใจ ที่ได้ศึกษามาทั้งหมดนี้ มาวิเคราะห์ใช้เป็นแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามขั้นตอนดังนี้

- ก. กลุ่มผู้อ่านหนังสือเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- ข. แหล่งที่มาของหัวข้อเรื่อง คือ ภูมินามอำเภอพระประแดง ซึ่งเป็นเรื่องของท้องถิ่น อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ และมีเนื้อหาสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- ค. กำหนดชื่อเรื่องให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องว่า ภูมินามอำเภอพระประแดง
- ง. โครงสร้างของเนื้อหาประกอบด้วยเนื้อหา และกิจกรรมท้ายบท หรือเรื่อง
- จ. แนวการเขียน เป็นแบบสารคดี
- ฉ. รูปเล่มหนังสือ ใช้ขนาดมาตรฐานทั่วไป ขนาด 18.5 X 26

เซนติเมตร

4.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม

1) ความหมายของภูมินาม

สำหรับเรื่องความหมายของภูมินามนั้น เท่าที่ศึกษามา มีผู้ให้ความหมายไว้เป็นที่น่าคิด และน่าสนใจ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2542) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ภูมิ” หมายถึง แผ่นดิน ที่ดิน “นาม” หมายถึง ชื่อ เมื่อแปลรวมกัน หมายถึง ชื่อของสถานที่ นามของสถานที่ ไพฑูรย์ ปิยะปกรณ (ม.ป.ป.) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ภูมินาม หมายถึง ภูมินาม หรือนามเรียกสถานที่ที่ปรากฏอยู่บนพื้นที่โดยทั่วไปนั้น เป็นการตั้ง และกำหนดให้ความแตกต่างเบื้องต้นอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพื่อให้สามารถเรียกบ่งบอกสถานที่ต่างๆ ได้เฉพาะเจาะจง การกำหนดตั้งนามเรียกสถานที่ในแต่ละท้องถิ่น คนที่ตั้งถิ่นฐานในท้องถิ่นนั้นๆ จะเป็นผู้กำหนด และตั้งขึ้นตามภูมิปัญญาที่คิดของตน แบบมีความหมายและมีประวัติความเป็นมาของนามที่ตั้งขึ้นนั้น

สเนหา บุญยรัถย์ และทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2542: 5) ได้อธิบายความหมายของภูมินามไว้ว่า ภูมินามวิทยา เป็นการศึกษาเกี่ยวกับชื่อบ้านนามเมือง สถานที่สำคัญ และสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ได้แก่ ชื่อหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ ถนน สะพาน แม่น้ำ ถ้ำ น้ำตก ฯลฯ ซึ่งเป็นนามที่เรียกขานกันมานานนับสิบปี ร้อยปี นามเหล่านั้นปรากฏ และปรุงแต่งโดยใช้ภาษา เป็นสื่อภาษา “ภูมินาม” ข่อมสะท้อนให้เห็นถึงคติความเชื่อ ประวัติศาสตร์ สภาพสังคม ศาสนา และวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมต่างๆ

ดังนั้นคำว่า “ภูมินาม” จึงมีความหมายว่า ชื่อเรียกของสถานที่ต่างๆ นามของแผ่นดิน ที่ใช้เรียกเพื่อบอกความเป็นเอกลักษณ์ และความแตกต่าง ระหว่างท้องถิ่น

2) ประเภทของภูมินาม

ไพฑูรย์ ปิยะปกรณ (ม.ป.ป.) ได้ให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องประเภทของภูมินาม โดยแบ่งประเภทของภูมินามไว้อย่างกว้างๆ ดังนี้

1. ภูมินามตามประวัติความเป็นมาของสถานที่นั้นๆ
 2. ภูมินามที่มีความสัมพันธ์กับปรากฏการณ์ สภาพแวดล้อม และธรรมชาติต่างๆ
 3. ภูมินามที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น
- สเนหา บุญยรัถย์ และทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2542) ได้แบ่งประเภทของภูมินาม ซึ่งมีความสอดคล้อง และแตกต่างไปจาก ของ ไพฑูรย์ ปิยะปกรณ ดังนี้

1. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพืชพันธุ์ไม้

2. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ
3. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม
4. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามคำบอกเล่า นิทาน และตำนาน
5. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามประวัติศาสตร์ คำบอกเล่า หรือประวัติศาสตร์

ท้องถิ่น

6. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามเหตุการณ์ขณะแรกตั้งหมู่บ้าน
7. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามบุคคลสำคัญหรือชื่อผู้ก่อตั้ง
8. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่มีความเกี่ยวข้อง
9. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะการประกอบอาชีพ
10. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามความเชื่อ เพื่อเป็นสิริมงคล
11. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามอาณาเขตของสถานที่
12. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามเสียงของคำเดิมที่ผิดเพี้ยนไป
13. ภูมินามที่ตั้งชื่อด้วยสาเหตุอื่นๆ

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้เลือกใช้วิธีการแบ่งประเภทของภูมินาม ตามรูปแบบของ สเนหา บุณยรักษ์ และทิพย์สุดา นัยทรัพย์ เนื่องจากเป็นวิธีการแบ่งประเภทของภูมินาม ซึ่งมีความสอดคล้องกับลักษณะหมู่บ้านชาวมอญ ในท้องถิ่นอำเภอพระประแดง และให้รายละเอียดของการแบ่งประเภท ได้ชัดเจนกว่าของ ไพฑูรย์ ปิยะปรภรณ์

4.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอำเภอพระประแดง

ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง จากเอกสารที่เกี่ยวข้องต่างๆ ทำให้ได้รายละเอียดเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง ซึ่งพอสรุปได้ ดังนี้

1) ที่ตั้งและอาณาเขต

อำเภอพระประแดง เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสมุทรปราการ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่ครอบคลุมบริเวณริมสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ตอนล่างเหนืออ่าวไทย และห่างจากตัวจังหวัดสมุทรปราการ ประมาณ 10 กิโลเมตร พื้นที่โดยทั่วไป เป็นที่ราบลุ่มไม่มีภูเขา แต่มีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านกลาง แยกพื้นที่ออกเป็นสองฝั่ง คือ ด้านตะวันออก และด้านตะวันตก มีลำคลองค่อนข้างมาก ซึ่งรวมเป็นพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 73.3 ตารางกิโลเมตร และมีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดกับเขตยานนาวาและเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

ทิศตะวันตก ติดต่อกับเขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพมหานคร

2) ประชากรและการปกครอง

ประชากรของอำเภอพระประแดงมีทั้งคนไทยในพื้นที่ และผู้ที่อพยพมาจากพื้นที่ใกล้เคียง เช่น มอญ ลาว และจีน ซึ่งปัจจุบัน ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากคนไทยทั่วไป เนื่องจากส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนเชื้อชาติ และสัญชาติ เป็นไทยหมดแล้ว

ปัจจุบันอำเภอพระประแดงมีประชากรประมาณ 206,455 คน และได้แบ่งเขตการปกครองของอำเภอพระประแดง ออกเป็น 15 ตำบล 177 หมู่บ้าน ดังนี้ คือ

1. ตำบลตลาด 2. ตำบลบางพิง 3. ตำบลบางจาก 4. ตำบลบางครุ 5. ตำบลทรงคนอง
6. ตำบลบางยอ 7. ตำบลบางกระสอบ 8. ตำบลบางน้ำผึ้ง 9. ตำบลบางกอบัว 10. ตำบลบางกะเจ้า
11. ตำบลบางหญ้าแพรก 12. ตำบลบางหัวเสือ 13. ตำบลสำโรง 14. ตำบลสำโรงกลาง และ
15. ตำบลสำโรงใต้

มีเทศบาล 3 แห่ง คือ 1. เทศบาลเมืองพระประแดง ประกอบด้วยพื้นที่ 1 ตำบล คือ ตำบลตลาด 2. เทศบาลตำบลลัดหลวงประกอบด้วยพื้นที่ 3 ตำบล คือ ตำบลบางพิง ตำบลบางจาก และตำบลบางครุ 3. เทศบาลตำบลสำโรงใต้ ประกอบด้วยพื้นที่ 5 ตำบล คือ ตำบลบางหญ้าแพรก ตำบลบางหัวเสือ ตำบลสำโรง ตำบลสำโรงกลาง และตำบลสำโรงใต้

มีองค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง คือ 1. องค์การบริหารส่วนตำบลทรงคนอง 2. องค์การบริหารส่วนตำบลบางยอ 3. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกระสอบ 4. องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง 5. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกอบัว และ 6. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกะเจ้า

3) ทรัพยากร

ทรัพยากรดิน สภาพดินโดยทั่วไปของอำเภอพระประแดงเป็นดินเหนียว ประกอบด้วย แร่ธาตุอันอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก เนื่องจากเป็นพื้นที่ราบลุ่มติดแม่น้ำเจ้าพระยา

ทรัพยากรน้ำ อำเภอพระประแดงมีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านกลาง มีคูคลองใหญ่น้อยเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่

4) วัฒนธรรมประเพณีและการละเล่น

วัฒนธรรมประเพณีและการละเล่นของอำเภอพระประแดง ที่โดดเด่นส่วนใหญ่จะเป็นวัฒนธรรมไทยเชื้อสายมอญ ซึ่งได้แก่ ประเพณีแห่หงส์ธงตะขาบ ประเพณีสงฆ์ข่าสงกรานต์ ประเพณีการดำดั้นโพธิ์ ประเพณีสงฆ์พระพุทธรูป ประเพณีแห่กแห่ปลา ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีตักบาตรน้ำผึ้ง ประเพณีแข่งเรือ ส่วนการละเล่นที่โดดเด่นก็คือ การเล่นสะบ้า

ในเทศกาลสงกรานต์

5) ภาษา

ภาษาที่ใช้ของชาวอำเภอพระประแดง นอกจากภาษาไทยแล้ว ยังมี ภาษาจีน และภาษามอญ

6) ภูมินามของอำเภอพระประแดง

ในอดีต อำเภอพระประแดง เคยมีชื่อว่า “เมืองนครเขื่อนขันธ์” “เมืองพระประแดง” “จังหวัดพระประแดง” และ “ปากลัด” แต่คำว่า “พระประแดง” หรือ “บาแดง” คือ เมืองพระประแดงเดิม ที่ขอมใช้เรียกเมืองหน้าด่านทางทะเล ในสมัยละโว้เป็นราชธานี ซึ่งมีใช้ สถานที่เดียวกันกับอำเภอพระประแดงในปัจจุบัน และได้สูญไปตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรีแล้ว ส่วนสิ่งที่ยังคงเหลือเคียงคู่กับคำว่า “พระประแดง” ตลอดมานับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 2 คือ “วัฒนธรรมและความเชื่อต่างๆ ของชาวมอญพระประแดง” โดยเฉพาะวัฒนธรรมด้านภาษาที่ยังคงเห็นเด่นชัด และเป็นเอกลักษณ์ก็คือ การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ

ภูมินามที่พบในอำเภอพระประแดง มี 5 ประเภท ได้แก่

1. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานที่ย้ายมา เช่น บ้านตองอู และบ้านสระเร็น เป็นต้น
 2. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม เช่น บ้านดั่ง และบ้านอะม่วง เป็นต้น
 3. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ เช่น บ้านเต๋อ และบ้านจิงปี เป็นต้น
 4. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้ เช่น บ้างโกงกาง และบ้านเวชะราว เป็นต้น
 5. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ บ้านสะพานช้าง
- จะเห็นได้ว่า ภูมินามของอำเภอพระประแดงน่าสนใจอย่างยิ่ง ผู้ศึกษาจึงได้นำมาเป็นเนื้อหาในหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

4.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้ศึกษาพบว่า มีผู้ให้ความสนใจศึกษา เรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมไว้หลายท่าน ซึ่งผลการศึกษาของแต่ละท่าน ปรากฏผล ดังนี้

ในปี 2544 นัทกาญจน์ อาจิณาจารย์ (2544) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเพณีท้องถิ่นระยอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจังหวัดระยอง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ประเพณีท้องถิ่นระยอง และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนวิชาท้องถิ่นของเรา และนักเรียนที่เรียนวิชาท้องถิ่นของเราที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ผลการวิจัย ได้หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องท้องถิ่นเมืองระยอง การวิเคราะห์ความคิดเห็นด้านรูปเล่มและการพิมพ์ทั้งอาจารย์และนักเรียน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ด้านเนื้อหา ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ด้านภาพประกอบ และแผนภูมิ ความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ด้านประโยชน์และคุณค่าที่ได้รับ อาจารย์ผู้สอน มีความคิดเห็น ในระดับมากที่สุดและนักเรียนมีความคิดเห็นในระดับมาก

ในปีต่อมา นางเยาว์ สุทธิสงค์ (2545) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เมืองกระบี่ มรดกอันดามัน สำหรับรายวิชาท้องถิ่นของเราในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง เมืองกระบี่ มรดกอันดามัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดกระบี่ ผลการวิจัย ความถูกต้องของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ในด้านเนื้อหาสาระมีความถูกต้องมากที่สุด ประสิทธิภาพของหนังสือด้านรูปแบบหนังสือ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการนำไปใช้อยู่ในระดับดี และด้านความยากง่ายต่อการทำความเข้าใจ อยู่ในระดับดี

ในปีต่อมา นุชนารถ ยิ้มจันทร์ (2546) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ฮิตสิบสองในวิถีชีวิตชาวศรีสะเกษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ฮิตสิบสองในวิถีชีวิตชาวศรีสะเกษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดศรีสะเกษ เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ประเมิน โดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านเนื้อหา มีความถูกต้องร้อยละ 99.00 ประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนาหนังสืออยู่ในระดับดี ประเมิน โดยครูอยู่ในระดับดี และประเมิน โดยนักเรียน อยู่ในระดับดี

ในปีเดียวกัน วงศ์เดือน ทาจันทร์ (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง เมืองสามโคก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเขียนเขต จังหวัดปทุมธานี โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง เมืองสามโคก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนวัดเขียนเขต และตรวจสอบคุณภาพของหนังสือเรื่อง เมืองสามโคก ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในหนังสืออยู่ในระดับมาก การประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับมาก และการประเมินคุณภาพของหนังสืออ่าน

เพิ่มเติมเกี่ยวกับความเหมาะสมของขอบข่ายเนื้อหา จากผู้ทรงคุณวุฒิ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.96

วรรณณา คำสุภา (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ตำนานพื้นบ้านหริภุญชัย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดลำพูน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เกี่ยวกับตำนานพื้นบ้านของหริภุญชัย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และตรวจสอบคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ตำนานพื้นบ้านหริภุญชัยที่สร้างขึ้น ผลการศึกษาพบว่า การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการจัดทำรูปเล่ม เนื้อหา การใช้ภาษา และภาพประกอบ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1 การตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยนักเรียน ด้านรูปเล่ม การใช้ภาษา เนื้อหา และ ภาพประกอบ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 สรุปว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ระดับสูง

สมถวิล ศรีอ่อน (2546) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง สืบสานงานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสมุทรสาคร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญ ครูผู้สอน และนักเรียนมีความคิดเห็นว่า เนื้อหาและการใช้ภาษาของ หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องสืบสานงานอาชีพมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ด้านการจัดภาพและ รูปเล่ม ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหนังสือและครูผู้สอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเช่นกัน ส่วน นักเรียนมีความคิดเห็นในด้านการจัดภาพและรูปเล่มอยู่ในระดับมากที่สุด สำหรับประโยชน์ในการ นำไปใช้ ทุกกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่ายู่ในระดับมากที่สุด

สรัญญา ทับเคลียว (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง เมืองหลังสวน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง เมืองหลังสวน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอหลัง สวน จังหวัดชุมพร ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ด้านการจัดทำรูปเล่ม ด้าน เนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ อยู่ในระดับดี และ หนังสือมีความเหมาะสมในระดับมาก สำหรับนักเรียนนั้นมีความคิดเห็นว่า หนังสือมีคุณภาพ ด้าน การจัดทำรูปเล่ม ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ อยู่ในระดับดี และหนังสือมีความเหมาะสมกับนักเรียนในระดับมาก

เสาวนีย์ ฝักทอง (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วรรณกรรมท้องถิ่นเมืองอุบล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดอุบลราชธานี

โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง วรรณกรรมท้องถิ่นเมืองอุบล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดอุบลราชธานี และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ผลการศึกษพบว่า การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านเนื้อหา วิธีการนำเสนอ การใช้ภาษา การจัดทำรูปเล่ม การจัดหน้าและภาพประกอบ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.75-1 และมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ย เท่ากับ 0.89 การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน ด้านเนื้อหา วิธีการนำเสนอ การใช้ภาษา การจัดทำรูปเล่ม การจัดหน้า และภาพประกอบ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.15-4.46 และมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 4.31 ซึ่งอยู่ในระดับมาก สรุปได้ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพระดับมาก

แสงอรุณ ประสพกาญจน์ (2546) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม นิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม นิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี และหาประสิทธิภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม นิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนที่เรียนจากหนังสืออ่านเพิ่มเติม นิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมนิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และนักเรียนที่เรียนจากหนังสืออ่านเพิ่มเติม นิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อังกฤษ ครุฑกุล (2546) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง นิทานชาวบ้านของจังหวัดบุรีรัมย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง นิทานชาวบ้านของจังหวัดบุรีรัมย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ และเพื่อตรวจสอบคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง นิทานชาวบ้านของจังหวัดบุรีรัมย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ ที่สร้างขึ้น ผลการศึกษพบว่า การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านลักษณะของหนังสือ เนื้อหา การใช้ภาษา และภาพประกอบ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 และประเมินคุณภาพโดยนักเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.10 ถึง 4.90 สรุปว่าเป็นหนังสือที่มีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับดีถึงดีมาก

กัลยา คำเงิน (2547) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม รายวิชา ว 306 เรื่อง เขตห้ามล่าสัตว์ป่าหนองบงคาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 15 จังหวัดเชียงราย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม รายวิชา ว 306 เรื่อง เขตห้ามล่าสัตว์ป่าหนองบงคาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน

ราชประชานุเคราะห์ 15 จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพของหนังสือ ด้านเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.8-1 และด้านลักษณะรูปเล่ม ภาพประกอบ และเนื้อหาในภาพรวม มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.6-1 สรุปว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น มีคุณภาพระดับดี เหมาะสมที่จะนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี

บรรยวีสต์ ผางคำ (2547) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง หลักสายกลางในการดำเนินชีวิต ในรายวิชาวิถีธรรมวิถีไทย สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง หลักสายกลางในการดำเนินชีวิตประกอบการเรียนในรายวิชาวิถีธรรมวิถีไทย สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนในรายวิชาวิถีธรรมวิถีไทย ที่มีต่อหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง หลักสายกลางในการดำเนินชีวิต ที่สร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง หลักสายกลางในการดำเนินชีวิตที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพด้านเนื้อหาสาระ ตามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ อยู่ในระดับร้อยละ 100 ประสิทธิภาพของหนังสือที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ ด้านการพัฒนาหนังสือ อยู่ในระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม ที่ระดับดีและประเมินความคิดเห็นต่อหนังสือโดยนักเรียน อยู่ในระดับดี

อีก 2 ปีต่อมา สุระภี ผกาพันธ์ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วรรณกรรมที่ปรากฏในภาพจำหลักบนเขาพระวิหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จังหวัดศรีสะเกษ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วรรณกรรมที่ปรากฏในภาพจำหลักบนเขาพระวิหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จังหวัดศรีสะเกษ และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ผลการศึกษาพบว่า การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านเนื้อหา วิธีการนำเสนอ การใช้ภาษา การจัดทำรูปเล่ม และภาพประกอบ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.89-1 และมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.97 และการตรวจสอบหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยนักเรียน เห็นว่ามีคุณภาพในระดับดีมาก โดยภาพรวมหนังสืออ่านเพิ่มเติมมีคุณภาพดีมาก

ในปีต่อมา ราตรี ผลโกษณ์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง มนต์เสน่ห์เทพสถิต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง มนต์เสน่ห์เทพสถิต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ผลการศึกษาพบว่า การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำรูปเล่ม และการพิมพ์ ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่า และประโยชน์ที่ได้รับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.66-1.00 และการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เรียน

ด้านการจัดทำรูปเล่มและการพิมพ์ ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 1.00 สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

4.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม ผู้ศึกษาพบว่า มีผู้ให้ความสนใจศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภูมินามไว้หลายท่าน ซึ่งผลการศึกษาของแต่ละท่าน ปรากฏผลดังนี้

ในปี 2542 เสน่ห์ นุญรักษ์ และทิพย์สุดา นัยทรัพย์ ได้ศึกษาเรื่อง ภูมินามจังหวัดพิษณุโลก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมประวัติความเป็นมาของชื่อหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ แม่น้ำ ลำคลอง ถ้ำ น้ำตก ภูเขา ถนน ฯลฯ ในจังหวัดพิษณุโลก การศึกษาครั้งนี้ ยังไม่สามารถรวบรวม “ภูมินาม” ได้ครบถ้วน เนื่องจากบางชื่อไม่สามารถหาประวัติความเป็นมาของชื่อได้ หรือไม่ได้รับข้อมูลในบางพื้นที่

อีก 5 ปีต่อมา ชัชวาล สิงหาทอง (2547) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามอำเภอด่านช้าง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามอำเภอด่านช้าง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่าคุณภาพด้านการสร้างหนังสือมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.66-1 และนักเรียนมีความคิดเห็นว่าคุณภาพด้านการสร้างหนังสือมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.80-1

อีก 2 ปีต่อมา สุรัตนา พันธุ์พิช (2549) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามตำบลในจังหวัดชัยนาท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามตำบลในจังหวัดชัยนาท สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชัยนาท และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ผลการศึกษาพบว่า การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ด้านการจัดรูปเล่ม ด้านการพิมพ์ ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.75-1.00 และมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เรียน 10 คน ด้านรูปเล่มและการพิมพ์ ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.75-1.00 และมีค่าความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 สรุปว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

5. แนวทางการสร้างหนังสือ

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอน
การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม ตามที่ได้ศึกษามา ดังนี้

5.1 กำหนดลักษณะของหนังสือ

5.2 การสร้างและพัฒนาหนังสือ

5.2.1 การสร้างหนังสือ

5.2.2 การพัฒนาหนังสือ

5.3 แนวทางการใช้หนังสือ

5.1 กำหนดลักษณะของหนังสือ

หนังสือที่สร้างขึ้น คือ หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีลักษณะเป็นหนังสือเสริมทักษะการอ่าน เพื่อให้ความรู้
เกี่ยวกับภูมินามอำเภอพระประแดง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความรักและความภาคภูมิใจ
ในท้องถิ่นของตนเอง และมีนิสัยรักการอ่าน

5.2 การสร้างและพัฒนาหนังสือ

การสร้างและพัฒนาหนังสือ มี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นสร้างโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา
และปรับปรุงโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา ตามความเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิ ขั้นการสร้างหนังสือ
และปรับปรุงคุณภาพหนังสือตามความเห็นชอบของผู้เชี่ยวชาญ และขั้นตรวจสอบคุณภาพในด้าน
รูปลักษณะ โดยนำไปให้นักเรียนอ่านและเก็บข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดในแต่ละขั้นตอนดังนี้

5.2.1 การสร้างหนังสือ

ในการสร้างหนังสือมีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) **ศึกษาหลักสูตร** ในการศึกษาหลักสูตรได้พิจารณา สาระและมาตรฐาน
ของหลักสูตรการศึกษา ดังต่อไปนี้ มาใช้เป็นแนวในการสร้างหนังสือ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท.1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด

ไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

2) ศึกษาข้อเท็จจริงด้านเนื้อหา เรื่องเกี่ยวกับอำเภอพระประแดงจากเอกสารต่างๆ และจากการสัมภาษณ์ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ สังเคราะห์ เรียบเรียง จัดลำดับโครงสร้างขอบข่ายเนื้อหา โดยกำหนดจุดมุ่งหมายในการนำเสนอเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง

3) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำความรู้ความเข้าใจที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง ให้มีคุณภาพ

4) กำหนดโครงสร้างของหนังสือ โครงสร้างของหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง โดยนำข้อมูลที่ได้ศึกษาจากหลักสูตร เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอำเภอพระประแดง และจากการสัมภาษณ์ มาเป็นแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์ของหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง ซึ่งได้กำหนดไว้ดังนี้

(1) เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง

ตามความเหมาะสมของวัย และความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล

(2) เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ

ในท้องถิ่นของตนเอง

(3) เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน

เมื่อกำหนดวัตถุประสงค์แล้ว ผู้ศึกษาจึงนำวัตถุประสงค์ข้างต้นนี้มาใช้เป็นแนวทางในการเขียนโครงสร้างขอบข่ายเนื้อหา โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นตอนๆ พร้อมทั้งตั้งชื่อ แต่ละตอนให้มีความสอดคล้อง น่าสนใจ หลังจากนั้นจึงนำมาจัดเรียงตามลำดับก่อนหลัง ซึ่งปรากฏเป็น โครงร่างขอบข่ายเนื้อหาให้เห็น ดังนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง

1.1 ประวัติความเป็นมา

1.2 อาณาเขต

1.3 ประชากรและการปกครอง

1.4 ทรัพยากร

1.5 วัฒนธรรมและความเชื่อ

2. ภูมินามตำบลลาด

2.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา

2.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม

2.3 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ

- 2.4 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้
3. ภูมินามตำบลบางพึง
 - 3.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา
 - 3.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้
 - 3.3 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง
4. ภูมินามตำบลทรงคนอง
 - 4.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา
 - 4.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม
5. ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก
 - 5.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม
 - 5.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ
6. การวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง
 - 6.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา
 - 6.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม
 - 6.3 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ
 - 6.4 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้
 - 6.5 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง

การสร้างหนังสือกำหนดโครงสร้างของหนังสือ โดยแบ่งออกเป็น

2 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนที่เป็นเนื้อหา
2. ส่วนที่เป็นกิจกรรม

5.2.2 การปรับปรุงคุณภาพของหนังสือ

การปรับปรุงคุณภาพหนังสือที่สร้างขึ้นมา มีกระบวนการตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) สร้างแบบสอบถาม เพื่อประเมินคุณภาพหนังสือ โดยนำแบบสอบถาม

ของ สมทรง พิทักษ์พิเศษ มาปรับปรุงจัดทำเป็นแบบประเมิน 3 ชุด

- (1) ชุดแบบสอบถามสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิ ใช้ประเมินความเหมาะสม

ในด้าน โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา และค่า IOC

- (2) ชุดแบบสอบถามสำหรับผู้เชี่ยวชาญ ใช้ประเมินคุณภาพ

ของหนังสือ ในด้านต่างๆ และค่า IOC

(3) ชุดแบบสอบถามสำหรับนักเรียน ใช้ประเมินคุณภาพของหนังสือในด้านความพึงพอใจ ที่มีต่อคุณภาพของหนังสือในด้านต่างๆ และหาค่า \bar{X} และ S.D.

2) ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ในเรื่องท้องถิ่น อำเภอพระประแดง จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา พร้อมให้ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการปรับปรุงโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา

3) นำโครงร่างขอบข่ายของเนื้อหาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ของผู้ทรงคุณวุฒิ (ถ้ามี) ต่อจากนั้นจึงไปสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมต่อไป

4) ให้ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความรู้ และประสบการณ์ ด้านการสร้างหนังสือด้านภาษาไทย และด้านวัดผลประเมินผล ซึ่งมีวุฒิกการศึกษา ไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท จำนวนด้านละ 1 ท่าน เป็นผู้พิจารณาประเมินคุณภาพของหนังสือ พร้อมให้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการพัฒนาหนังสือ (ถ้ามี)

5) นำหนังสือมาพัฒนาตามข้อเสนอแนะ เพื่อให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

6) การตรวจสอบคุณภาพของหนังสือ โดยนำหนังสือ ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ และได้รับการพัฒนาแล้วมาให้นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 10 คน อ่านและประเมินความพึงพอใจที่มีต่อคุณภาพของหนังสือ

7) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบคุณภาพหนังสือ

(1) โดยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ คือ การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง หรือ ค่า IOC

$$\text{สูตร IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของระดับความคิดเห็น

R แทน ระดับความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ ที่แสดงความ
คิดเห็น

(2) โดยนักเรียน คือ การหาค่าเฉลี่ย \bar{X} และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D.

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum fx}{\sum f}$$

\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น
f	แทน	จำนวนนักเรียนที่แสดงความคิดเห็น
X	แทน	ระดับความคิดเห็นของนักเรียน
$\sum fx$	แทน	ผลคูณของจำนวนนักเรียนที่แสดงความคิดเห็น กับระดับความคิดเห็นของนักเรียนรวมกัน
$\sum f$	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่แสดงความคิดเห็น

เกณฑ์ที่ใช้วัดคุณภาพด้านความพึงพอใจ โดยนักเรียน คือ

คะแนนเฉลี่ย	4.51 – 5.00	คุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51 – 4.50	คุณภาพอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51 – 3.50	คุณภาพอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51 – 2.50	คุณภาพอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.50	คุณภาพอยู่ในระดับน้อยที่สุด

$$\text{สูตร S.D.} = \sqrt{\frac{\sum f(X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum f$	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่แสดงความคิดเห็น
$(X - \bar{X})^2$	แทน	ระดับความคิดเห็นลบด้วยค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นยกกำลังสอง
X	แทน	ระดับความคิดเห็น
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็น
N	แทน	จำนวนนักเรียน
1	แทน	ค่าที่ไม่ลำเอียง (Unbiased)

S.D. สูงๆ แสดงว่าข้อมูลนั้นมีลักษณะการกระจายมาก / มีความแตกต่างกันมากทางความคิดเห็น

S.D. ต่ำๆ แสดงว่าข้อมูลนั้นมีลักษณะการกระจายน้อย / มีความแตกต่างกันน้อยทางความคิดเห็น

5.3 แนวทางการใช้หนังสือ

5.3.1 ความรู้พื้นฐานของผู้เรียน

ในการใช้หนังสืออ่านเพิ่มเติม ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาไทย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้

5.3.2 กิจกรรมการใช้หนังสือ

ในการใช้หนังสือ ผู้เรียนต้องทำกิจกรรมตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) อ่านหนังสืออ่านเพิ่มเติม
- 2) ทำกิจกรรมท้ายบทหรือท้ายเรื่อง
- 3) ประเมินผลเบื้องต้น เพื่อตรวจสอบความรู้ของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์

ที่ตั้งไว้ โดยตรวจสอบจากการทำกิจกรรม ที่ระบุไว้ท้ายเรื่องของแต่ละบท

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้มีหนังสืออ่านเพิ่มเติม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไว้ใช้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของวัยและความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล

6.2 ทำให้มีหนังสืออ่านเพิ่มเติม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไว้ใช้ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

6.3 ทำให้มีหนังสืออ่านเพิ่มเติม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไว้ใช้ส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน

6.4 ทำให้มีหนังสืออ่านเพิ่มเติม สำหรับปลูกฝังให้เยาวชนของชาติ เกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

6.5 ทำให้มีแนวทางในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่องอื่นๆ ต่อไป

บทที่ 2

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง

หนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง นี้ สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ใช้ประกอบการเรียน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยผู้เขียน
มีจุดมุ่งหมาย ให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง ตามความเหมาะสมของวัย และ
ความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคล และที่สำคัญมุ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียน
เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน และมีนิสัยรักการอ่าน

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียน จึงได้เลือกศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นของนักเรียน
ทั้งจากการสัมภาษณ์ และจากหนังสือ เอกสารต่างๆ มาเรียบเรียงเป็นเรื่องราว ด้วยลักษณะภาษา
ที่เหมาะสมกับวัย และความสามารถของนักเรียน โดยนำเสนอเนื้อหา ในเรื่องต่อไปนี้ คือ
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง ภูมินามตำบลตลาด ภูมินามตำบลบางพิง ภูมินามตำบล
ทรงคนอง ภูมินามตำบลบางครุ ภูมินามตำบลบางหญ้าแพรก และการวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้าน
ชาวมอญในอำเภอพระประแดง ซึ่งลักษณะวิธีการนำเสนอเนื้อหา จะเน้นไปในเรื่อง ที่มาของ
การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม เป็นหลัก

จากเนื้อหาภายในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะมีประโยชน์
ในการส่งเสริมให้นักเรียน และผู้สนใจ ทุกคน เกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน และมีนิสัย
รักการอ่าน ได้เป็นอย่างดี

สำหรับเนื้อหาภายในหนังสือเล่มนี้ มิได้มาจากผู้เขียนเพียงคนเดียว แต่ได้มาจาก
ผู้ให้สัมภาษณ์หลายๆ ท่าน และหนังสือ เอกสารต่างๆ ดังนั้น ในโอกาสนี้ผู้เขียน จึงขอขอบคุณ
ผู้ให้สัมภาษณ์ และเจ้าของหนังสือ เอกสารต่างๆ ทุกท่าน ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน

พฤศจิกายน 2549

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง	1
1.1 ประวัติความเป็นมา	1
1.2 อาณาเขต	5
1.3 ประชากรและการปกครอง	5
1.4 ทรัพยากร	6
1.5 วัฒนธรรมและความเชื่อ	6
กิจกรรมท้ายบท	10
บทที่ 2 ภูมินามตำบลตลาด	11
2.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	11
2.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	15
2.3 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	17
2.4 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	58
กิจกรรมท้ายบท	62
บทที่ 3 ภูมินามตำบลบางพึ่ง	27
3.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	27
3.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	32
3.3 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	40
กิจกรรมท้ายบท	43
บทที่ 4 ภูมินามตำบลทรงคนอง	44
4.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	44
4.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	53
กิจกรรมท้ายบท	59
บทที่ 5 ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก	60
5.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	60
5.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	65
กิจกรรมท้ายบท	71

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 6 การวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง	72
6.1 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	72
6.2 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	73
6.3 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	74
6.4 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	75
6.5 ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	77
กิจกรรมท้ายบท	79
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	85
รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์	86
ประวัติผู้เขียน	90

บทที่ 1

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง

1. ประวัติความเป็นมา

พระประแดงจัดเป็นเมืองเก่าแก่ ที่ได้รับการพัฒนาเป็นเมืองมานานกว่า 1000 ปีแล้ว และที่สำคัญพระประแดงเป็นเมืองที่ควบคู่กับประเทศไทยเสมอมา ดังนั้นเมื่อจะกล่าวถึง “อำเภอพระประแดง” จึงจำเป็นต้องกล่าวถึงประวัติความเป็นมาในอดีตเสียก่อน เพื่อเป็นการรักษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น และเพื่อให้คนรุ่นหลังได้เกิดความรักและความภาคภูมิใจกับความเป็นมาของท้องถิ่นตนเอง ซึ่งมีภูมินามว่า “อำเภอพระประแดง” ดังนี้

ในอดีตพระประแดงเคยเป็นเมืองหน้าด่านทางทะเลที่สำคัญมากของเมืองลโว้ ราชธานีของขอม เนื่องจากเมืองพระประแดงในขณะนั้น เป็นเมืองที่มีหน้าที่รักษาปากน้ำทางทะเลของขอม ดังนั้นทุกครั้งที่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้นทางทะเลหรือทางปากน้ำ ซึ่งสมัยนั้นเรียกว่า “ปากน้ำพระประแดง” คนเมืองนี้ จะมีหน้าที่รับนำข่าวสารไปแจ้งให้เจ้านายที่เมืองลโว้ได้ทราบโดยเร็ว และด้วยหน้าที่ดังกล่าวนี้เอง ขอมจึงได้ขนานนามเมืองหน้าด่านทางทะเลที่สำคัญนี้ว่า “พระประแดง” หรือ “บาแดง” ซึ่งมีความหมายว่า “คนเดินหมาย คนเดินข่าวสาร คนนำข่าว ทูตพนักงานตามคน”

ต่อมาในสมัยกรุงศรีอยุธยา พระประแดงก็หมดฐานะความเป็นเมืองหน้าด่านสำคัญทางทะเล เนื่องจากกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่า และหลังจากนั้นไม่นาน สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช หรือสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี ทรงกู้เอกราชกลับคืนได้ จึงทรงสถาปนากรุงธนบุรีเป็นราชธานี และโปรดเกล้าฯ ให้หรือกำแพงเมืองพระประแดงเดิม ที่ตำบลราษฎร์บูรณะ (ซึ่งไม่ใช่ บริเวณ “ปากลัด” ในปัจจุบัน) ขึ้นไปสร้างกำแพงพระราชวัง และอื่นๆ เมื่อ พ.ศ. 2310 ผนวกกับในสมัยนั้น

ความสำคัญในการเป็นเมืองหน้าด่านหมดลงด้วย เพราะการทับบมของตะกอนจากแม่น้ำ ทำให้พื้นที่บางส่วนทางตอนใต้ของปากน้ำพระประแดง ดินเงินจนเป็นแผ่นดินที่งอกออกไป คือบริเวณแหลมฟ้าผ่าในปัจจุบัน ด้วยเหตุดังกล่าวพระประแดงเดิมจึงต้องหมดบทบาทลงในสมัยกรุงธนบุรี

ครั้นถึงสมัยรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช รัชกาลที่ 1 ซึ่งเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ได้ทรงสถาปนากรุงเทพมหานครเป็นราชธานี และพระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่าเมืองที่เป็นป้อมปราการที่จะป้องกันข้าศึกทางทะเลยังไม่มี หากข้าศึกเข้ามาตีทางทะเล เรือของข้าศึกจะเข้าถึงกรุงเทพมหานครได้โดยง่าย จึงมีรับสั่งให้

สมเด็จพระราชวังบรมมหาสุรสิงหนาท
 ลงไปสำรวจพื้นที่ทางปากแม่น้ำเจ้าพระยา
 กรมพระราชวังบวรฯ พิจารณาเห็นว่า พื้นที่บริเวณ
 ด้านใต้ของคลองลัดโพธิ์ เหมาะสมจะสร้างเมือง
 แทนเมืองพระประแดงเดิม รัชกาลที่ 1 จึงโปรดเกล้าฯ
 ให้กรมพระราชวังบวรฯ เป็นแม่กองลงไปสร้างเมือง
 และป้อมปราการต่างๆ โดยเริ่มสร้าง “ป้อมวิทยาคม”
 ขึ้นเป็นป้อมแรก เมื่อ พ.ศ. 2352 (ปัจจุบันอยู่บริเวณ
 โรงพยาบาลพระประแดง หรือสถาบันราชประชาสมาสัย)
 ส่วนป้อมปราการอื่นๆ ยังมิได้ทันสร้าง รัชกาลที่ 1
 ก็สวรรคตเสียก่อน การก่อสร้างจึงต้องหยุดอยู่เพียง
 เท่านั้น

พระบรมราชานุสาวรีย์ รัชกาลที่ 2

จนมาถึงสมัย พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ 2 ทรงดำริถึงการสร้าง
 เมืองและป้อมปราการต่างๆ ที่ยังค้างมาแต่สมัยรัชกาลที่ 1 ประกอบกับระยะนั้นชาวต่างชาติที่จะมา
 รุกรานทางทะเลมีมากขึ้น โดยเฉพาะญวน และชาติต่างๆ ในทวีปยุโรป จึงโปรดเกล้าฯ ให้ สมเด็จพระ
 พระราชวังบรมมหาเสนาณรงค์ เป็นแม่กองสร้างเมืองและป้อมปราการต่างๆ ต่อจากรัชกาลที่ 1
 จนสำเร็จเรียบร้อย เมื่อ พ.ศ. 2358 และตั้งพิธีฝังอาคารพนัง ปักหลักเมือง เมื่อวันศุกร์ที่ 2 มิถุนายน
 พ.ศ. 2358 โดยแบ่งเอาพื้นที่เมืองธนบุรี และ
 เมืองสมุทรปราการมารวมกัน แล้วตั้งชื่อเมืองว่า
 “เมืองนครเขื่อนขันธ์” หลังจากนั้น รัชกาลที่ 2
 จึงโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายครอบครัวมอญ เมืองปทุมธานี
 คือ พวกของพระยาแจ้ง (เจ้าพระยามหาโยธา) ที่หนีภัย
 พม่าเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในแผ่นดิน
 สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี เป็นจำนวนชายฉกรรจ์
 300 คน ให้ลงไปตั้งภูมิลำเนาอยู่ ณ เมืองนครเขื่อนขันธ์

เมืองนครเขื่อนขันธ์ในอดีต

และทรงตั้งให้สมิงทอมา บุตรพระยาแจ้ง เป็น “พระยานครเขื่อนขันธ์รามัญราชชาติเสนาบดี
 ศรีสิทธิสงคราม” เป็นผู้รักษาเมือง พร้อมทั้งตั้งกรมการทุกตำแหน่ง

นับแต่นั้นมาประมาณ 100 ปี ชื่อเมืองก็เปลี่ยนกลับมาเป็น “เมืองพระประแดง”
 อีกครั้งหนึ่ง ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 โดยทรงพระราชดำริว่า
 “นามเมืองพระประแดง เป็นนามเมืองสำคัญแต่โบราณกาล หากควรปล่อยให้สูญไปไม่

เมืองนครเขื่อนขันธ์ เป็นเมืองใหม่ก็จริง แต่เป็นเมืองที่อยู่ใกล้เคียงกับเมืองพระประแดงเดิม ทั้งมีความสำคัญทำนองเดียวกันกับเมืองเก่าด้วย” จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อ เมืองนครเขื่อนขันธ์ เป็น “จังหวัดพระประแดง” เมื่อ พ.ศ. 2458 โดยแบ่งการปกครองออกเป็น 3 อำเภอคือ อำเภอพระประแดง อำเภอรามบุรีบูรณะ และอำเภอพระโขนง

ภายหลังเกิดเศรษฐกิจ

ตกต่ำทั่วโลก รัฐบาลจำเป็นต้องลดรายจ่ายของประเทศ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 จึงโปรดเกล้าฯ ให้ยุบจังหวัดพระประแดง เป็น “อำเภอพระประแดง” ขึ้น กับจังหวัดสมุทรปราการ เมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2475

อำเภอพระประแดงในปัจจุบัน

(อำเภอรามบุรีบูรณะ ไปขึ้นกับ จังหวัดธนบุรี อำเภอพระโขนง ไปขึ้นกับ จังหวัดพระนคร) ทำให้พระประแดงมีฐานะเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสมุทรปราการ เรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

เมื่อถึงสมัยของพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล รัชกาลที่ 8 โปรดเกล้าฯ ให้โอนจังหวัดสมุทรปราการ และสมุทรสาคร ไปขึ้นกับ เขตนครบาล กรุงเทพมหานคร อำเภอพระประแดง จึงถูกโอนไปขึ้นกับ เขตนครบาลด้วย เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2486 จนถึงวันที่ 9 พฤษภาคม 2489 ได้ประกาศยกฐานะเขตนครบาลสมุทรปราการเป็นจังหวัดสมุทรปราการ พร้อมกับจังหวัดสมุทรสาคร ดังนั้นอำเภอพระประแดง จึงกลับมาขึ้นกับจังหวัดสมุทรปราการ ตามเดิม

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นว่าอำเภอพระประแดง แต่เดิมมีสภาพเป็นเกาะ คือ ด้านหน้าล้อมรอบด้วยแม่น้ำเจ้าพระยา ด้านหลังล้อมรอบด้วยคลองลัดหลวง ถูกตัดขาดกับพื้นแผ่นดินใหญ่ การคมนาคม อาศัยเฉพาะทางเรือ ได้อย่างเดียว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชดำริให้ทางราชการทำการตัดถนนจาก ถนนสุขสวัสดิ์ มาเชื่อมกับอำเภอพระประแดง โดยสร้างสะพานข้ามคลองลัดหลวง ถนนนี้มี ความยาว 800 เมตร กว้าง 30 เมตร ตัดผ่ากลาง พื้นที่ของวัดกลาง และพื้นที่ด้านข้างบางส่วนของ วัดพญาปราบปัจฉามิตร (ปัจจุบันคือ ถนนนครเขื่อนขันธ์)

ส่วนคำว่า “ปากลัด” เป็นคำที่สามัญชนใช้กัน เนื่องจากพระประแดง มีคลองลัดอยู่ 2 แห่ง คือ คลองลัดโพธิ์ ที่จุดในสมัยพระเจ้าอยู่หัวท้ายสระ แห่งกรุงศรีอยุธยา และคลองลัดหลวง ที่จุดสมัยรัชกาลที่ 2 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ปากคลองทั้ง 2 ทะลุแม่น้ำเจ้าพระยาทั้ง 2 ด้าน และเป็นคลองลัดที่มีระยะสั้น ทำให้ชาวบ้านได้รับความสะดวกรวดเร็วต่อการเดินเรือขึ้นล่องระหว่างปากน้ำและกรุงเทพฯ ซึ่งไม่ต้องเสียเวลาอ้อม “คู้งข้าวเหนียวบุด” ที่มีระยะยาวถึง 17.5 กิโลเมตร และด้วยความสะดวกรวดเร็วนี้เอง จึงเป็นที่มาของคำว่า “ปากลัด” ที่ชาวบ้านใช้เรียกกัน

ถนนเขื่อนชั้นในอดีต

แผนที่แสดงส่วนที่เรียกว่า “คู้งข้าวเหนียวบุด”

จากประวัติที่กล่าวมา จะเห็นว่าพระประแดงเป็นเมืองหน้าด่านทางทะเลที่สำคัญมาก นับตั้งแต่สมัยขอมเรืองอำนาจจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งได้รับการพัฒนาปรับเปลี่ยนที่ตั้ง และใช้ชื่อเรียกต่างๆ กันออกไปตามเหตุผลของแต่ละยุคสมัย ก่อนที่จะมีกฎหมายว่า “อำเภอพระประแดง” ที่ใช้เรียกกันในปัจจุบันนี้

2. อาณาเขต

อำเภอพระประแดง เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสมุทรปราการ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่ครอบคลุมบริเวณริมสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาตอนล่าง เหนืออ่าวไทย และห่างจากตัวจังหวัดสมุทรปราการ ประมาณ 10 กิโลเมตร พื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มไม่มีภูเขา แต่มีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านกลาง แยกพื้นที่ออกเป็นสองฝั่ง คือ ด้านตะวันออกและด้านตะวันตก มีลำคลองค่อนข้างมาก ซึ่งรวมเป็นพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 73.3 ตารางกิโลเมตร และมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดกับเขตยานนาวาและเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
ทิศใต้	ติดต่อกับอำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับเขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร

3. ประชากรและการปกครอง

ประชากรของอำเภอพระประแดงปัจจุบันมีประมาณ 206,455 คน มีทั้งคนไทยในพื้นที่ และผู้ที่อพยพมาจากพื้นที่ใกล้เคียง เช่น มอญ ลาว และจีน ซึ่งปัจจุบันไม่แตกต่างไปจากคนไทยทั่วไป เนื่องจากส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนเชื้อชาติ และสัญชาติเป็นไทยแล้ว

การปกครองของอำเภอพระประแดง แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 15 ตำบล 177 หมู่บ้าน ดังนี้ คือ 1. ตำบลตลาด 2. ตำบลบางพิง 3. ตำบลบางจาก 4. ตำบลบางครุ 5. ตำบลทรงคนอง 6. ตำบลบางยอ 7. ตำบลบางกระสอบ 8. ตำบลบางน้ำผึ้ง 9. ตำบลบางกอบัว 10. ตำบลบางกะเจ้า 11. ตำบลบางหญ้าแพรก 12. ตำบลบางหัวเสือ 13. ตำบลลำโรง 14. ตำบลลำโรงกลาง และ 15. ตำบลลำโรงใต้ มีเทศบาล 3 แห่ง คือ 1. เทศบาลเมืองพระประแดง ประกอบด้วยพื้นที่ 1 ตำบล คือ ตำบลตลาด 2. เทศบาลเมืองลัดหลวงประกอบด้วยพื้นที่ 3 ตำบล คือ ตำบลบางพิง ตำบลบางจาก และตำบลบางครุ 3. เทศบาลตำบลลำโรงใต้ ประกอบด้วยพื้นที่ 5 ตำบล คือ ตำบลบางหญ้าแพรก ตำบลบางหัวเสือ ตำบลลำโรง ตำบลลำโรงกลาง และตำบลลำโรงใต้ มีองค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง คือ 1. องค์การบริหารส่วนตำบลทรงคนอง 2. องค์การบริหารส่วนตำบลบางยอ 3. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกระสอบ 4. องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง 5. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกอบัว 6. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกะเจ้า

บริหารส่วนตำบลบางกระสอบ 4. องค์การบริหารส่วนตำบลบางน้ำผึ้ง 5. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกอบัว และ 6. องค์การบริหารส่วนตำบลบางกะเจ้า

4. ทรัพยากร

ทรัพยากรดิน สภาพดินโดยทั่วไปของอำเภอพระประแดงเป็นดินเหนียว ประกอบด้วยแร่ธาตุอันอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก เนื่องจากเป็นพื้นที่ราบลุ่มติดแม่น้ำเจ้าพระยา

ทรัพยากรน้ำ อำเภอพระประแดงมีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านกลาง มีคลองใหญ่ๆ เป็นจำนวนมาก ซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่

5. วัฒนธรรมและความเชื่อ

วัฒนธรรมของอำเภอพระประแดง ส่วนใหญ่จะเป็นวัฒนธรรมไทยเชื้อสายมอญ เนื่องจากชาวมอญได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานอยู่เป็นจำนวนมาก ณ เมืองพระประแดงเป็นเวลาช้านาน ส่งผลให้วัฒนธรรมของบรรพบุรุษชาวมอญได้รับการเก็บรักษาไว้ และปฏิบัติสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งยังมีปรากฏให้เห็นอยู่หลายด้าน เช่น

5.1 ด้านชีวิตและความเป็นอยู่

ชาวมอญพระประแดง หรือมอญปากลัด จะนิยมอยู่รวมกันเป็นกลุ่มมีการดำเนินชีวิตที่เรียบง่าย กระตือรือร้นพอสมควร ไม่ชอบเบียดเบียนใคร สงบเสงี่ยมเจียมตัว ซื่อสัตย์ สุจริต จงรักภักดี ต่อผู้มีพระคุณ มีระเบียบในการดำเนินชีวิต และรักสวยรักงาม ชอบปลูกบ้านอยู่ริมน้ำ ซึ่งมีลักษณะตัวบ้านขวางแม่น้ำ ล้ำคลอง หันเอาด้านชื่อหรือจั่ว ลงน้ำเพื่อรับแดด และหันหน้าเรือนไปทางทิศเหนือ จึงเห็นขวางแม่น้ำ ทำให้มักถูกเรียกว่า “มอญขวาง” สำหรับในเรื่องอาหารการกิน ก็ปรุงแต่งกันแบบง่ายๆ เช่นขนม มักจะทำจากข้าวเหนียว มะพร้าว และน้ำตาลมะพร้าวเป็นหลัก เนื่องจากหาได้ง่ายในท้องถิ่น และขนมที่หลายคนรู้จักกันดีก็คือ “กะละแม” ซึ่งในภาษามอญเรียกว่า “กวันสะกอ”

บ้านชาวมอญปลูกหันจั่วลงน้ำ

“กะละแม” หรือ “กวันสะกอ”

ส่วนอาหารคาว ไม่นิยมรสหวาน แต่จะหนักไปทางรสเค็ม เฝื่อน และเปรี้ยว และมักจะเป็นอาหารที่ปรุงแต่งด้วยผักพื้นบ้านเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากไม่ต้องซื้อ เป็นการประหยัด และถูกหลักอนามัย เช่น แกงส้มมะตาด หรือในภาษามอญเรียกว่า “พะสะเปลาะ” จะใช้ผลมะตาด จากต้นมะตาด ที่นิยมปลูกกันเกือบทุกบ้าน

ต้นมะตาดและผลมะตาด

5.2 ด้านอาชีพ ประชาชนในอำเภอนี้

ประกอบอาชีพหลากหลาย ได้แก่ รับราชการ รับจ้าง ทำนา ค้าขาย และทำงานหัตถกรรม

5.3 ด้านการละเล่น มีการละเล่น

ที่น่าสนใจ ได้แก่ สะบ้าบ่อน และสะบ้าทอย จะเล่นกันในช่วงเทศกาลสงกรานต์ของทุกปี โดยเฉพาะสะบ้าบ่อน แต่ละหมู่บ้านจะนิยมตั้งบ่อนไว้ที่หมู่บ้านของตนเอง เช่น บ่อนบ้านเว้ชะราว บ่อนบ้านดั่ง และ บ่อนบ้านตองอี ฯลฯ

บ่อนสะบ้า “บ้านเว้ชะราว”

5.4 ด้านประเพณี มีประเพณี

ที่น่าสนใจ ได้แก่ ประเพณีแห่ธงสังฆะชาบ ประเพณีส่งข้าวสงกรานต์ ประเพณีการค้ำต้นโพธิ์ ประเพณีสรงน้ำพระพุทธรูป ประเพณีแห่กแห่ปลา ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีตักบาตรน้ำผึ้ง และประเพณีแข่งเรือ

5.5 ด้านภาษา ปัจจุบันยังมี

ชาวมอญผู้สูงอายุของหลายหมู่บ้านยังคงพูดภาษามอญเพื่อสื่อสารกัน โดยเฉพาะหมู่บ้านทรงคนอง แต่มีส่วนน้อยที่อ่านและเขียนภาษามอญได้ ปัจจุบันจึงมีการเปิดโรงเรียนสอนภาษามอญ ขึ้นที่วัดอาษาสงคราม เพื่ออนุรักษ์ภาษามอญมิให้สูญหาย และเป็นการส่งเสริมให้ลูกหลานมอญ ได้อ่านและเขียนภาษามอญได้

ประเพณีแห่ธงสังฆะชาบ

วัฒนธรรมด้านภาษาที่ยังคงเห็นเด่นชัดและเป็นเอกลักษณ์ของชาวมอญพระประแดงตลอดมา ก็คือ การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ ซึ่งคำว่า “ภูมินาม” นี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ภูมิ” หมายถึง แผ่นดิน ที่ดิน “นาม” หมายถึง ชื่อ เมื่อแปลรวมกันจึงหมายถึง ชื่อของสถานที่ นามของสถานที่

5.6 ด้านความเชื่อ ชาวมอญ

พระประแดง มีความเชื่อหลักๆ ที่นอกเหนือจากความเชื่อเรื่องโชคลาง และข้อห้ามต่างๆ คือ

ความเชื่อในพุทธศาสนา

ชาวมอญพระประแดงนับถือและเลื่อมใสในพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัด และนิยมสร้างวัดประจำหมู่บ้าน เพื่อใช้เป็นสถานที่ศึกษาหาความรู้และประกอบพิธีทางศาสนา เพราะเชื่อว่าการทำบุญเพื่อศานานั้น จะเป็นผลานิสงส์ส่งวิญญาณให้ไปสู่สวรรค์ และวัดใดก็ตามที่เป็นวัดมอญ หรือชาวมอญ ช่วยกันสร้างไว้ จะมีเสาหงส์ชงตะขาบสร้างไว้ บริเวณใกล้ๆ โบสถ์ หรือ พระเจดีย์ เพื่อเป็นสัญลักษณ์บอกให้รู้ว่า วันนั้นเป็น

เสาหงส์ชงตะขาบ

“วัดมอญ” ส่วนเสาหงส์ ภาษามอญเรียกว่า “เกียะหยั่งโหน่มัว” ชงตะขาบ ภาษามอญเรียกว่า “อาลามเพะเกี่ยมัว”

ความเชื่อเรื่องผี

ชาวมอญพระประแดงจะนับถือผี 2 ประเภท คือ ผีประจำหมู่บ้าน

ศาลประจำหมู่บ้าน

และผีบ้าน หรือผีเรือน ซึ่งผีประจำหมู่บ้าน มักประดิษฐานไว้ที่ศาลประจำหมู่บ้าน และจะทำพิธี เช่น สรวงบูชาปีละครั้ง โดยมี “คนทรง” เป็นผู้ประกอบพิธี เพื่อทำนายความเป็นไป และความอุดมสมบูรณ์ของอนาคต ส่วนการทำพิธีเช่น สรวงบูชา ในโอกาสอื่นๆ นั้น ขึ้นอยู่กับความศรัทธาของแต่ละบุคคล

ส่วนผีบ้านหรือผีเรือน เป็นผีประจำตระกูลซึ่งนับญาติเฉพาะทางฝ่ายชาย การรับผีจะตกทอดไปยังบุตรชายคนหัวปีของตระกูลเรื่อยไป ถ้าบิดาไม่มีบุตรชายหัวปี ผีนั้นก็ขาดจากสกุลวงศ์นั้นไป ชาวมอญพระประแดงส่วนใหญ่จะนับถือ “ผีฟ้า” ซึ่งผู้ที่รับผีมีหน้าที่เก็บรักษาสมบัติประจำตัวผี คือ ผ้านุ่งชาย 1 ผืน หูยิง 1 ผืน เสื้อผู้ชายสีขาวแขนยาวผ่าอก 1 ตัว สไบสีขาวและสีแดงอย่างละ 1 ผืน และแหวน อีก 1 วง เพื่อนำมากราบไหว้บูชา และดูแลไม่ให้ชำรุดเสียหาย

คำว่า “เมืองนครเขื่อนขันธ์” “เมืองพระประแดง” “จังหวัดพระประแดง” และ “ปากลัด” คือ อำเภอพระประแดงในปัจจุบันนี้ แต่คำว่า “พระประแดง” หรือ “บาแดง” คือ เมืองพระประแดงเดิม ที่ขอมใช้เรียกเมืองหน้าด่านทางทะเล ในสมัยละโว้เป็นราชธานี ซึ่งมีใช้สถานที่เดียวกันกับอำเภอพระประแดง และได้หมดบทบาทลงในสมัยกรุงธนบุรี ส่วนสิ่งที่ยังคงเหลือเคียงคู่กับคำว่า “พระประแดง” ตลอดมานับตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 2 คือ “วัฒนธรรมและความเชื่อต่างๆ ของชาวมอญพระประแดง” โดยเฉพาะวัฒนธรรมด้านภาษาที่ยังคงเห็นเด่นชัด และเป็นเอกลักษณ์ ก็คือ การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ ซึ่งจะกล่าวในบทต่อไป

กิจกรรมท้ายบทที่ 1

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. จากประวัติความเป็นมาของ “อำเภอพระประแดง” นักเรียนประทับใจเรื่องใดมากที่สุด เพราะเหตุใด
.....
.....
2. จากที่มาของคำว่า “ปากลัด” ถ้าให้นักเรียนตั้งชื่อใหม่ แทนคำว่า “ปากลัด” นักเรียนจะตั้งชื่อว่าอะไร จงยกตัวอย่าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ
.....
.....
3. นักเรียนเห็นว่า สภาพสังคมของ “อำเภอพระประแดง” ในปัจจุบัน มีผลกระทบต่อชีวิต และความเป็นอยู่ของชาวมอญ หรือไม่ เพราะเหตุใด
.....
.....
4. จากลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปของ “อำเภอพระประแดง” ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ จะเลือกประกอบอาชีพอะไร จึงเหมาะสมที่สุด จงยกตัวอย่าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ
.....
.....
5. วัฒนธรรม และความเชื่อของชาว “อำเภอพระประแดง” มีลักษณะพิเศษอย่างไร
.....
.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้า เรื่อง “คั้งข้าวเหนียวบุด” แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า มาเขียนเป็นนิทานจากจินตนาการ เรื่อง “คั้งข้าวเหนียวบุด”

บทที่ 2

กฎหมายตำบลตลาด

ตำบลตลาด อยู่ในเขตการปกครองของเทศบาลเมืองพระประแดง ซึ่งมีพื้นที่ อยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ทางทิศตะวันตก และมีอาณาเขตติดต่อกับตำบลทรงคนอง ปัจจุบัน เป็นตำบลที่ เป็นที่ตั้งของที่ว่าการอำเภอพระประแดง ส่วนราชการต่างๆ รวมทั้งหมู่บ้านชาวมอญ ที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย อีกจำนวน 6 หมู่บ้าน ซึ่งแต่ละหมู่บ้านมีที่มาของกฎหมายแตกต่างกันไป ดังนี้

สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง

1. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา

ในตำบลตลาด มีหมู่บ้านชาวมอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา 2 หมู่บ้านด้วยกัน คือ บ้านแซ่ และบ้านทะมั่ง

1.1 บ้านแซ่ หรือ “กวานเซย์”

บ้านแซ่ หรือ ในภาษามอญ คือ “กวานเซย์” ประกอบด้วยคำ 2 คำ คือ คำว่า “กวาน” แปลว่า หมู่บ้าน ส่วนคำว่า “เซย์” คือชื่อของหมู่บ้าน ดังนั้นเมื่อนำคำ 2 คำมารวมกันจึงได้ชื่อว่า “กวานเซย์” แปลว่า บ้านแซ่ ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมาย ดังนี้

บ้านแซ่ หรือ “กวานเซย์”

เดิมที บ้านแซ่ หรือ กวานเซย์ เป็นหมู่บ้านในเมืองมอญ หรือประเทศพม่า ซึ่งมีฐานะเป็นเมืองใหญ่มาก่อน เรียกว่า “เมืองแซ่” หรือ “เคิงเซย์” (ในภาษามอญ “เคิง” แปลว่า เมือง)

แต่ต่อมาทางการพม่าแยกย่อยเมืองนี้ออกเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ชื่อเมืองที่เคยเรียกกันคุ้นหู ก็หายไป ปัจจุบันคำว่า “แซ่” หรือ “เซย์” จึงเป็นคำที่ใช้เรียกชื่อหมู่บ้านชาวมอญ ที่ประเทศไทยเท่านั้น และเท่าที่ทราบ ชาวมอญบ้านแซ่ มีเชื้อสายมาจาก “มอญ เตียะ” สังกัดจากชาวมอญบ้านแซ่ จะนับถือ “ผีฟ้า” เป็นผีประจำตระกูล ซึ่งเป็นผีบรรพบุรุษ ของ “มอญ เตียะ” ที่เคยอาศัยในแคว้นเมืองหงสาวดี หรือ “สองสาแวง ตอย” มาก่อน และเป็นชาวมอญที่อพยพเข้ามาประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2316 สมัยกรุงธนบุรี โดยมีพระยาแจ้ง (เจ้าพระยามหาโยธา) เป็นหัวหน้า และมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองปทุมธานีก่อน หลังจากนั้น รัชกาลที่ 2 จึงโปรดฯ ให้ย้ายมาอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ เพื่อเป็นกำลัง ในการสร้างเมืองใหม่

พระยาแจ้ง (เจ้าพระยามหาโยธา)

คำว่า “เซย์” มีผู้เขียน หรือเรียกเพี้ยนไป จากนี้ว่า เซห์ แซ่ห์ และ แล่

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ในชุมชนกลาง ตัวเมืองพระประแดง บริเวณสองฝั่งถนนบ้านแซ่ ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนทรงธรรม และ ถนนนครเขื่อนขันธ์ มีพื้นที่ติดต่อกับบ้านทะมั่ง มี “วัดทรงธรรม” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวมอญเรียกว่า “เพี้ยพระครู”

ทางเข้าถนนบ้านแซ่ ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนนครเขื่อนขันธ์

คำว่า “เพี้ย” แปลว่า วัด “พระครู” นั้นหมายถึง เป็นวัดที่มีเจ้าอาวาสซึ่งมี สมณศักดิ์ชั้นราชาคณะ แต่ต้องมีตำแหน่งเป็น พระครูอยู่ด้วยอีกตำแหน่งหนึ่ง เพราะชาวมอญ นิยมเรียกกันเช่นนั้น ในงานพระราชพิธี และยังมี ชื่ออื่นๆ ที่เรียกเป็นภาษามอญอีก เช่น “เพี้ยเมิน โท” แปลว่า “ผู้ทรงธรรม”

วัดทรงธรรม (วัดทรงธรรมวรวิหาร) หรือ “เพี้ยพระครู”

“เพ็ห์เม็กแซม” แปลว่า
 “วัดหน้าโบสถ์”
 คำว่า “เพ็ห์” มีผู้เขียนหรือ
 เรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า แป๊ะ เพ่
 แป๊ะ และเพี้ย และมี
 “ศาลเจ้าพ่อชะเมิญปลาย”
 เป็นศาลประจำหมู่บ้าน
 ไว้ประกอบพิธีเช่นสรงนุชา
 ประจำปี คำว่า “ชะเมิญ”
 แปลว่า เจ้า พระราชา และ
 “ปลาย” แปลว่า หนุ่ม
 (ชายที่มีอายุพ้นวัยเด็กแต่ยังไม่ถึงวัยกลางคน)

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อชะเมิญปลาย”

1.2 บ้านทะมั่ง หรือ “กวานชะมัง”

บ้านทะมั่ง หรือ ในภาษามอญ คือ “กวานชะมัง” เป็นหมู่บ้านชาวมอญ
 อีกหมู่บ้านหนึ่งในตำบลตลาด ที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา เช่นเดียวกับ บ้านแซ่
 หรือ “กวานเซย์” และมีที่มาของการตั้งชื่อ หมู่บ้าน หรือภูมินาม ดังนี้

คำว่า “ทะมั่ง” หรือ “ชะมัง” นั้น คือชื่อของ เกาะแห่งหนึ่งในประเทศพม่า
 ซึ่งชาวมอญ เรียกกันว่า “เกาะทะมั่ง” หรือ “เกาะชะมัง” แต่ก่อนชาวมอญบ้านทะมั่ง เคยอาศัยอยู่
 บนเกาะแห่งนี้ หลังจากนั้นทนภาวะการถูกพม่ากดขี่ข่มเหงไม่ไหว จึงได้อพยพครอบครัวมอญ
 จากเกาะทะมั่ง หนีเข้ามา

ประเทศไทยในสมัย
 กรุงธนบุรี (เป็นชาวมอญที่
 อพยพมาครั้งเดียวกับชาว
 มอญบ้านแซ่) ซึ่งในการ
 อพยพของชาวมอญเกาะ
 ทะมั่งในครั้งนี้ ได้นำสิ่ง
 หนึ่งติดมากับความทรงจำ
 ของทุกๆ คนด้วย นั่นก็คือ

บ้านทะมั่ง หรือ “กวานชะมัง”

ชื่อเกาะทะมั่ง ที่เป็นชื่อหมู่บ้านทะมั่ง หรือ “กวางฮะมาง” ในทุกวันนี้ และที่สังเกตเห็นได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ ชาวมอญบ้านทะมั่งนั้นมีเชื้อสายมาจาก “มอญเตี๊ยะ” เช่นเดียวกับ ชาวมอญบ้านแซ่ เนื่องจากนับถือ “ผีฟ้า” เหมือนกัน

คำว่า “ฮะมาง” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ ฮมั่ง ฮะมั่ง ฮะมาง และหะมั่ง

ทางเข้าถนนบ้านทะมั่ง ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนนครเขื่อนขันธ์

คลองัดตะนาง

คำว่า “มอมมอ” เป็นชื่อเดิมของวัดที่อยู่ในประเทศพม่า (ปัจจุบันยังมีอยู่ที่ เกาะทะมั่ง) คำว่า “มอมมอ” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า มะมอ และมี “ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง” เป็นศาลประจำหมู่บ้านไว้ประกอบพิธี เช่น สรงบวษาประจำปี

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่บริเวณถนนลัดตะนาง และถนนบ้านทะมั่ง ซึ่งมีคลองลัดตะนางกั้นระหว่างถนนทั้ง 2 สาย มีพื้นที่ติดต่อกับ บ้านแซ่ และบ้านตองอู มี “วัดพญาปราบปัจจามิตร” เป็นวัดประจำหมู่บ้านซึ่งชาวมอญเรียกว่า “เพ่ห่มมอ” หรือ “วัดมอมมอ”

วัดพญาปราบปัจจามิตร หรือ “เพ่ห่มมอ”

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง”

2. กฎินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม

ในตำบลตลาด มีหมู่บ้านชาวมอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม เพียงหมู่บ้านเดียว คือ บ้านดั่ง

บ้านดั่ง หรือ “กวางดาง”

บ้านดั่ง หรือในภาษามอญ คือ “กวางดาง” เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลตลาด ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินาม ดังนี้

บ้านดั่ง หรือ “กวางดาง”

ในอดีต “กวางดาง” หมายถึงชื่อของหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ในเมืองมอญ หรือประเทศพม่า ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่ชาวมอญส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำสวนกันอย่างเป็นลำเป็นสัน ดังนั้นชาวมอญของหมู่บ้านแห่งนี้ จึงพร้อมใจกันตั้งชื่อหมู่บ้านแห่งนี้ว่า “กวางดาง” สาเหตุที่ใช้ชื่อนี้ ก็เพราะว่า “ดาง” ในภาษามอญนั้นแปลว่า ไร่ หรือ ฝักร นั่นเอง

และต่อมาภายหลังชาวมอญหมู่บ้านนี้
 ก็มีสภาพชีวิตเหมือนกับชาวมอญ
 หมู่บ้านอื่นๆ คือ ต้องอพยพหนีพม่า
 เข้ามาประเทศไทย (เป็นการอพยพ
 ครั้งเดียวกันกับชาวมอญบ้านแซ่)
 ครั้นมาอยู่ที่ประเทศไทย ก็ตั้งชื่อ
 หมู่บ้านว่า “กวางดาง” และประกอบ
 อาชีพทำร่ม เหมือนเดิม แต่ปัจจุบัน ณ
 หมู่บ้านแห่งนี้ ไม่มีอาชีพทำร่ม

หลงเหลือให้เห็นอีกแล้ว
 คงมีแต่ในเมืองมอญ หรือประเทศพม่า
 เท่านั้น ที่ยังอนุรักษ์อาชีพนี้เอาไว้
 คำว่า “ดาง”
 มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยน ไปจากนี้ว่า ดั่ง
 ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่
 บริเวณถนนบ้านดั่ง เลียบคลองลัด
 หลวงสังข์ทิศตะวันออก มีพื้นที่ติดต่อกับ
 บ้านโก่งกวาง และบ้านเตื่อ มี
 “วัดแค” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน
 ซึ่งชาวมอญ เรียกว่า “เพ่ห์เกริงเงินย”
 คำว่า “เกริง” แปลว่า คลอง
 และคำว่า “เงินย” แปลว่า ช้าง
 ดังนั้นชาวบ้านบางคน
 จึงเรียกชื่อวัดแคว่า “วัดคลองช้าง”
 และมี “ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง”
 เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไว้ประกอบพิธี
 เช่นสรงบูชาประจำปี

บ้านดั่ง หรือ “กวางดาง” บริเวณเลียบคลองลัดหลวงสังข์ทิศตะวันออก

การประกอบอาชีพทำร่ม

ทางเข้าถนนบ้านดั่ง ซึ่งเลียบคลองลัดหลวงสังข์ทิศตะวันออก

วัดแค หรือ “เขตเกริงเจินย์”

3. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ

ในตำบลตลาดมีหมู่บ้านชาวมอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะภูมิประเทศ 2 หมู่บ้านด้วยกัน คือ บ้านเตื่อ และบ้านจิงบี

3.1 บ้านเตื่อ หรือ “กวานเตื่อ”

บ้านเตื่อ หรือ ในภาษามอญ คือ “กวานเตื่อ” เป็นหมู่บ้านชาวมอญในตำบลตลาด ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านเตื่อ หรือ “กวานเตื่อ”

เมื่อ พ.ศ. 2365 ณ บริเวณใกล้ๆ หมู่บ้านแห่งนี้ รัชกาลที่ 2 โปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระบวรราชเจ้าบรมมหาศักดิพลเสพย์ เป็นแม่กองขุดคลองลัดบริเวณด้านหลังเมืองนครเขื่อนขันธ์ ซึ่งมีความยาว 50 เส้น กว้าง 6 วา และลึก 5 ศอก แล้วให้ชื่อว่า คลองลัดหลวง หรือในภาษามอญเรียกว่า “เกริงเจินย์” แปลว่า “คลองช้าง” สาเหตุที่ต้องขุดคลองแห่งนี้ ก็เพื่อย่นระยะทางในการเดินเรือโดยไม่ต้องอ้อม “คู้งข้าวเหนียวมูน”

คลองลัดหลวง หรือ “เวียงเงิน”

ซึ่งมีระยะทางยาวถึง 17.5 กิโลเมตร และเพื่อต้องการนำดินจากการขุดคลองไปทำคันดินกั้นน้ำเดิมมิให้เข้าไปทำให้ เรือกสวน ไร่นา ของราษฎรเสียหาย รวมทั้งทำให้หาน้ำจืดบริโภคนยาก ดังนั้นจึงนำดินที่ได้จากการขุดคลองลัดหลวงมาถมเป็นคันดิน ซึ่งคาดว่ากินเนื้อที่บริเวณค่อนข้างกว้างและสูงพอสมควร ต่อมาชาวมอญย้ายเข้ามาตั้งหมู่บ้านบริเวณนี้ และได้ตั้งชื่อหมู่บ้านของตนเองให้สอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศ ว่า “กวางเตอ” ซึ่งหมายถึงหมู่บ้านบนที่สูง หรือบ้านคอน เนื่องจากคำว่า “เตอ” แปลว่า สูง ที่สูง ภูเขา และถ้าจะสังเกตคำว่า “เตอ” ในภาษามอญให้ดีจะเห็นว่ามีความหมายคล้ายกับคำว่า “เตอ” ในภาษาไทย ซึ่งแปลว่า สั้นหรือสูงเกินควร เช่น กระโปรงสั้นเตอ เป็นต้น ส่วนเรื่องการอพยพของชาวมอญหมู่บ้านนี้ คาดว่าเป็นกลุ่มเดียวกับชาวมอญที่อพยพเข้ามาประเทศไทย สมัยรัชกาลที่ 2 พ.ศ. 2358

คำว่า “เตอ” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า เตอ เตอแล้ว และเหตอ

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่บริเวณถนนพระยาพำพิริยะกิจ มีพื้นที่ติดต่อกับบ้านดัง

บ้านจันบี และ บ้านเวชะราว

มี “วัดโมกข์” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน

ซึ่งชาวมอญเรียกว่า

“เพห์โหมกตอน”

คำว่า “โหมก” แปลว่า กำเนิด เกิด

และคำว่า “ตอน” แปลว่า ขึ้น เมื่อ

รวมกัน 2 คำ

จึงแปลว่า เกิดขึ้น ผุดขึ้นมา

ทางเข้าถนนพระยาพำพิริยะกิจ ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนนครเขื่อนขันธ์

วัดโมกข์ หรือ “เพ็ดโทมกตอน)

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อหนู”

คำว่า “โหมกตอน” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า มอกตอน มือกตอน และ โมกตอน และมี “ศาลเจ้าพ่อหนู” และ “ศาลเจ้าพ่อ-ศาลเจ้าแม่ เวชะราว” เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไว้ประกอบพิธี เช่น สรงนุชาประจำปี

3.2 บ้านจ้งปี หรือ “กวางจ้งปี”

บ้านจ้งปี หรือ ในภาษามอญ คือ “กวางจ้งปี” เป็นอีกหมู่บ้านหนึ่ง ในตำบลตลาดที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะภูมิประเทศ เช่นเดียวกับ บ้านเตื่อ และมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

พื้นที่บริเวณซึ่งเคยเป็น บ้านจ้งปี หรือ “กวางจ้งปี” ในอดีต

สำหรับชาวมอญหมู่บ้านจ้งปีนี้ คาดว่าเป็นชาวมอญที่อพยพหนีพม่าเข้ามาประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 2 เมื่อ พ.ศ. 2358 โดยมี สมิงสอคเบา (พระยารัตนจักร) เป็นหัวหน้าด้วยสาเหตุ ไม่พอใจในพระเจ้าปะดุงของพม่า ที่เกณฑ์แรงงานก่อสร้างพระเจดีย์ใหญ่ (ใหญ่ที่สุดในโลก) หรือ พระเจดีย์ทอง ซึ่งในภาษาพม่าเรียกว่า “ชะเวดากอง”

คำว่า “ชะเว” แปลว่า ทอง และคำว่า “ดากอง” แปลว่า เจดีย์ จึงตั้งตัวเป็นกบฏต่อเมืองเมาะตะมะ ภายหลัง ถูกพม่าปราบปราม

อย่างทารุณ ต้องอพยพเข้ามายัง

พระเจดีย์ทอง (ใหญ่ที่สุดในโลก) หรือ “ชะเวดากอง”

ประเทศไทย และการอพยพครั้งนี้ถือว่าเป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด รัชกาลที่ 2 จึงโปรดเกล้าฯ พระราชทานที่ทำกินให้แก่ชาวมอญ ในสมัยนั้น และด้วยลักษณะนิสัยของชาวมอญที่นิยมตั้งบ้านเรือนอยู่บริเวณริมน้ำ เพราะเชื่อว่าน้ำเป็นหลักของชีวิต ดังนั้นเมื่อมีโอกาสได้เลือกลักษณะภูมิประเทศ ในการตั้งบ้านเรือน ก็จะเลือกบริเวณริมน้ำก่อนเป็นที่หมายแรก เช่นเดียวกับชาวมอญบ้านจ้งปี ที่เลือกตั้งบ้านเรือนอยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันตก และที่สำคัญยังตั้งชื่อหมู่บ้านของตนเองให้สอดคล้องกับลักษณะภูมิประเทศเป็นภาษามอญว่า “กวางจ้งปี” หมายถึงหมู่บ้านริมแม่น้ำ หรือริมทะเลเนื่องจาก คำว่า “จ้ง” แปลว่า ริม และ คำว่า “ปี” แปลว่า แม่น้ำ หรือทะเล และมีชาวมอญบางคนเล่าให้ฟังว่า สมัยก่อนชาวมอญหมู่บ้านนี้

เครื่องปั้นดินเผาที่เรียกว่า “หม้อตาล”

กรมทรัพยากรธรณี หรือ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ (ขึ้นกับองค์การบริหารผ่านศึก)

ปากคลองวัดหลวงด้านใต้ บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันตก

ประกอบอาชีพช่างปั้น “หม้อตาล”
อยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา
ทางทิศตะวันตก ช่วงปากคลองลัดหลวง
ด้านใต้ แต่ต่อมาภายหลังพื้นที่บริเวณนี้ ถูก
เวนคืน เพื่อใช้เป็นสถานที่ตั้ง
กรมทรัพยากรธรณี อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ หรือปัจจุบันเปลี่ยน
ชื่อเป็นกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการ
เหมืองแร่ อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งขึ้นกับองค์การ
ทหารผ่านศึก และด้วยเหตุดังกล่าว
หมู่บ้านจึงปี จึงต้องถูกยุบไป

คำว่า “จ่าง” มีผู้เขียน
หรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า จัง และจั่ง
(หนังสือบางเล่มเขียนชื่อหมู่บ้านนี้เป็น
“กวานแหวะราวปี” ก็มี)

อดีตหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่บริเวณถนน
พระยาพายัพพิริยะกิจ หรือบริเวณริมฝั่ง
แม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันตก
ตรงปากคลองลัดหลวง
ด้านใต้ มีพื้นที่ติดต่อกับบ้านเตื่อ
มี “วัดโมกษ์” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน
เช่นเดียวกับบ้านเตื่อ
(หนังสือบางเล่ม ให้ข้อมูลเป็น
“วัดจวนดำรงราษฎร์ขันธ์”) และมี
“ศาลเจ้าพ่อหนู” และ
“ศาลเจ้าพ่อ-ศาลเจ้าแม่ เวะระราว”
เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไว้ประกอบพิธีเช่น
สรวงบูชาประจำปี

4. กฎินามที่ตั้งชื่อตามพันธุไม้

ในตำบลตลาดมีหมู่บ้านชาวมอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามพันธุไม้เพียงหมู่บ้านเดียวคือ บ้าน โกงกาง

บ้าน โกงกาง หรือ “กวางเกริงกาง”

บ้าน โกงกาง หรือ ในภาษามอญ คือ “กวางเกริงกาง” เป็นหมู่บ้านชาวมอญในตำบลตลาด ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้าน หรือกฎินาม ดังนี้

บ้าน โกงกาง หรือ “กวางเกริงกาง” (บ้านคุณกอบกุด คงไผ่)

ในอดีต หมู่บ้านแห่งนี้ เคยเป็นหมู่บ้านขนาดใหญ่ (มีพื้นที่ครอบคลุมบริเวณสองฝั่งถนนชุมชนพานิช ในปัจจุบัน)

ทางเข้าถนนชุมชนพานิช ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนนครเขื่อนขันธ์

เป็นหมู่บ้านที่มีต้น โกงกางซึ่งมีลักษณะเป็น ไม้ยืนต้นขนาดกลางถึงขนาดใหญ่ ชอบขึ้นในพื้นที่
ป่าชายเลน ลำต้นแตกกิ่งก้านมาก มีรากค้ำยัน

ต้นโกงกางชอบขึ้นในพื้นที่ป่าชายเลน

ลำต้นโกงกางจะแตกกิ่งก้านมาก และมีรากค้ำยัน

ใบหนาเป็นมัน ขอบใบเรียบ รูปใบมน ปลายใบแหลม ดอกเป็นช่อ ดอกแก้มักมีกลีบเลี้ยง 4 กลีบ
สีเขียวอมเหลือง แข็งอวบ ผลเป็นฝักกลม ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก

ใบโกงกาง

ดอกช่อโกงกาง (ช่อดอก)

ดอกแกโกงกาง (กลีบดอก)

และมีคลองขนาดเล็กสำหรับเป็นที่จอดเรือของชาวบ้าน หลังจากการทำนา หรือค้าขาย
อยู่หลายคลอง และจากสภาพแวดล้อมดังกล่าวทำให้ชาวบ้านเรียกชื่อหมู่บ้านนี้ว่า“บ้าน โกงกาง”
หรือ “กวานเกริงกาง” แต่การเรียกชื่อของหมู่บ้านแห่งนี้ แตกต่างจากหมู่บ้านอื่นๆ คือ
ชื่อภาษาไทย และภาษามอญมีเสียงคล้ายกัน แต่ความหมายไม่ตรงกัน คือ คำว่า “โกงกาง”
ชาวบ้านให้ความหมายว่า ต้น โกงกาง ส่วนคำว่า “เกริงกาง” เท่าที่สอบถามผู้รู้ และค้นคว้า

จากหนังสือภาษามอญ ได้ความว่า “เกริง” แปลว่า คลอง และคำว่า “กาง” แปลว่า เกือบ เมื่อนำ 2 คำ มารวมกัน น่าจะแปลว่าคลองเกือบ หรือ อยู่จอดเรือ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านเช่นกัน จึงค้นคว้าต่อจากหนังสือหลายเล่ม ว่าเขียนชื่อหมู่บ้านนี้กันอย่างไร ผลก็คือส่วนใหญ่เขียนตรงกันว่า “บ้าน โกงกาง” หรือ “กวาง โกงกาง” จากข้อมูลส่วนใหญ่ จึงสรุปว่าหมู่บ้านแห่งนี้ตั้งชื่อหมู่บ้านตามพันธุ์ไม้ คือ โกงกาง (ต้น โกงกาง)

ชาวมอญหมู่บ้าน โกงกาง ปัจจุบัน เหลืออยู่เพียง 4-5 หลังคาเรือนเท่านั้น และ หนึ่งในจำนวนนี้ เป็นบ้านชาวมอญซึ่งสืบเชื้อสายมาจากสกุลคชเสนี คือ บ้านคุณกอบกุล คชเสนี (อินทรพิมล) สกุลคชเสนีเป็นมอญสืบเชื้อสายลงมาแต่เจ้าพระยามหาโยธา หรือ พระยาแจ้ง คำว่า “แจ้ง” แปลว่า ช้าง รัชกาลที่ 6 จึงพระราชทานนามสกุลว่า “คชเสนี” (เป็นชาวมอญที่อพยพมาครั้งเดียวกันกับชาวมอญบ้านแซ่)

คำว่า “เกริงกาง” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยน ไปจากนี้ว่า เกริงกรัง เกริงกราง และเกริงกร่าง ปัจจุบันหมู่บ้านนี้

ตั้งอยู่บริเวณถนนพระยาแจ้ง
ซึ่งเชื่อมต่อกับ
ถนนพระยาพายัพพิริยะกิจ
ถนนบ้านดั่ง และถนน
ชุมชนพานิช มีพื้นที่ติดต่อกับ
บ้านดั่ง ใกล้กับโรงเรียนเทศบาล
ป้อมแฉวงไฟฟ้า

ถนนพระยาแจ้ง ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนชุมชนพานิช

ถนนพระยาพายัพพิริยะกิจ
บริเวณหน้าโรงเรียนเทศบาล
ป้อมแฉวงไฟฟ้า

วัดจวนดำรงคราชพลขันธ์ หรือ “เพ็ห้อะม้อย

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลพ่อขุนนครราช”

ชาวมอญ ตำบลตลาด นอกจากจะใช้ภาษามอญในการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามแล้ว ยังใช้ภาษามอญในการตั้งชื่อสถานที่และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือด้วย ส่วนวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามในตำบลตลาดนั้น ก็มีอยู่หลายลักษณะ ดังนี้ คือ บ้านแซ่ และบ้านทะมั่ง จะนำชื่อจากถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา คือ ชื่อเมือง และชื่อเกาะในเมืองมอญ มาเป็นภูมินาม บ้านดั่ง จะนำลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม คืออาชีพการทำรม มาเป็นภูมินาม บ้านเต้อ และบ้านจิงบี จะนำลักษณะภูมิประเทศ คือ เป็นที่ดอน ที่สูง และริมแม่น้ำ มาเป็นภูมินาม และบ้าน โกงกาง จะนำชื่อพันธุ์ไม้ คือ โกงกาง (ต้น โกงกาง) มาเป็นภูมินาม นอกจากนั้นยังมีชื่อสังเกตอีกว่า การเขียนหรือเรียกชื่อต่างๆ เป็นภาษามอญ บางคำก็มีเสียง และความหมายคล้ายกับคำในภาษาไทยเรา และบางคำก็เขียนหรือเรียกเพี้ยนกันไปจนทำให้สรุปความหมายของคำและที่มาของภูมินามได้ยาก

มี “วัดจวนดำรงคราชพลขันธ์” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวมอญ เรียกว่า “เพ็ห้อะม้อย” หรือ “วัดใหม่” คำว่า “อะม้อย” แปลว่า ใหม่ คำว่า “อะม้อย” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า ตะมอยท์ อะมอย อะม้อย อะมอยท์ อาม้อย และมี “ศาลพ่อขุนนครราช” (ศาลพระภูมิ บ้านพระยานาคราช บุตรของพระยาแจ้ง) เป็นศาลประจำหมู่บ้านไว้ประกอบพิธีเช่นสรวงบูชาประจำปี

กิจกรรมท้ายบทที่ 2

ภูมินามตำบลตลาด

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ “บ้านจังบี” นักเรียนจะทำอย่างไร เพื่อให้คนรุ่นหลังทราบว่า ในอดีตเคยมี “บ้านจังบี” อยู่ในตำบลตลาด จงอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

2. นักเรียนคิดว่า อะไรเป็นสาเหตุสำคัญ ที่ทำให้ชาวมอญ “บ้านโกงาง” เหลืออยู่เพียง 4-5 หลังคาเรือนเท่านั้น จงอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

3. การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ในตำบลตลาด มีสิ่งใดที่แสดงถึงเอกลักษณ์แห่งความเป็นชาวมอญ จงยกตัวอย่าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ

.....

.....

4. นักเรียนคิดว่า มีสิ่งใดบ้างที่แสดงให้เห็นว่า ชาวมอญในตำบลตลาด ยังรักและภาคภูมิใจในภาษาของตนเอง จงยกตัวอย่าง พร้อมให้เหตุผลประกอบ

.....

.....

5. การเขียนหรือเรียกชื่อหมู่บ้าน ในภาษามอญเพี้ยนกันไปนั้น มีสาเหตุมาจากอะไร จงอธิบาย

.....

.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนเลือกศึกษา ชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวมอญ ในตำบลตลาด มาคนละ 1 หมู่บ้าน แล้วนำมาเล่าให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน

บทที่ 3

กฎหมายตำบลบางพึ่ง

ตำบลบางพึ่ง อยู่ในเขตการปกครองของเทศบาลเมืองลัดหลวง ซึ่งมีพื้นที่อยู่บริเวณฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันตก มีอาณาเขตติดต่อกับตำบลตลาด และตำบลบางครุ ปัจจุบันเป็นตำบล ที่เป็นที่ตั้งของหมู่บ้านต่างๆ จำนวน 19 หมู่บ้าน และในจำนวนนี้ เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย จำนวน 5 หมู่บ้าน ซึ่งแต่ละหมู่บ้านมีที่มาของกฎหมายแตกต่างกันไป ดังนี้

1. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา

ในตำบลบางพึ่ง มีหมู่บ้านชาวมอญ ที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา 2 หมู่บ้าน ด้วยกัน คือ บ้านเชิงใหม่ และบ้านสะเร็น

1.1 บ้านเชิงใหม่ หรือ “กวางเจ็มชะมาย”

บ้านเชิงใหม่ หรือ ในภาษามอญ คือ “กวางเจ็มชะมาย” เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลบางพึ่ง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายดังนี้

บ้านเชิงใหม่ หรือ “กวางเจ็มชะมาย”

จากประวัติการอพยพของชาวมอญ ในสมัยรัชกาลที่ 2 นั้น จะเห็นว่า รัชกาลที่ 2 โปรดเกล้าฯ ให้ย้ายชาวมอญจากเมืองปทุมธานี มาอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ และโปรดเกล้าฯ พระราชทานที่ดินให้ตั้งบ้านเรือน และสิทธิต่างๆ อีกมากมาย เช่น สิทธิในการปกครองตนเอง นับแต่ครั้งแรกที่เข้ามาอยู่ โดย โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้บุตรพระยาแจ้ง (เจ้าพระยามหาโยธา)

เป็นเจ้าของเมืองคนแรก ในตำแหน่ง “พระยานครเขื่อนขันธ์รามัญราชชาติเสนาบดี ศรีสิทธิสงคราม” (ทอมา คชเสนี) เมื่อ พ.ศ. 2358-2401 และด้วยความเป็นอยู่ของชาวมอญที่ค่อนข้างดี

จึงทำให้ชาวมอญอีกกลุ่มหนึ่งที่หนีพม่าเข้ามาพักอาศัยที่เมืองเชียงใหม่เป็นการชั่วคราว ย้ายตามมาอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ และตั้งเป็นหมู่บ้านแห่งใหม่ โดยใช้ชื่อว่า “บ้านเชียงใหม่” หรือ “กวางเจ็มสะมาช” ซึ่งเป็นชื่อเมืองที่เคยอาศัยมาก่อนเป็นการชั่วคราว และเท่าที่ทราบชาวมอญกลุ่มนี้ยังเป็นรุ่นล่าสุด หรือหมู่บ้านสุดท้ายที่ย้ายเข้ามาอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์

“เมืองนครเขื่อนขันธ์” หรือ เมืองพระประแดงในปัจจุบัน

คำว่า “เจ็มสะมาช” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า เจ็มมาย เจ็งมาย เจ็มฮมาย

และเจ็มสะมาช

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้

ตั้งอยู่ หมู่ที่ 6 ตำบลบางพิง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่เลียบบคลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก ติดต่อกับบ้านทะมั่ง บ้านสะพานช้าง ไกล้วัดกลาง และโรงเรียนวัดกลาง (ธรรมวิธานราษฎร์วิทยา)

บ้านเชียงใหม่ บริเวณเลียบบคลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก

มีถนนนครเขื่อนขันธ์ตัดผ่าน มี “วัดอาสาสงคราม” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวมอญ เรียกว่า “เพห์เกร็งฮละ” คำว่า “เกร็ง” แปลว่า คลอง และคำว่า “ฮละ” แปลว่า ต้นจาก ดังนั้น “เพห์เกร็งฮละ” จึงหมายถึง วัดคลองต้นจาก หรือ วัดคลองจาก เพราะแต่เดิมบริเวณวัดนี้มีคลอง

โรงเรียนวัดกลาง (ธรรมวิธานราษฎร์วิทยา)

ซึ่งเต็มไปด้วยต้นจากหรือป่าจาก และมี “ศาลเจ้าพ่อป๊ะทะเลมิน” เป็นศาลประจำหมู่บ้าน
ไว้ประกอบพิธีเช่นสรงนุชาประจำปี คำว่า “ป๊ะ” แปลว่า ทำ และคำว่า “ทะเลมิน”
แปลว่า โภกศีรยะ เวลาปฏิบัติงานประจำปี จะมีพิธีเข้าทรง โดยผู้เป็นร่างทรงนั้นจะต้องโภกศีรยะ
ก่อนเริ่มพิธี

วัดอาษาสงคราม หรือ “เพ่ที่เกริงทะเล” บริเวณเขียบคลองดัดหลวงฝั่งทิศตะวันออก

ต้นจาก หรือ “ทะเล” บริเวณริมคลองดัดหลวง

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อปะทะเมิน)

1.2 บ้านสระเร็น หรือ “กวางสระเร็น”

บ้านสระเร็น หรือ ในภาษามอญคือ “กวางสระเร็น” เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลบางพิง ที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา เช่นเดียวกับบ้านเชิงใหม่ และมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านสระเร็น หรือ “กวางสระเร็น”

ชาวมอญบ้านสระเร็น จัดเป็นพวก “มอญเก่า” ซึ่งหมายถึง “ชาวมอญที่อพยพเข้ามาในประเทศไทย ในสมัยกรุงธนบุรี เมื่อ พ.ศ. 2316 โดยมีพระยาแจ้ง (เจ้าพระยามหาโยธา) เป็นหัวหน้า” เมื่อเข้ามาครั้งแรกได้ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองปทุมธานี หลังจากนั้น รัชกาลที่ 2 โปรดเกล้าฯ ให้ย้ายมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ และด้วยนิสัยของชาวมอญที่ว่า

เมื่ออพยพมาจากหมู่บ้านใด
จะนำชื่อหมู่บ้านนั้นมาเป็น
สัญลักษณ์สำหรับหมู่บ้านแห่งใหม่
ชาวมอญบ้านสระเร็น ก็เช่นกัน
คือ เมื่อมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่
เมืองนครเขื่อนขันธ์ ก็ตั้งชื่อ
หมู่บ้านของพวกเขาเองว่า
บ้านสระเร็น หรือ “กวานสระเร็น”
คำว่า “สระเร็น” แปลว่า ฟ้าร้อง
ฟ้าคำราม และเมื่อสอบถามชาวบ้าน
ว่าเดิมที ที่อยู่เมืองมอญทำไม
จึงตั้งชื่อเช่นนี้ มีเหตุผลอย่างไร
ปรากฏว่าไม่มีใครอธิบายได้
นอกจากตอบตรงกันว่า เป็นชื่อ
หมู่บ้านเดิมในเมืองมอญ
ที่เคยอาศัยอยู่มาก่อน และปัจจุบัน
ยังมีอยู่ที่ประเทศพม่า

คำว่า “สระเร็น”

มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยน ไปจากนี้ว่า
หะเร็น สระเร็นย์ และสระเหริน

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้

ตั้งอยู่ หมู่ที่ 8 ตำบลบางพิง
อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ
มีพื้นที่เลียบคลองลัดหลวง
ฝั่งทิศตะวันตก ติดต่อกับบ้านตา
บ้านเว้ชะราว ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับ
บ้านดั่ง มีถนนสุขสวัสดิ์ 39 ตัดผ่าน

บ้านสระเร็น หรือ “กวานสระเร็น” บริเวณเลียบคลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก

ทางเข้า “บ้านสระเร็น” บริเวณเลียบคลองลัดหลวงฝั่งตรงกันข้ามกับ “บ้านดั่ง”

ทางเข้า “บ้านสระเร็น” บริเวณถนนสุขสวัสดิ์ 39 ตัดผ่าน

วัดกลาง หรือ “เพ็ชร์เริง”

มี “วัดกลาง”
เป็นวัดประจำหมู่บ้าน
ซึ่งชาวมอญเรียกว่า
“เพ็ชร์เริง”
เป็นวัดที่ชาวมอญ
บ้านสะเร็น บ้านตา
และบ้านสะพานช้าง
ร่วมกันสร้างไว้
และมี “ศาลยาย-ตา”
เป็นศาลประจำหมู่บ้าน
ไว้ประกอบพิธี
เช่นสรงนุชาประจำปี

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลยาย-ตา”

2. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้

ในตำบลบางพิง มีหมู่บ้านชาวมอญ ที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามพันธุ์ไม้ 2 หมู่บ้าน
ด้วยกัน คือ บ้านตา และบ้านเว้ระราว

2.1 บ้านตา หรือ “กวานตา”

บ้านตา หรือ ในภาษามอญ คือ “กวานตา” เป็นชื่อหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลบางพิง
ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านตา หรือ “กวานตา”

ชาวมอญบ้านตา จัดเป็นพวกมอญเก่าเพราะเป็นชาวมอญที่อพยพมาในครั้งเดียวกันกับชาวมอญบ้านสะเร็น ครั้นเมื่อมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ ก็ตั้งชื่อหมู่บ้านตามชื่อเดิม ว่า “กวานตา” ซึ่งลักษณะการตั้งชื่อเช่นนี้จัดเป็นวัฒนธรรมการตั้งชื่อหมู่บ้านของชาวมอญทั่วไป คือ ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ไหนก็จะนำสัญลักษณ์ คือชื่อหมู่บ้านเดิมติดตัวไปด้วยทุกแห่งหน นอกจากนั้นคำว่า “ตา” ยังมีความเป็นมาที่สอดคล้องกับวิถีความเป็นอยู่ของชาวบ้าน คือ เมื่อครั้งยังอยู่ที่เมืองมอญ หมู่บ้านเดิม จะมีต้นตาล ซึ่งมีลักษณะเป็นต้นไม้ยืนต้น ตระกูลเดียวกับมะพร้าว ชอบขึ้นในที่ลุ่มที่เป็นดินเหนียวรวมทั้งดินปนทรายใกล้ฝั่งทะเลสาบน้ำกร่อย ลำต้นสูงใหญ่ ไม่มีกิ่ง ใบใหญ่เป็นแฉกกระจาย มีดอก เรียกว่า งวงตาล (ส่วนที่ให้น้ำหวานหรือน้ำตาลสด) ผลกลมขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก ชาวบ้านก็ประกอบอาชีพทำตาล หรือ ขึ้นตาลเป็นหลัก ทำให้การดำเนินชีวิตประจำวันผูกพันอยู่กับต้นไม้มันที่ได้ชื่อว่า ต้นตาล (ตาลโตนด) หรือ “ตา” หรือ “ตาว” ในภาษามอญ

ต้นตาล (ตาลโตนด) หรือ “ตา” หรือ “ตาว”

ต้นมะพร้าว

ใบตาล

ใบใหญ่เป็นฉากกระจาย

ต้นตาลมีลำต้นสูงใหญ่

ลำต้นตาลที่ยังไม่สูงเต็มที่

ลำต้นตาลส่วนล่างที่ยังสูงไม่เต็มที่

คอกตาล หรือ “วงตาล” (ส่วนที่ให้น้ำหวาน หรือน้ำตาลสด)

ผลตาลมีลักษณะกลม

ทะลายตาล (ที่ยังเป็นผลอ่อน)

ผลตาลที่แก่และสุกเต็มที่

เมล็ด หรือ “เม็ด” ตาล

ด้วยเหตุดังกล่าวชาวบ้านจึงได้ตั้งชื่อหมู่บ้านนี้ว่า “กวนตา” และชาวบ้านยังเล่าให้ฟังว่า เมื่อก่อนนี้ บ้านตา ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ ก็ทำตาลหรือขึ้นตาลเหมือนกัน แต่เป็นการทำตาลจากต้นมะพร้าว ส่วนบ้านตาที่ประเทศพม่าหรือเมืองมอญเดิม ทุกวันนี้ยังคงประกอบอาชีพทำตาลหรือขึ้นตาลกันอยู่

คำว่า “ตา” เท่าที่พบ

มีผู้เขียนหรือเรียกตรงกันหมด

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้

ตั้งอยู่ หมู่ 7 ตำบลบางพิง

อำเภอพระประแดง

จังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่เลียบ

คลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก

บ้านกวนตา สมประสงค์ หรือ “ผู้ใหญ่กุ่ม” (ตั้งอยู่หมู่ 7 ตำบลบางพิง)

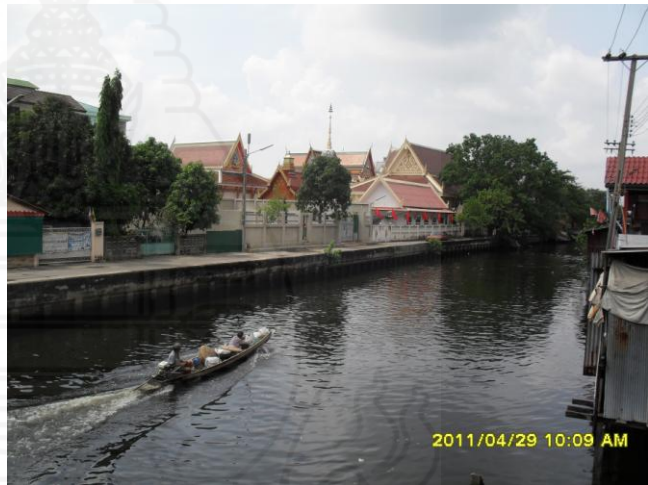

ติดต่อกับบ้านสะพานช้าง และ บ้านสะเร็น มี “วัดกลาง” และ “วัดแค” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน และมี “ศาลเจ้าพ่อจู้ปอง” ซึ่งชาวมอญเรียกว่า “แปยจู้ปอง” หรือ “ปะจู้ปอง” เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไว้ประกอบพิธีเช่นสรวงบูชา ประจำปี คำว่า “แปย” หรือ “ปะ” แปลว่าเจ้าพ่อ คำว่า “จู้” แทนคำว่าปู่ และคำว่า “ปอง” แทนชื่อ ที่มาจกคำว่า “สมปอง” เป็นชื่อของบุคคล ซึ่งเมื่อครั้งยังมีชีวิต มีตำแหน่งเป็น หัวหน้าหมู่บ้านที่เมืองมอญ

บ้านตา หรือ “กวานตา” บริเวณเขื่อนคลองฉัตรหลวงฝั่งทิศตะวันตก

วัดแค บริเวณเขื่อนคลองฉัตรหลวง ฝั่งทิศตะวันออก หรือตรงกันข้ามกับ บ้านเว้ชะราว หรือ “กวานแห้วชะราว”

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อแปยจู้ปอง” หรือ “ศาลเจ้าพ่อปะจู้ปอง”

2.2 บ้านเวชะราว หรือ “กวานแห่วคะราว”

บ้านเวชะราว หรือในภาษามอญ คือ “กวานแห่วคะราว” เป็นชื่อหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลบางพึ่ง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านเวชะราว หรือ “กวานแห่วคะราว”

บ้านเวชะราว เดิมทีเป็นหมู่บ้านที่ใหญ่มากและใหญ่กว่าหมู่บ้านอื่นๆ ในเมืองเกาะลำเลิง หรือ จังหวัดมะละแหม่ง ประเทศพม่าปัจจุบัน พื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้านนี้เป็นทุ่งและมีต้นไม้ชนิดหนึ่งขึ้นอยู่ทั่วไปตามทุ่ง คือต้น “ขลุ” ซึ่งมีลักษณะเป็นไม้พุ่มขนาดเล็ก

ทุ่งขลุ หรือ “แห่วคะราว”

ชอบขึ้นในที่ชื้นแฉะ เช่น ริมห้วย หนอง โดยเฉพาะหลังป่าชายเลนที่น้ำเค็มท่วมถึง ยอดและใบอ่อนมีขนอ่อน ใบเป็นใบเดี่ยวรูปไข่ ขอบใบหยักเป็นซี่ฟันแหลม ไม่มีก้านใบ เชื้อใบคล้ายกระดาศ ดอกมีขนาดเล็กออกเป็นช่อที่ยอดและซอกใบ กลีบดอกมีสีม่วง ผลเป็นผลแห้งไม่แตก

ต้นขลุ้ หรือ “คะราว”

และด้วยลักษณะของต้นขลุ้ดังกล่าว จึงทำให้งอกงามได้ดีในบริเวณหมู่บ้านแห่งนี้ เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้าน มีลักษณะภูมิประเทศเป็นทุ่งกว้าง และมีน้ำจืด ซึ่งเอื้อต่อการเจริญเติบโตของต้นขลุ้ได้เป็นอย่างดี ทำให้มีต้นขลุ้ขึ้นอยู่ทั่วไปตามทุ่งอย่างเห็นได้ชัด

ใบขลุ้

ดอกขลุ้

และด้วยเหตุนี้ ชาวบ้านจึงจับเอาต้นขลุ้ มาตั้งเป็นชื่อของหมู่บ้านว่า “กวานแห้วคะราว” ซึ่งแปลว่า บ้านทุ่งขลุ้ คำว่า “แห้วคะราว” แปลว่า ทุ่งขลุ้ มาจากคำว่า “แห้ว” แปลว่า ทุ่ง และคำว่า “คะราว” แปลว่า ต้นขลุ้

ต่อมาภายหลังชาวบ้านเว้ระราว ก็ประสบปัญหาชีวิตเช่นเดียวกับชาวมอญหมู่บ้านอื่นๆ คือภัยจากการรุกรานของพม่า ทำให้ต้องอพยพหนีเข้าสู่ประเทศไทย ในช่วงเวลาเดียวกันกับชาวมอญบ้านตา ครั้นเมื่อมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ ด้วยลักษณะนิสัยของชาวมอญที่ชอบตั้งชื่อหมู่บ้านแห่งใหม่โดยใช้ชื่อหมู่บ้านเดิม ผนวกกับสภาพแวดล้อมที่มีต้นขลุ้ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมากเหมือนกับหมู่บ้านเดิมที่เมืองมะลาลิง จึงทำให้ชาวบ้านเรียกชื่อหมู่บ้านนี้ว่า “กวานแห้วคะราว” อีกครั้งหนึ่ง แต่น่าเสียดายปัจจุบันต้นขลุ้ที่หมู่บ้านนี้ไม่มีเหลือให้เห็นแล้ว สำหรับต้น “ขลุ้” เท่าที่ทราบมีสรรพคุณเป็นยาขับปัสสาวะ แก้อาการขัดเบา ใช้ต้นสด หรือแห้งก็ได้ ต้มกับน้ำดื่มก่อนอาหาร หรือใช้ใบแห้งมาคั่วจนเหลือง ชงดื่มแทนน้ำชาได้เป็นอย่างดี

และส่วนหมู่บ้านเวชะราว ปัจจุบัน
ก็ยังมีอยู่ที่ จังหวัดมะละแหม่ง
ในประเทศพม่า

คำว่า “แห้วชะราว”
มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า
เวชะราว เวชะราว เวชะราว
แห้วชะราว เตื่อ แห้วชะราว และ
แห้วชะราว

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้
ตั้งอยู่ หมู่ที่ 10 ตำบลบางพิง
อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่
เลียยคลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก
ติดต่อกับบ้านสะเร็น และบ้านเตื่อ
ตรงกันข้ามกับวัดแค
และโรงเรียนเทศบาลวัดแค
(ธรรมวิธานราษฎร์บำรุง)
มี “วัดแค” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน
ซึ่งชาวมอญเรียกว่า
“เพท์เกริงเจินยี่” หรือ
“วัดคลองช้าง” และมี
“ศาลเจ้าพ่อ-ศาลเจ้าแม่เวชะราว”
เป็นศาลประจำหมู่บ้าน
ไว้ประกอบพิธีเช่นสรวงบูชา
ประจำปี (เจ้าพ่อชื่อ “มิตนาย
เจ้าแม่ชื่อ “กาวทอ”)

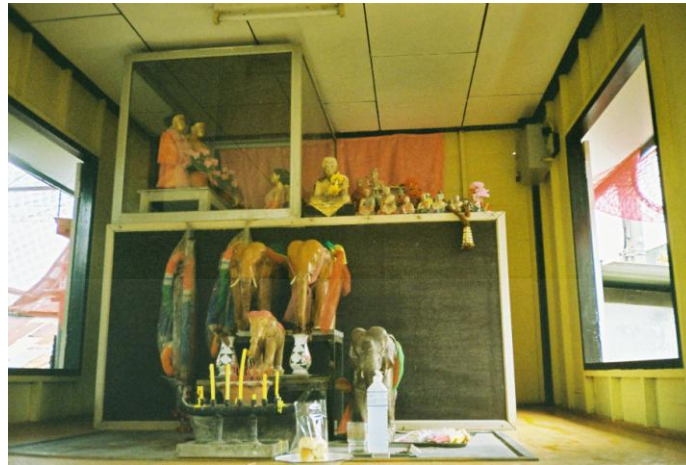
ประตูทางเข้าบ้านเวชะราว บริเวณเชิงสะพานข้ามคลองลัดหลวง

สะพานข้ามคลองลัดหลวง ใช้สำหรับเป็นทางข้ามเพื่อไปหมู่บ้านเวชะราว)

โรงเรียนเทศบาลวัดแค (ธรรมวิธานราษฎร์บำรุง)

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อ-ศาลเจ้าแม่เวชะราว”
(เจ้าพ่อ “มิกนวย” และ เจ้าแม่ “กาวทอ”)

3. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง

ในตำบลบางพิง มีหมู่บ้านชาวมอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามสัตว์ที่เกี่ยวข้องเพียงหมู่บ้านเดียว คือ บ้านสะพานช้าง

บ้านสะพานช้าง หรือ “กวานสะโตนเจินยี่”

บ้านสะพานช้าง หรือในภาษามอญ คือ “กวานสะ โตนเจินยี่” เป็นชื่อหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลบางพิง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านสะพานช้าง หรือ “กวานสะโตนเจินยี่” (บริเวณร้านก๋วยเตี๋ยววังทรง)

บ้านสะพานช้างจัดเป็นหมู่บ้านชาวมอญที่เกิดขึ้นใหม่ ในประเทศไทยเช่นเดียวกับบ้านเชียงใหม่ ซึ่งชาวบ้านเล่าให้ฟังว่า ในสมัยก่อน บริเวณบ้านสะพานช้างนี้ จะมีคนพาช้างหลวงที่ใช้ในราชการมาอาบน้ำในคลองลัดหลวง อยู่เป็นประจำ และสะพานข้ามคลอง ก็ไม่ได้มีลักษณะ

เช่นทุกวันนี้ แต่เป็นสะพาน
ไม้กระดานขนาดใหญ่ และยาว
ในแผ่นเดียวกัน ไม่มีการตัดต่อ
ด้านหนึ่งของสะพานจะถ่วง
ให้น้ำหนัก (อยู่ฝั่งบ้านสะพานช้าง)
อีกด้านหนึ่งเป็นปลายสะพาน
ที่ใช้ทอดข้ามคลอง
ไปยังฝั่งตรงกันข้ามกับหมู่บ้าน
(ฝั่งวัดจวนดำรงครุฑพลจันทร์)

เวลาจะใช้ ก็หมุนสะพาน
ส่วนที่หนักและผลึกปลายสะพาน
ให้ทอดไปบนตลิ่งฝั่งตรงกันข้าม
เมื่อไม่ใช้ก็หมุนปลายสะพาน
เก็บเข้าฝั่งหมู่บ้าน ทำให้ชาวบ้าน
บางคน ต้องตะโกนเรียกคน
ในหมู่บ้านมาช่วยทอดสะพาน
ให้ข้ามกัน และด้วยลักษณะ
จากที่เล่ามานี้ ทำให้ชาวบ้านเรียกชื่อ
สะพานนี้ต่อๆ กันมาว่า “สะพานช้าง”
หรือที่ชาวมอญเรียกว่า
“สะโต่นเจินยี่” คำว่า “สะโต่น”
แปลว่า สะพาน และคำว่า “เจินยี่”
แปลว่า ช้าง และเรียกชื่อหมู่บ้านว่า
“บ้านสะพานช้าง”
หรือ “กวางสะโต่นเจินยี่”
ดังเช่นในทุกวันนี้

คำว่า “สะโต่นเจินยี่” มี
ผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า ตัน
เจิน สะโต่นเจิน สะโต่นเจิน
และสะโต่นเจิน

สะพานช้าง หรือ “สะโต่นเจินยี่” ในอดีตที่ยังมีให้เห็นอยู่ในปัจจุบัน

สะพานช้าง หรือ “สะโต่นเจินยี่” ในปี พ.ศ. 2549

สะพานช้าง หรือ “สะโต่นเจินยี่” ในปี พ.ศ. 2554

ช้าง หรือ “เงินย้อย”

ช้างอาบน้ำ

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ หมู่ที่ 7 ตำบลบางพิง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่เลียบคลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก อยู่ระหว่างบ้านเชิงใหม่ และบ้านตา ตรงกันข้ามกับวัดจวนดำรงราชพลจันทร์

หมู่บ้านนี้มี “วัดกลาง” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน มี “ศาลเจ้าพ่อป๊ะทะเมิน” และ “ศาลเจ้าพ่อจู้ปอง” เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไว้ประกอบพิธีเช่นสรวงบูชาประจำปี

วิธีการตั้งชื่อหมู่บ้าน หรือภูมินาม ของชาวมอญ ตำบลบางพิง มีอยู่ด้วยกัน 3 ลักษณะ คือบ้านเชิงใหม่ และบ้านสะเร็น จะนำชื่อจากถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา คือ ชื่อเมือง และชื่อหมู่บ้านเดิม มาเป็นภูมินามบ้านตา และบ้านเว้จะราว จะนำชื่อพันธุ์ไม้ คือ ตาล และขลุ้ มาเป็นภูมินาม และบ้านสะพานช้าง จะนำสัตว์ที่เกี่ยวข้อง คือ ช้าง มาเป็นภูมินาม ส่วนสิ่งที่น่าภาคภูมิใจในภูมินามตำบลบางพิง ก็คือทุกหมู่บ้านยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญกันอยู่

บ้านสะพานช้าง บริเวณเขียบคลองลัดหลวงฝั่งทิศตะวันตก

วัดจวนดำรงราชพลจันทร์ บริเวณตรงกันข้ามกับ บ้านสะพานช้าง

กิจกรรมท้ายบทที่ 3 กฎหมายตำบลบางพึ่ง

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ “ตำบลบางพึ่ง” นักเรียนจะเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับที่มาของชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายอย่างไร
.....
.....
2. นักเรียนคิดว่า ที่มาของชื่อ “บ้านสะเร็น” น่าจะมาจากสาเหตุอะไร จงยกตัวอย่างพร้อมให้เหตุผลประกอบ
.....
.....
3. นักเรียนประทับใจ ที่มาของชื่อหมู่บ้านใด ที่อยู่ในตำบลบางพึ่ง มากที่สุด เพราะเหตุใด
.....
.....
4. สิ่งแวดล้อมของที่ตั้งหมู่บ้าน มีอิทธิพลต่อการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายหรือไม่ อย่างไร
.....
.....
5. การเขียนหรือเรียกชื่อหมู่บ้าน ในภาษามอญเพี้ยนกันไปในั้น นักเรียนคิดว่าจะมีผลอย่างไร
.....
.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนเขียนกลอนสุภาพ จำนวน 2 บท เพื่อเชิญชวนให้คนทั่วไปมาเยี่ยมชมหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลบางพึ่ง

บทที่ 4

กฎหมายตำบลทรงคนอง

ตำบลทรงคนอง อยู่ในเขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลทรงคนอง ซึ่งมีพื้นที่อยู่บริเวณฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันตก มีอาณาเขตติดต่อกับตำบลตลาด ตำบลบางขอบ และตำบลบางกระสอบ มีคลองลัดโพธิ์เชื่อมต่อแม่น้ำเจ้าพระยา 2 ด้าน อยู่บริเวณคอกคอดกระเพาะหมู ซึ่งเป็นส่วนที่แคบที่สุดของอำเภอพระประแดง และเป็น 1 ใน 6 ตำบล ของพื้นที่สีเขียว หรือ พื้นที่กระเพาะหมู และที่สำคัญเป็นที่ตั้งของ หมู่บ้านชาวมอญที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย จำนวน 4 หมู่บ้าน ซึ่งแต่ละหมู่บ้าน มีที่มาของกฎหมายแตกต่างกันไป ดังนี้

คลองลัดโพธิ์ หรือ “เกริงอะมอน” ในอดีต

คลองลัดโพธิ์ หรือ “เกริงอะมอน” บริเวณประตูน้ำลัดโพธิ์ในปัจจุบัน

1. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา

ในตำบลทรงคนอง มีหมู่บ้านชาวมอญ ที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา 2 หมู่บ้าน ด้วยกันคือ บ้านทรงคนอง* และบ้านตองอู

* คำว่า “บ้านทรงคนอง” เป็นชื่อเฉพาะ จึงเขียนต่างจากชื่อ “ตำบลทรงคนอง”

1.1 บ้านทรงคนอง หรือ “กวางดงฮะนอง”

บ้านทรงคนอง หรือ ในภาษามอญ คือ “กวางดงฮะนอง” เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลทรงคนอง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านทรงคนอง หรือ “กวางดงฮะนอง”

ในสมัยรัชกาลที่ 2 มีชาวมอญอพยพเข้ามาอยู่ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ หลายหมู่บ้าน และหนึ่งในนั้น ก็มีบ้านทรงคนอง (พวกมอญเก่า) รวมอยู่ด้วย ทำให้หลายสิบปีต่อมา

มีจำนวนประชากรชาวมอญ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
ผนวกกับเมืองนครเขื่อนขันธ์ในขณะนั้น
มีสภาพเป็นเกาะ ด้านหน้าเป็นแม่น้ำเจ้าพระยา
ด้านหลังเป็นคลองลัดหลวง ชาวมอญ
หมู่บ้านต่างๆ จึงพบกับภาวะพื้นที่ไม่พอทำกิน
ทำให้ พระยาคำรงค์ราชพลขันธ์ (จ้อย คชเสนี)
ผู้เป็นเจ้าเมือง ต้องไปปรึกษา

พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระนเรศวรฤทธิ์
(พระองค์เจ้ากฤษดาภินิหาร หรือเจ้ามอญ
พระราชโอรส รัชกาลที่ 4 กับ เจ้าจอมมารดา
กลิ่น ธิดาของ พระยาคำรงค์ราชพลขันธ์) ซึ่งมี
ศักดิ์เป็นหลาน นำความขึ้นทูลเกล้าฯ รัชกาลที่ 5
เพื่อขออพยพชาวมอญหมู่บ้านต่างๆ ได้แก่

พระองค์เจ้ากฤษดาภินิหาร กับ เจ้าจอมมารดากลิ่น

บ้านแซ่ บ้านทรงคนอง บ้านทะมั่ง บ้านเตื้อ บ้านจ้งบี และบ้านเว้ชะราว ไปจับจองพื้นที่ทำกิน บริเวณคลองสอง คลองสามตะวันออก คลองสามตะวันตก ปัจจุบันอยู่ในเขตคลองสามวา กรุงเทพฯ รวมทั้งขออนุญาตขุดคลองต่างๆ ในปี พ.ศ. 2420 ครั้นเมื่อมาทำกินในที่แห่งใหม่นั้น ได้ยึดอาชีพทำนา และทำสวนตามฤดูกาล พอหมดฤดูกาลเก็บเกี่ยว ก็นำข้าวของ เงินทองที่สะสมไว้ บรรทุกใส่เรือ กลับมาบ้านที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ สลับกันอยู่อย่างนี้ ซึ่งต่อมาเกิดความไม่สะดวกหลายประการ จึงต้องฝากบ้านไว้กับเพื่อนบ้าน ให้เช่า หรือขายบ้าน ที่เมืองนครเขื่อนขันธ์ไป และเท่าที่ทราบ ยังมีงานวิจัย เกี่ยวกับชาวมอญในเมืองไทย กล่าวไว้ว่า ประชากรส่วนใหญ่ที่เป็นชาวมอญรุ่นปู่ย่าตายายของบ้านทรงคนอง ยังพูดภาษามอญเป็นหลัก และส่วนน้อยที่คนในครอบครัวพูดภาษามอญปนภาษาไทย จากการสอบถามชาวมอญผู้สูงอายุในหมู่บ้านเดียวกัน คำว่า “กวางดงสะนง” มีความหมายและความเป็นมาอย่างไร ได้คำตอบว่า “ดงสะนง” ในภาษามอญ แปลว่า ดงดาว ดังนั้น “กวางดงสะนง” จึงแปลว่า บ้านดงดาว ซึ่งมีชาวมอญบางคนบอกว่า “ถ้าชื่อบ้านสอยดาว น่าจะไพเราะกว่า” และมีผู้สูงอายุบางคนอธิบายเพิ่มเติมว่า เมื่อก่อนไม่ได้เรียกชื่อหมู่บ้านว่า “ดงสะนง” แต่เรียกว่า “ค้อกคนอง” ซึ่งคำนี้อาจเพี้ยนมาจากคำว่า “ค้อดคนอง” อีกทีหนึ่งที่แปลว่า ทางลัด และมีหนังสือบางเล่มอธิบายไว้ว่า “ดงสะนง” เพี้ยนมาจาก “ค้อดสเนิง” ซึ่งแปลว่าน้ำเค็ม และนี่เป็นเพียงคำตอบในส่วนของความหมายเท่านั้น ส่วนความเป็นมาของชื่อหมู่บ้าน ได้รับคำตอบในทำนองเดียวกันว่า “เป็นชื่อหมู่บ้านเดิมที่เคยอยู่ในเมืองมอญ หรือประเทศพม่าปัจจุบัน”

คำว่า “ดงสะนง” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า ค้อกคนอง ดงสะนอย และ คำว่า “ทรงคนอง” ชื่อของหมู่บ้าน จะเขียนเพี้ยนไปจากชื่อของตำบล คือ “ทรงคนอง” เป็นเพราะ คำว่า “ทรงคนอง” เป็นชื่อเฉพาะ ซึ่งมาจากคำว่า “ดงสะนง” ในภาษามอญ

ประตูทางเข้าบ้านทรงคนอง บริเวณซอยเพชรหิรัญ 2 ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนเพชรหิรัญ

ประตูทางออกบ้านทรงคนอง มีข้อความเขียนเป็นภาษามอญ ซึ่งมีความหมายว่า "ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ"

ปัจจุบันหมู่บ้านนี้
ตั้งอยู่ หมู่ที่ 8-9 ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ
มีพื้นที่เลียบคลองลาดโพธิ์
ฝั่งทิศตะวันออก
และเลียบแม่น้ำเจ้าพระยา
ฝั่งทิศตะวันตก ติดต่อกับ
บ้านโรงเรือ และบ้านอะม่าง

บ้านทรงคนอง บริเวณเลียบคลองลาดโพธิ์ฝั่งทิศตะวันออก

บ้านทรงคนอง
บริเวณเลียบแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งทิศตะวันตก

โรงเรียนวัดคันลัด

ใกล้โรงเรียนวัดคันลัด และมีถนนเพชรหึงษ์ตัดผ่าน มี “วัดคันลัด” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวมอญเรียกว่า “เพ็หอะมอน” คำว่า “อะมอน” แปลว่า ทดใช้ ทดน้ำ และทำนบ ทำนบนี้ อยู่บริเวณปากคลองลัดโพธิ์ ด้านเหนือ ซึ่งชาวมอญ เรียกคลองนี้ว่า “เกริงอะมอน” คำว่า “อะมอน” มีผู้เขียน หรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า อะมอน และกามอน

วัดคันลัด หรือ “เพ็หอะมอน”

วัดคันลัด บริเวณปากคลองลัดโพธิ์ หรือ “เกริงอะมอน” ด้านเหนือ

วัดคันคัต ซึ่งเป็นที่ประดิษฐาน “หลวงพ่อมั่นทะเลย์” หรือ “มั่นทะเล”

มี “หลวงพ่อมั่นทะเลย์” หรือ “มั่นทะเล” (อ่านว่า มั่น-ตะ-เล) และ “ศาลเจ้าพ่อลัดดีโพธิ์” เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเป็นศาลประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวบ้านนิยมบูชา และจัดงานประจำปี เพื่อความเป็นสิริมงคลตลอดปี

“หลวงพ่อมั่นทะเลย์” หรือ “มั่นทะเล” (อ่านว่า มั่น-ตะ-เล)

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อลัดดีโพธิ์”

เจ้าพ่อลัดดีโพธิ์

1.2 บ้านตองอู หรือ “กวางตองอู”

บ้านตองอู หรือ ในภาษามอญ คือ “กวางตองอู” เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ในตำบลทรงคนอง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

บ้านตองอู หรือ “กวางตองอู”

บ้านตองอู ในปัจจุบัน มีพื้นที่บางส่วนถูกเวนคืนไปเมื่อ พ.ศ. 2543 เพื่อสร้างทางยกระดับถนนวงแหวนอุตสาหกรรม ในโครงการแก้ไขปัญหาจราจรตามแนวพระราชดำริของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์ เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2544 และในขณะนี้

โครงการบางส่วนเสร็จไปบ้างแล้ว เช่น ส่วนที่เป็นสะพานวงแหวนอุตสาหกรรม เชื่อมต่อระหว่างท่าเรือคลองเตย (ทางขึ้น-ลง อยู่ที่ ถนนพระราม 3 บริเวณซอยบ้านระวี1) กับอำเภอพระประแดง

สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม ส่วนที่เชื่อมต่อระหว่างท่าเรือคลองเตย กับอำเภอพระประแดง หรือ “สะพานภูมิพล 1”

(ทางขึ้น-ลง อยู่ที่
ถนนสุขสวัสดิ์
บริเวณซอยสุขสวัสดิ์ 56)
ซึ่งเชื่อมต่อกับ
ถนนปู่เจ้าสมิงพราย
(ทางขึ้น-ลง อยู่ที่
ถนนปู่เจ้าสมิงพราย บริเวณ
สถานีไฟฟ้าย่อย ท้องคุ้ง) และ
ทั้งหมดนี้เป็นสะพานข้าม
แม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งมีส่วนหนึ่ง

ของสะพานตัดผ่าน
บริเวณพื้นที่ ส่วนที่แคบที่สุด
ของอำเภอพระประแดง (ลอคอคกระเพาะหมู) ซึ่งได้เปิดให้ประชาชนขึ้นไปชมทัศนียภาพบน
สะพาน เมื่อวันที่ 9 กันยายน 2549 และเปิดให้รถทดลองวิ่ง เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2549

*สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม ส่วนที่เชื่อมต่อกะหว่างถนนปู่เจ้าสมิงพราย
กับอำเภอพระประแดง หรือ “สะพานภูมิพล 2”*

ด้วยเหตุนี้
ทำให้ชาวมอญบ้านตองอู
บางส่วนต้องย้ายที่อยู่
เพราะความเจริญที่เข้ามา
ถึงหมู่บ้าน แต่ส่วนที่ชาวมอญ
บ้านตองอู ได้รับกลับคืนมา ก็
คือ สถานที่พักผ่อน
และออกกำลังกาย บริเวณ
ใต้ทางยกระดับถนนวงแหวน
อุตสาหกรรม

สถานที่พักผ่อนและออกกำลังกาย บริเวณใต้ทางยกระดับถนนวงแหวนอุตสาหกรรม

บ้านตองอู ในอดีต เป็นหมู่บ้านชาวมอญ ที่ตั้งอยู่บนเกาะทะมั่ง ในเมืองมอญ หรือ
ประเทศพม่าปัจจุบัน ซึ่งเป็นเกาะแห่งเดียวกันกับที่ชาวมอญบ้านทะมั่งเคยอาศัยอยู่ จากความตรงนี้
ทำให้ได้ข้อสังเกตว่า ชาวมอญเมื่อครั้งอยู่ในเมืองมอญเคยตั้งหมู่บ้าน ใกล้กับหมู่บ้านใด
เมื่อย้ายมาอยู่ที่ในประเทศไทย ก็ตั้งหมู่บ้านอยู่ใกล้กับหมู่บ้านนั้นเหมือนเดิม ดังเช่น

บ้านตองอู กับบ้านทะมั่ง ที่กำลังกล่าวถึงอยู่นี้ ส่วนความหมายและที่มาของชื่อหมู่บ้านนั้น เท่าที่สอบถาม ได้ความว่า คำว่า “ตองอู” มาจากคำว่า “ตอง” แปลว่า ดิ่ง และคำว่า “อู” ซึ่งไม่มีชาวมอญคนใดให้คำแปลที่ชัดเจนได้ มีเพียงแต่บอกว่า “น่าจะแปลว่าร้อน หรือ ระอุ” เท่านั้น และเมื่อสอบถาม ถึงที่มาของชื่อหมู่บ้าน ทุกคนตอบตรงกันว่า “เป็นชื่อหมู่บ้านเดิม ที่เคยอยู่ในเมืองมอญ หรือประเทศพม่าปัจจุบัน” ซึ่งเป็นคำตอบเดียวกันกับ ที่ได้รับจากชาวมอญหมู่บ้านอื่นๆ

คำว่า “ตองอู” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า ตองอุ และตองอู ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ หมู่ที่ 13 ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ หรือ บริเวณสองฝั่งถนนลัดตะนง ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนทรงธรรม มีพื้นที่ติดต่อกับบ้านทะมั่ง และใกล้โรงเรียนเทศบาล วัดทรงธรรม มี “วัดอาษาสงคราม” และ “วัดพญาปราบปัจจามิตร” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน และมี “ศาลเจ้าพ่อปลายคลอง” ที่ชื่อนี้เพราะที่ตั้งของศาล อยู่บริเวณปากคลอง ลัดตะนงด้านเหนือ เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไร่ประกอบพิธี เช่น สรงบูชาประจำปี

ประตูทางเข้าบ้านตองอู บริเวณสองฝั่งถนนลัดตะนง ซึ่งเชื่อมต่อกับถนนทรงธรรม

โรงเรียนเทศบาลวัดทรงธรรม

ประตูทางเข้าวัดอานาสงคราม
บริเวณถนนทรงธรรม

ศาลประจำหมู่บ้าน หรือ “ศาลเจ้าพ่อปลายคดอง”

เจ้าพ่อปลายคดอง

2. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม

ในตำบลทรงคนอง มีหมู่บ้านชาวมอญ ที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม 2 หมู่บ้าน ด้วยกันคือ บ้านโรงเรือ และบ้านอะม่วง

2.1 บ้านโรงเรือ หรือ “กวานเรียงเกลิ่ง”

บ้านโรงเรือ หรือ

ในภาษามอญ คือ “กวานเรียงเกลิ่ง” เป็นหมู่บ้านชาวมอญในตำบลทรงคนอง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้าน หรือภูมินาม ดังนี้

บ้านโรงเรือ หรือ “กวานเรียงเกลิ่ง”

บ้านโรงเรือ หรือ
“กวางเรียงเกลิ้ง” ในอดีตนั้น
มีผู้สูงอายุคนหนึ่ง เล่าให้ฟังว่า
“แต่ก่อนนี้ บ้าน โรงเรือ
เคยเป็นหมู่บ้านเดียวกันกับ
บ้านทรงคนองมาก่อน ภายหลัง
ทางราชการ ได้ใช้พื้นที่บริเวณนี้
ของบ้านทรงคนอง สำหรับขุดเรือ
ที่เรียกว่า เรือคั้ง ซ่อมเรือ

และจอดเรือ ที่ใช้ในราชการ

เรือคั้ง

เนื่องจากเป็นบริเวณที่เหมาะสมที่สุดในขณะนั้น และบริเวณชายฝั่ง ยังมีลูกทูนสายไซ่ สำหรับชิง
กันแม่น้ำ โดยใช้ซุงมาเป็นต้น โกลน ซึ่งหมายถึงไม้ท่อนกลมๆที่วางไว้เป็นระยะๆ เพื่อลากของหนัก
รื้อยเกี่ยวคาบขนานกัน เป็นตอนๆ เพื่อกันเรือเข้าศึกไม่ให้เข้าถึงฝั่งได้โดยง่าย และที่สำคัญ เมื่อเรือ
เข้าศึกมาติดทูนสายไซ่อยู่ ทหารบนฝั่งจะระดมยิงด้วยปืนใหญ่ทันที”

เรือมาด

มีผู้สูงอายุอีกคนหนึ่งเล่า
ให้ฟังว่า “เมื่อก่อนชาวบ้านนิยม
ขุดเรือมาด ใช้กันเองเวลาขุดเรือก็
มาขุดกันที่โรงเรือนี้ นอกจากนั้น
เวลาที่กลับมาจากการทำนาที่
บางพลี ก็จะนำเรือมา จอดฝาก
ไว้ที่นี่ แล้วจึงแยกย้ายไปหมู่บ้าน
ของตนเอง”

ภาษามอญอีกคำหนึ่งที่น่าสนใจ ได้แก่คำว่า “เรียงเกลิ้ง” คำว่า “เรียง” แปลว่า โรง
หมายถึง สิ่งปลูกสร้างมีหลังคาสำหรับอยู่ หรือไว้สิ่งของคล้ายกับเรือน และคำว่า “เกลิ้ง” แปลว่า
เรือ และทั้งหมดนี้จึงเป็นความหมายและที่มาของคำว่า “กวางเรียงเกลิ้ง”

คำว่า “เรียงเกลิ้ง” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า โรงเกริง โรงเกลิ้ง และ โรงเกลิ้ง
ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ หมู่ที่ 7 ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ (ซอยเพชรหิรัญ 6) มีพื้นที่เลียบบแม่น้ำเจ้าพระยา ฝั่งทิศตะวันตก ติดต่อกับ
บ้านทรงคนอง มีถนนเพชรหิรัญตัดผ่าน มี “วัดคันลัด” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน

และมี “หลวงพ่อมัณฑะเลย์”
เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้าน
ไว้บูชาและจัดงานประจำปี
เพื่อให้เกิดความเป็นสิริมงคล
กับทุกคนในหมู่บ้าน

ทางเข้าบ้านโรงเรือ หรือ “ซอยเพชรหิษ์ 6”

ป้ายชื่อบ้านโรงเรือ หรือ “กวานเรือเกลิง”

ทางเดินเข้าบ้านโรงเรือ

บ้านโรงเรือ

บ้านโรงเรือ บริเวณเขียบแม่น้ำเจ้าพระชาติตขวันตก
ซึ่งติดต่อกับบ้านทรงคนอง

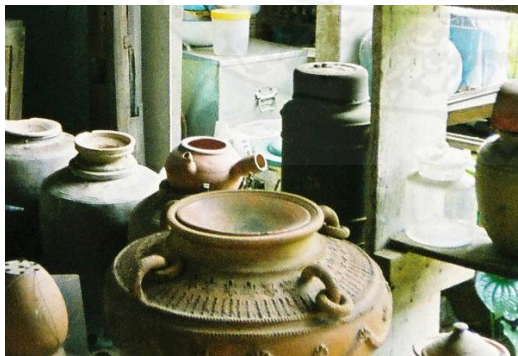
2.2 บ้านอะม่าง หรือ “กวานอะม่าง”

บ้านอะม่าง หรือ ในภาษามอญ คือ “กวานอะม่าง” เป็นหมู่บ้านชาวมอญในตำบลทรงคนอง ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ดังนี้

พื้นที่บริเวณ ซึ่งเคยเป็นบ้านอะม่าง หรือ “กวานอะม่าง” ในอดีต

ชาวมอญที่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย เท่าที่ทราบมักจะประกอบอาชีพทำนา ทำสวน ทำไร่ ดำทราย ทำอิฐ ทอผ้า ทอเสื่อ ค้าขายทางเรือ และ ปั่นเครื่องปั้นดินเผา แต่ถ้าเป็นชาวมอญเมืองนครเขื่อนขันธ์ หรือชาวมอญปากลัด อาชีพหลักก็หนีไม่พ้นการทำนา อาชีพรอง ก็สานเสื่ออก ถ้าเป็นสมัยนี้ ก็ รับราชการ รัฐวิสาหกิจ และประกอบอาชีพส่วนตัว แต่สำหรับชาวมอญหมู่บ้านอะม่างนั้น มีอาชีพที่ต่างไปจากชาวมอญปากลัดหมู่บ้านอื่นๆ คือ ชาวมอญบ้านอะม่าง จะประกอบอาชีพปั่นเครื่องปั้นดินเผา เช่น หม้อดิน หม้อตาล กระถางดิน ฯลฯ

เครื่องปั้นดินเผา

หม้อดิน และภาชนะต่าง ๆ ที่ทำจากดินเผา

และด้วยอาชีพปั้นเครื่องปั้นดินเผา
ที่ผูกพันกับวิถีชีวิตของชาวมอญ
หมู่บ้านนี้ผนวกกับเป็นที่รู้จักของ
ชาวมอญหมู่บ้านอื่นๆ ในนามช่างปั้น
คำว่า “กวางอะม่าง” จึงเกิดเป็นชื่อ
หมู่บ้านนับแต่นั้นมา เพราะคำว่า
“อะม่าง” แปลว่า ปั้น ช่างปั้น

มีหนังสือบางเล่ม

กล่าวไว้ว่า ชาวมอญบ้านอะม่าง

เป็นชาวมอญบ้านเดียวกันกับ ชาวมอญ “บ้านอาม่าน” ที่เกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ซึ่งข้อมูลนี้อาจเป็นไปได้เพราะทั้งสองหมู่บ้านนี้ ประกอบอาชีพปั้นเครื่องปั้นดินเผาเหมือนกัน

ช่างปั้น หรือ “อะม่าง”

เครื่องปั้นดินเผา “บ้านอาม่าน”

หม้อดิน

หม้อตาก

กระถางดิน

และบางคนอาจสงสัยว่าเอาดินที่ไหนมาใช้ในการปั้น ถ้าสังเกตจากประวัติเมืองนครเขื่อนขันธ์ จะเห็นว่าดินนั้นน่าจะ ได้มาจากการขุดคลองต่างๆ ก็เป็นไปได้ และทั้งหมดนี้เป็นเรื่องราวในอดีตของบ้านอะม่าง ส่วนปัจจุบันบ้านอะม่างประสบภาวะถูกเวนคืนที่ดินไปเป็นจำนวนมาก เพื่อสร้างถนนวงแหวนอุตสาหกรรม ในส่วนที่เป็นสะพานข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้ชาวมอญหมู่บ้านนี้

เหลือน้อยลงทุกที ซึ่งต่อไปถ้าไม่อนุรักษ์ไว้ คงมีใช้แต่เพียง ไม่ได้เห็นอาชีพดั้งเดิมของหมู่บ้านนี้
เท่านั้น แต่อาจรวมไปถึงการสูญหายของหมู่บ้านนี้ ก็อาจเป็นไปได้

คำว่า “อะม่าง” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า อะม้ง อะมั่ง อาม่าง
ปัจจุบันหมู่บ้านนี้

ตั้งอยู่ หมู่ที่ 9 ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่เลียบบ
คลองลัดโพธิ์ และแม่น้ำเจ้าพระยา
ฝั่งทิศตะวันตก
ติดต่อกับบ้านทรงคนอง มีถนน
เพชรหิรัญตัดผ่าน (บริเวณพื้นที่
ตั้งแต่สถานสงเคราะห์คนพิการ
และทุพพลภาพพระประแดง

บ้านอะม่าง บริเวณเลียบบคลองลัดโพธิ์ และแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งทิศตะวันตก

ถึงบริเวณปากคลองลัดโพธิ์ด้านเหนือ) มี “วัดคันลัด” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน (หนังสือบางเล่ม
ให้ข้อมูลเป็น “วัดแค”) และมี “ศาลเจ้าพ่อลัดโพธิ์” เป็นศาลประจำหมู่บ้าน ไว้ประกอบพิธี
เช่นสรงนุชาประจำปี

วิธีการตั้งชื่อ

หมู่บ้านหรือกฎหมาย ของชาวมอญ
ตำบลทรงคนอง มีอยู่ด้วยกัน
2 ลักษณะ คือ บ้านทรงคนอง และ
บ้านตองอู จะนำชื่อจากถิ่นฐานเดิม
ที่ย้ายมา คือ ชื่อหมู่บ้านเดิม
มาเป็นกฎหมาย บ้านโรงเรือ และ
บ้านอะม่าง จะนำลักษณะพื้นที่ และ

สถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพพระประแดง ถนนเพชรหิรัญ

สภาพแวดล้อม คือ เรือ และอาชีพปั้นเครื่องปั้นดินเผา มาเป็นกฎหมาย ส่วนสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ
ในกฎหมายตำบลทรงคนอง ก็คือทุกหมู่บ้านยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายเป็นภาษามอญกันอยู่ และ
มีข้อสังเกตที่น่าสนใจคือ ประชากรส่วนใหญ่ของหมู่บ้านนี้ เป็นชาวมอญรุ่นปู่ย่าตายายของบ้าน
ทรงคนอง ที่ยังพูดภาษามอญเป็นหลัก จากข้อมูลนี้บ่งบอกให้เห็นว่า ภาษามอญซึ่งเป็นเอกลักษณ์
ประจำชาติ ยังไม่สูญหรือถูกกลืน ไปด้วยกาลเวลา แต่ยังมีปู่ย่าตายายเป็นต้นแบบทางภาษาที่ดีให้แก่
ลูกหลานในครอบครัว

กิจกรรมท้ายบทที่ 4

กฎหมายตำบลทรงคนอง

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. นักเรียนคิดว่าชาวมอญ “บ้านตองอู” และชาวมอญ “บ้านทะมั่ง” ในอดีตที่อยู่เมืองมอญ น่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร

.....

.....

2. นักเรียนคิดว่าชาวมอญ “บ้านโรงเรือ” ควรฟื้นฟูวิธีการ “จุดเรือมาด” ของหมู่บ้านขึ้นมา เพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ หรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

3. ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ “บ้านอะม่าง” นักเรียนจะฟื้นฟูอาชีพ “ช่างปั้น” ของหมู่บ้านขึ้นมา อีกครั้งหนึ่งหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

4. ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ “บ้านทรงคนอง” นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไร เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเองยังรักและภาคภูมิใจในความเป็นชาวมอญ จงอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

.....

.....

5. การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายของชาวมอญในตำบลทรงคนอง บ่งบอกถึงวัฒนธรรมประจำชาติ ได้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนเขียนคำขวัญ เติญชวนให้นุรักษ์หมู่บ้านชาวมอญ มา 1 คำขวัญ (ความยาวของคำขวัญไม่เกิน 16 พยางค์)

บทที่ 5

กฎหมายตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก

ตำบลบางครุและตำบลบางหญ้าแพรก จัดเป็นตำบลที่มีหมู่บ้านชวามอญ ตั้งอยู่ น้อยมาก คือ มีเพียงตำบลละ 1 หมู่บ้านเท่านั้น ซึ่งต่างจากตำบลอื่นๆ ที่กล่าวมาในบทต้นๆ ดังนี้ เพื่อความเหมาะสม จึงขอกล่าวถึงกฎหมายของทั้ง 2 ตำบล ควบคู่กัน ไป ดังนี้

ตำบลบางครุ อยู่ในเขตการปกครองของเทศบาลเมืองลัดหลวง ซึ่งมีอาณาเขต ติดต่อกับ ตำบลบางพึ่ง และตำบลบางจาก ส่วนตำบลบางหญ้าแพรกนั้น อยู่ในเขตการปกครอง ของเทศบาลตำบลสำโรงใต้ ซึ่งมีพื้นที่อยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันออก และมี อาณาเขตติดต่อกับตำบลบางหัวเสือ ตำบลสำโรงใต้ และตำบลสำโรงกลาง

ปัจจุบันทั้ง 2 ตำบลนี้ เป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ เป็นจำนวนมาก และที่สำคัญทั้ง 2 ตำบลนี้ ยังเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านชวามอญมาก่อน ตำบลละ 1 หมู่บ้าน ซึ่งแต่ละ หมู่บ้าน มีที่มาของกฎหมายแตกต่างกัน ไป ดังนี้

1. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม

ในตำบลบางครุ มีหมู่บ้านชวามอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม เพียงหมู่บ้านเดียวคือ บ้านบางระกำ

บ้านบางระกำ หรือ “กวานชะกาม”

บ้านบางระกำ หรือ ในภาษามอญ คือ “กวานชะกาม” เป็นหมู่บ้านชวามอญ ในตำบลบางครุ ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมาย ดังนี้

พื้นที่บริเวณซึ่งเคยเป็น บ้านบางระกำ หรือ “กวานชะกาม” ในอดีต

เมื่อหลายสิบปีก่อน ณ บริเวณปากคลองลัดหลวงด้านใต้ เคยมีหมู่บ้านชาวมอญแห่งหนึ่ง ชื่อว่า บ้านบางระกำ หรือ “กวานสะกาม” เป็นหมู่บ้านขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ในสวนลึก การเดินทางไปมาไม่สะดวก ทำให้ชาวมอญหมู่บ้านนี้ต้องตัดสินใจย้ายถิ่นฐาน ไปอยู่หมู่บ้านอื่นๆ

บริเวณปากคลองลัดหลวงด้านใต้

โดยเฉพาะหมู่บ้านใกล้เคียง เช่น เว้ชะราว และหลายปีต่อมา ชาวมอญหมู่บ้านนี้ ก็ลดจำนวนลงเรื่อยๆ จนในที่สุดก็สูญหายไปทั้งหมู่บ้าน คงเหลือแต่เพียง ชื่อของหมู่บ้าน ในความทรงจำของแต่ละคนเท่านั้น ว่า ณ ตรงนี้เคยเป็นหมู่บ้านบางระกำมาก่อน จากความดังกล่าวดังกล่าวอาจเป็นที่มาของคำว่า บางระกำ ซึ่งมาจากลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดความลำบากในการเดินทางของชาวบ้านก็เป็นไปได้ แต่ก็ยังเป็นคำอธิบายที่ยังไม่ชัดเจนนัก ทำให้ต้องหาความหมาย และที่มาของคำว่า “สะกาม” ในภาษามอญ ต่อไปว่าหมายถึงอะไร และมีที่มาอย่างไร คำตอบก็คือ หมายถึง แกลบ (เปลือกข้าวที่สีหรือตำเอาเมล็ดข้าวออกไปแล้ว)

แกลบ

เปลือกข้าวที่สี หรือตำเอาเมล็ดข้าวออกไปแล้ว

และจากคำตอบนี้ก็ทำให้ผู้เขียนนึกถึงสมัยเด็กๆ ที่พ่อและแม่เคยพุดถึงโรงสี (สถานที่ ทำข้าวเปลือกให้เป็นข้าวสาร) บริเวณใกล้ๆ ปากคลองลัดหลวงให้ฟัง อยู่บ่อยๆ จึงทำให้คิดได้ว่าชื่อหมู่บ้านนี้น่าจะมีที่มาจากลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยแกลบซึ่งมาจากโรงสีก็เป็นไปได้

โรงสี

กองข้าวเปลือก

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ชื่อของหมู่บ้านแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นคำว่า “ระกำ” หรือ “สะกาม” ก็ล้วนแล้วแต่มีที่มาจากลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านทั้งสิ้น

นอกจากความหมายและที่มาของชื่อหมู่บ้านแล้ว ยังมีผู้เล่าเรื่องเกี่ยวกับหมู่บ้านบางระกำ ให้ฟังอีกว่า แต่ก่อนหมู่บ้านนี้เคยมีวัดเก่าแก่อยู่วัดหนึ่งชื่อว่า “วัดบางระกำ” เป็นวัดที่มีเชิงตะกอนเผาศพอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา เวลาเผาศพแล้ว มีกระดูกส่วนที่เหลือจากการเผาไหม้ทางวัดก็จะกวาดกระดูก ส่วนที่เหลือทิ้งลงในแม่น้ำ ดังนั้นเวลาน้ำลดจะเห็นเศษกระดูกขาวๆ อยู่บริเวณริมแม่น้ำ โดยเฉพาะส่วนที่เป็นกระดูกศีรษะ และไม่ว่าที่นั้น ยังมีเรื่องเล่า ต่อๆ กันมาว่า วัดนี้เป็นวัดเก่า และทรุดโทรมมาก ต่อมาตัววัดจึงพังลงไปในแม่น้ำ ทำให้ทรัพย์สินของวัดจมอยู่ใต้น้ำบริเวณนั้น หลายปีต่อมา มีชาวบ้านไปงมด้วยชามของวัดที่จมอยู่ใต้น้ำมาใช้ ปรากฏว่าแต่ละคนก็พบกับเหตุการณ์ ต่างๆ กัน ไป คือ บางคนก็มีผู้ไปเข้าฝันทวงของคืนถึงบ้าน จนนอนไม่หลับ ต้องนำของไปคืน ณ ที่เดิม แต่บางคนยังไม่ทันได้เอาของที่งมมาขึ้นจากน้ำ ก็พบกับตาสีแดง ดวงโต พร้อมกับเสียงพูดว่า “สมบัติ ณ ที่นี้มีไซ้ของใครทั้งนั้น” จากเหตุการณ์ดังกล่าว ทำให้ชาวบ้านต่างพากันกลัว และ

ไม่กล้าไปงมสิ่งของต่างๆ บริเวณนั้นมาใช้กันอีก นอกจากนี้ชาวบ้านยังเล่าต่อไปว่า แต่ก่อนบริเวณหมู่บ้านนี้ เคยมีจระเข้เหนือ และจระเข้ใต้ โดยจระเข้เหนือ และจระเข้ใต้ สัญญากันว่า พวกเขาจะไม่กินคน ในอาณาเขตของกันและกัน แต่อยู่มาวันหนึ่งจระเข้ใต้ผิดสัญญา

จระเข้

ไปกินคนในอาณาเขตของจระเข้เหนือ ทำให้จระเข้เหนือไม่พอใจ จึงได้ว่าจ้างหญิงชราคนหนึ่ง ซึ่งพายเรือมา ให้ไปส่งตนเองที่กลางแม่น้ำเพื่อสู้กับจระเข้ได้ เมื่อเรือถึงกลางแม่น้ำจระเข้เหนือ จึงส่งใบไม้ให้หญิงชราผู้นั้น แล้วกระโดดลงแม่น้ำหายไป หญิงชราไม่พอใจ พร้อมกับพูดขึ้นมาว่า “ไอ้บ้าเอ๊ย! เอาใบไม้มาทำไม ทำอะไรก็ไม่ได้” ว่าแล้ว ก็โยนใบไม้ทิ้งลงแม่น้ำไป เมื่อใบไม้ตกลงสู่พื้นน้ำ ก็กลับกลายเป็นทองให้หญิงชราได้เห็น แล้วจึงจมน้ำหายไป ทำให้หญิงชราเสียใจมาก ฝ่ายจระเข้เหนือ และจระเข้ใต้ ก็ต่อสู้กันจนตาย นอนขวางกลางแม่น้ำทั้งคู่ ทำให้เรือผ่านไปมา ไม่สะดวกนับแต่นั้นมา และเรื่องที่เล่ามาทั้งหมดนี้ ชาวบ้านบอกว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับที่มาของ ชื่อหมู่บ้านก็จริง แต่มันเป็นปริศนาที่ชาวบ้านสงสัยกันมาจนถึงทุกวันนี้

หลังจากนั้นจึงเดินทางสำรวจบริเวณหมู่บ้านนี้ต่อไป ปรากฏว่าไปพบ

คลองแห่งหนึ่งซึ่งมีสภาพ น้ำ
เน่าเสีย และตื้นเขิน
จนใช้การไม่ได้ จึงสอบถาม
ชาวบ้านบริเวณนั้นว่า
คลองนี้ชื่อว่าคลองอะไร
ได้รับคำตอบว่า
“คลองบางระกำ” เมื่อทราบ
เช่นนั้นทำให้รู้สึกเสียใจ
ที่คลองเก่าแก่แห่งนี้

กำลังจะสูญหายไปอีกอย่างหนึ่ง

คลองบางระกำ

เช่นเดียวกับหมู่บ้านบางระกำ แต่สิ่งที่เข้ามาแทนที่ ในส่วนที่สูญหายไปในปัจจุบัน ก็คือ

โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ
ซึ่งตั้งอยู่ เรียงรายเต็มพื้นที่
บริเวณนี้

พื้นที่บ้านบางระกำ ในอดีต

คำว่า “สะกาม” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยน ไปจากนี้ว่า สะก่า
 อดีตหมู่บ้านนี้เคยตั้งอยู่บริเวณปากคลองลัดหลวงด้านใต้ ใกล้หมู่บ้านเวชะราว

หรือบริเวณหมู่ 2 ตำบลบางครุ
 อำเภอพระประแดง
 จังหวัดสมุทรปราการ ในปัจจุบัน
 (ซอยสุขสวัสดิ์ 43 และ 45)
 มี “วัดแค” เป็นวัดประจำหมู่บ้าน
 และมี “เจ้าพ่อบางระกำ”
 (ปัจจุบันประทับอยู่ที่ศาลเจ้าพ่อ
 ท้าวทศรถ ในซอยสุขสวัสดิ์ 45)
 เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้าน
 ไว้ประกอบพิธีเช่นสรงนุชาประจำปี

บริเวณปากคลองลัดหลวงด้านใต้ ใกล้หมู่บ้านเวชะราว

ซอยสุขสวัสดิ์ 45

ศาลเจ้าพ่อท้าวทศรถ บริเวณทางแยก ซอยสุขสวัสดิ์ 43-45

ประตูทางเข้าศาลเจ้าพ่อท้าวทศรถ

เจ้าพ่อบางระกำ

2. กฎินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ

ในตำบลบางหญ้าแพรก มีหมู่บ้านชวามอญที่ตั้งชื่อหมู่บ้านตามลักษณะภูมิประเทศ เพียงหมู่บ้านเดียว คือ บ้านแดงชะโมก

บ้านแดงชะโมก หรือ “กวางแดงชะโมก”

บ้านแดงชะโมก หรือ ในภาษามอญคือ “กวางแดงชะโมก” เป็นหมู่บ้านชวามอญ ในตำบลบางหญ้าแพรก ซึ่งมีที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินาม ดังนี้

บ้านแดงชะโมก หรือ “กวางแดงชะโมก”

หมู่บ้านนี้ เมื่อครั้งที่เข้าไปสัมผัสภยณก็พบกับสิ่งที่น่าสนใจในความเป็นชวามอญ นั่นก็คือ ศาลานั่งพักผ่อนที่อยู่บริเวณปากทางเข้าหมู่บ้าน ซึ่งมีข้อความเขียนติดไว้ที่จั่วด้านหน้าของศาลาว่า “สามัคคีรามัญ” จากข้อความนี้ทำให้ผู้เขียนรู้สึกภาคภูมิใจ

ศาลา “สามัคคีรามัญ” บริเวณทางเข้าบ้านแดงชะโมก

จั่วด้านหน้าของศาลา เขียนว่า “สามัคคีรามัญ”

แทนชาวมอญหมู่บ้านนี้เป็นอย่างมาก ที่มีสัญลักษณ์แสดงให้เห็นความเป็นชาวมอญนับตั้งแต่
ก้าวแรกที่เดินทางเข้าหมู่บ้าน และหลังจากผ่านศาลานี้ไป ก็พบว่าสองข้างทางก่อนถึงริมแม่น้ำ
เจ้าพระยา ยังมีบ้านที่ปลูก

ตามรูปแบบของชาวมอญ
หลงเหลือให้เห็นอยู่หลายหลัง
ต่อจากนั้นจึงตรงไปบ้าน
ของชาวมอญผู้สูงอายุท่านหนึ่ง
เพื่อหวังจะสอบถามความเป็นมา
ของชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม
ปรากฏว่า เมื่อได้สนทนากับท่าน
สักพักหนึ่งก็ทราบว่า ท่านพูด

อ่าน และเขียนภาษามอญได้ **ด้านซ้ายของทางเข้าหมู่บ้านยังมีบ้านที่ปลูกตามรูปแบบของชาวมอญให้เห็นอยู่**
เป็นอย่างดี จึงสอบถามท่านว่าทำไมถึงอ่านเขียนภาษามอญได้ ท่านตอบว่าเคยเรียนมาจากวัดมอญ
เมื่อสมัยที่ยังบวชอยู่ จากคำตอบก็ทำให้ผู้เขียนนึกถึงหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งกล่าวถึงเรื่องเรียน
ภาษามอญว่า ในสมัยรัชกาลที่ 5 รัฐบาลมีนโยบายปฏิรูปการศึกษา ทำให้มีผลอย่างมากต่อการใ้
ภาษามอญในขณะนั้นคือ รัฐบาลได้เข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษา โดยได้สร้างโรงเรียนหลวง
ต่างๆ ขึ้นในบริเวณวัด ซึ่งเป็นที่เรียนภาษามอญของชาวมอญขณะนั้น รวมทั้งกำหนดหลักสูตร
และแบบเรียนเป็นภาษาไทยล้วนๆ ผนวกกับการศึกษาของฝ่ายสงฆ์ สมเด็จพระมหาสมณเจ้า
กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ทรงยกเลิกหลักสูตร “บาเรียนรามัญ” ใน พ.ศ.2454 ทำให้ทั้งเด็ก
และภิกษุสามเณรชาวมอญ ต้องหันมาศึกษาเล่าเรียนตามแบบไทย อย่างที่เห็นในปัจจุบันนี้
แต่ถึงอย่างไรก็ตาม จะเห็นว่าภาษามอญก็ยังไม่สูญหายไปอย่างที่คิด อย่างน้อยๆ ณ บ้านแดงสะโมก
ก็ยังมีชาวมอญที่พูด อ่านและเขียนภาษามอญได้อยู่ และที่สำคัญเป็นบุคคลที่ผู้เขียน
กำลังจะสอบถามความหมายและความเป็นมาของชื่อหมู่บ้านในขณะนี้ ว่าแล้ว จึงสอบถามท่านว่า
ชื่อหมู่บ้านนี้มีความหมายและที่มาอย่างไร ได้รับคำตอบจากท่านว่า คำว่า “แดง” แปลว่า เมือง
“สะโมก” แปลว่า ตะวันออก เมื่อนำ 2 คำรวมกัน ก็แปลว่า เมืองตะวันออก ซึ่งสอดคล้องกับ
ลักษณะภูมิประเทศ อันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน คือ อยู่บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันออก
และด้วยเหตุผลนี้ชาวบ้านจึงตั้งชื่อหมู่บ้านนี้ว่า “กวานแดงสะโมก” และท่านยังบอกอีกว่าชาวมอญ
หมู่บ้านนี้เป็นพวกมอญเก่าที่อพยพเข้ามาประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรี จัดเป็นหมู่บ้าน
ชาวมอญที่ใหญ่ที่สุดในอำเภอพระประแดง หรือเมืองนครเขื่อนขันธ์ และเป็นหมู่บ้านชาวมอญ
เพียงหมู่บ้านเดียวที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันออก

บ้านเต็งชะโหมก บริเวณริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันออก

ทัศนียภาพยามเย็น
พระอาทิตย์ใกล้จะลับขอบฟ้า
ที่บั้งเต็งชะโหมก

คำว่า “เต็งชะ โหมก” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า เต็งชะ โหมก กษ์ เต็งชะ โหมก กษ์
เดินชะ โหมก เดิมชะ โหมก เต็งชะ โหมก ชะ โหมก

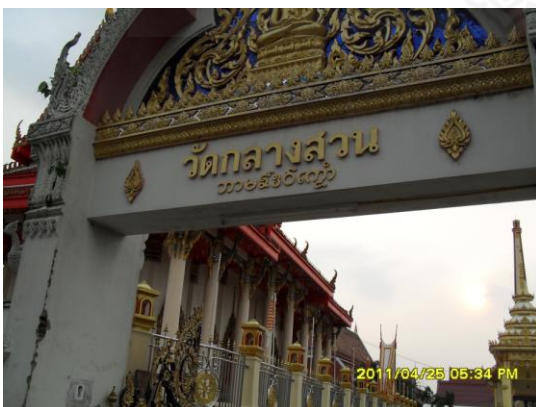
ปัจจุบันหมู่บ้านนี้ตั้งอยู่ หมู่ที่ 6 ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีพื้นที่ติดต่อกับโรงพยาบาลพระประแดงหรือสถาบันราชประชาสมาสัย

ทางเข้าบ้านเต็งชะโงก ซึ่งเป็นทางเชื่อมต่อกับถนนปู่เจ้าสมิงพราย (ซอยโรงพยาบาลพระประแดงหรือสถาบันราชประชาสมาสัย)

วัดแหลม หรือ “เพ็ห์เต็งชะโงก”

วัดกลางสวน หรือ “เพ็ห์โมน”
ถ้าเรียกตามชื่อ ก็คือ “เพ็ห์เต็งชะโงก”

และมีถนนปู่เจ้าสมิงพรายตัดผ่าน มี “วัดแหลม” ซึ่งชาวมอญเรียกว่า “เพ็ห์เต็งชะโงก” และ “วัดกลางสวน” ซึ่งชาวมอญเรียกว่า “เพ็ห์โมน” หมายถึง วัดรามัญ หรือ วัดมอญ (ถ้าเรียกตามชื่อ ก็คือ เพ็ห์เต็งชะโงก คำว่า “เต็ง” แปลว่า กลาง และคำว่า “ชะโงก” แปลว่า สวน) เป็นวัดประจำหมู่บ้าน คำว่า “โมน” มีผู้เขียนหรือเรียกเพี้ยนไปจากนี้ว่า โม โมญ โมน และมี “ศาลปู่เจ้าสมิงพราย” เป็นศาลประจำหมู่บ้านไว้ประกอบพิธี เช่น สรงนุชาประจำปี

โบสถ์วัดกลางสวน
และ
เส้าทรงสี่งตะขาม
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์
ของวัดมอญ

ศาลประจำหมู่บ้าน
หรือ "ศาลปู่เจ้าสมิงพราย"

ปู่เจ้าสมิงพราย
สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ประจำหมู่บ้าน

วิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ของชาวมอญตำบลบางครุ มีเพียงลักษณะเดียว คือ บ้านบางระกำ จะนำลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม คือ อยู่ในสวนลึก เดินทางไปมา ไม่สะดวก และไกลจากโรงสี มาเป็นภูมินาม ส่วนตำบลบางหญ้าแพรกก็มีวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม เพียงลักษณะเดียวเช่นกัน คือ บ้านแดงชะโมก จะนำลักษณะภูมิประเทศ คือ ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาทางทิศตะวันออก มาเป็นภูมินาม และมีข้อสังเกตจากการตั้งชื่อหมู่บ้านของทั้ง 2 ตำบลนี้ ก็คือ การใช้ภาษามอญเป็นหลักในการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามของตนเอง เช่นเดียวกับหมู่บ้านอื่นๆ ที่เคยกล่าวมาในบทต้นๆ

กิจกรรมท้ายบทที่ 5

ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ “บ้านบางระกำ” นักเรียนจะย้ายถิ่นฐานไปอยู่หมู่บ้านอื่นๆ หรือไม่ เพราะเหตุใด
.....
.....
2. ถ้านักเรียนเป็นชาวมอญ “บ้านเค็งสะโมก” นักเรียนจะอนุรักษ์ภาษามอญอย่างไร ที่นอกเหนือจากการตั้งชื่อหมู่บ้านด้วยภาษามอญ จงอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ
.....
.....
3. นักเรียนคิดว่า มีปัจจัยสำคัญอะไร ที่เป็นสาเหตุให้ “บ้านบางระกำ” ต้องสูญหายไป จงอธิบาย
.....
.....
4. ถ้าหมู่บ้านชาวมอญสูญหายไปเรื่อยๆ จะมีผลดี หรือผลเสีย อย่างไร
.....
.....
5. นักเรียนคิดว่า ควรจะแก้ปัญหาการเขียนหรือเรียกชื่อหมู่บ้าน ในภาษามอญเพี้ยนกันไปในนั้นได้อย่างไร
.....
.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนไปสอบถาม คำนาม และคำกริยา ในภาษามอญ จากชาวมอญ “บ้านเค็งสะโมก” มาให้ได้มากที่สุด แล้วนำมาเขียนพร้อมอธิบายความหมายให้ชัดเจน

บทที่ 6

การวิเคราะห์กฎหมายหมู่บ้านชวามอญในอำเภอพระประแดง

หลังจากที่ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับที่มาของกฎหมายหมู่บ้านชวามอญ ในอำเภอพระประแดง ทำให้วิเคราะห์ลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายของชวามอญได้ ดังนี้

1. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา
2. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม
3. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ
4. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้
5. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง

1. กฎหมายที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา

การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมาย ของหมู่บ้านชวามอญในอำเภอพระประแดง ที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมานั้น จะใช้วิธีการนำชื่อหมู่บ้านเดิม ที่เคยอยู่อาศัยมาก่อน มาเป็นมูลเหตุในการตั้งชื่อหมู่บ้านแห่งใหม่ของตน ดังคำกล่าวที่ว่า “ชวามอญอพยพจากหมู่บ้านไหนก็เอาชื่อของหมู่บ้านนั้นๆ มาเป็นสัญลักษณ์สำหรับหมู่บ้านตน” และวิธีการนี้ นำมาวิเคราะห์ ในรูปของตารางได้ดังนี้

กฎหมายหมู่บ้านชวามอญ	ที่ตั้งของหมู่บ้านปัจจุบัน	ชื่อถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	ที่ตั้งของถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา
บ้านแซ่	ตำบลตลาด	แซ่ (ชื่อเมือง)	เมืองมอญ
บ้านทะมั่ง	ตำบลตลาด	ทะมั่ง (ชื่อเกาะ)	เมืองมอญ
บ้านเชียงใหม่	ตำบลบางพึ่ง	เชียงใหม่ (ชื่อเมือง)	เมืองไทย
บ้านสระเร็น	ตำบลบางพึ่ง	สระเร็น (ชื่อหมู่บ้าน)	เมืองมอญ
บ้านทรงคนอง	ตำบลทรงคนอง	ทรงคนอง (ชื่อหมู่บ้าน)	เมืองมอญ
บ้านตองอู้	ตำบลทรงคนอง	ตองอู้ (ชื่อหมู่บ้าน)	เมืองมอญ

นอกจากชวามอญจะตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมาแล้ว ยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ในกลุ่มหมู่บ้านชวามอญด้วยกัน ซึ่งนำมาวิเคราะห์ในรูปของตารางได้ดังนี้

ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษาไทย	ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษามอญ	ความหมาย
บ้านแซ่	กวานเซย์	บ้านแซ่
บ้านทะมั่ง	กวานสะมัง	บ้านทะมั่ง
บ้านเชียงใหม่	กวานเจ็มสะมาย	บ้านเชียงใหม่
บ้านสะเร็น	กวานสะเร็น	บ้านฟ้าร้อง ฟ้าคำราม
บ้านทรงคนอง	กวานดงสะนง	บ้านน้ำเค็ม
บ้านตองอู	กวานตองอู	บ้านตองอู

2. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม

การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามของหมู่บ้านชวามอญในอำเภอพระประแดง ที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม เท่าที่สรุปและวิเคราะห์ได้ คือ จะใช้ลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม โดยการนำลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านที่ชาวบ้านส่วนใหญ่เห็นพร้อมต้องกันอย่างชัดเจน เช่น อาชีพที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในหมู่บ้าน สภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อชาวบ้าน ยานพาหนะ หรือ สิ่งของที่มิให้เห็นเป็นจำนวนมากๆ มาเป็นมูลเหตุในการตั้งชื่อ ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

ภูมินาม หมู่บ้านชวามอญ	ที่ตั้งของหมู่บ้าน ปัจจุบัน	ลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม
บ้านดั่ง	ตำบลตลาด	มีอาชีพการทำรม
บ้านโรงเรือ	ตำบลทรงคนอง	มีเรือ
บ้านอะม่วง	ตำบลทรงคนอง	มีอาชีพปั้นเครื่องดินเผา
บ้านบางระกำ	ตำบลบางครุ	อยู่ในสวนลี้ก เดินทางไปมา ไม่สะดวก / มีแกลบจากโรงสี

นอกจากชวามอญจะตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อมแล้วยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ในกลุ่มหมู่บ้านชวามอญด้วยกัน ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษาไทย	ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษามอญ	ความหมาย
บ้านดั่ง	กวานดั่ง	บ้านทำร่ม
บ้านโรงเรือ	กวานเร็งเกล็ง	บ้านโรงเรือ
บ้านอะม่วง	กวานอะม่วง	บ้านช่างปั้น
บ้านบางระกำ	กวานสะกาม	บ้านแถบ

3. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ

การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามของหมู่บ้านชวามอญในอำเภอพระประแดง ที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ เท่าที่สรุปและวิเคราะห์ได้ คือ จะใช้ลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม โดยการนำลักษณะภูมิประเทศ ซึ่งเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน มาเป็นมูลเหตุในการตั้งชื่อ ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

ภูมินาม หมู่บ้านชวามอญ	ที่ตั้งของหมู่บ้าน ปัจจุบัน	ลักษณะภูมิประเทศ
บ้านเต๊อ	ตำบลตลาด	เป็นที่ดอน / ที่สูง
บ้านจ้งปี	ตำบลตลาด	อยู่ริมแม่น้ำ
บ้านเค็งสะโมก	ตำบลบางหญ้าแพรก	อยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ทางทิศตะวันออก

นอกจากชวามอญจะตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามตามลักษณะภูมิประเทศแล้ว ยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ในกลุ่มหมู่บ้านชวามอญด้วยกัน ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษาไทย	ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษามอญ	ความหมาย
บ้านเตื่อ	กวานเตื่อ	บ้านบนที่สูง / บ้านดอน
บ้านจังบี	กวานจ่างบี	บ้านริมแม่น้ำ
บ้านเค็งสะ โมก	กวานเค็งสะ โมก	บ้านเมืองตะวันออก / บ้านตะวันออก

4. ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้

การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามของหมู่บ้านชวามอญในอำเภอพระประแดง ที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้ เท่าที่สรุปและวิเคราะห์ได้ คือ จะใช้ลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม โดยการนำพันธุ์ไม้ ที่มีให้เห็นอยู่ในหมู่บ้านเป็นจำนวนมาก มาเป็นมูลเหตุในการตั้งชื่อ ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

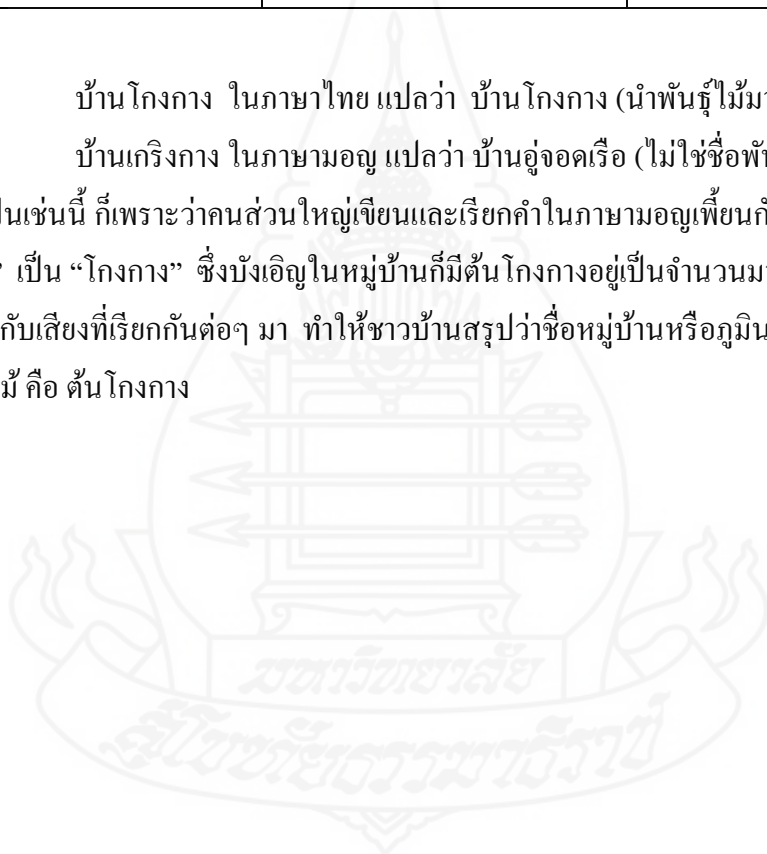
ภูมินาม หมู่บ้านชวามอญ	ที่ตั้งของหมู่บ้าน ปัจจุบัน	พันธุ์ไม้
บ้านโกงกาง	ตำบลตลาด	โกงกาง (ต้นโกงกาง)
บ้านตา	ตำบลบางพิง	ตาล / ตาลโตนด (ต้นตาล)
บ้านเว้ชะราว	ตำบลบางพิง	ขลุ้ (ต้นขลุ้)

นอกจากชวามอญจะตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามตามพันธุ์ไม้แล้วยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามเป็นภาษามอญ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ในกลุ่มหมู่บ้านชวามอญด้วยกัน ซึ่งนำมาวิเคราะห์ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษาไทย	ภูมินามหมู่บ้านชวามอญ ที่เป็นภาษามอญ	ความหมาย
บ้าน โกงกาง	กวานเกร็งกาง	บ้านอยู่จอดเรือ
บ้านตา	กวานตา	บ้านตาล / บ้านดงตาล
บ้านเว้ชะราว	กวานแห้วคะราว	บ้านทุ่งขลุ่

หมายเหตุ บ้าน โกงกาง ในภาษาไทย แปลว่า บ้าน โกงกาง (นำพันธุ์ไม้มาเป็นชื่อ)
บ้านเกร็งกาง ในภาษามอญ แปลว่า บ้านอยู่จอดเรือ (ไม่ใช่ชื่อพันธุ์ไม้)
สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่าคนส่วนใหญ่เขียนและเรียกคำในภาษามอญเพี้ยนกันไป คือ “เกร็งกาง” เป็น “โกงกาง” ซึ่งบังเอิญในหมู่บ้านก็มีต้นโกงกางอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดความสอดคล้องกับเสียงที่เรียกกันต่อๆ มา ทำให้ชาวบ้านสรุปว่าชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามของบ้านนี้ ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้ คือ ต้น โกงกาง

5. กฎินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง

การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินามของหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง ที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง เท่าที่สรุปและวิเคราะห์ได้ คือ จะใช้ลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินาม โดยการนำสัตว์ ที่มีให้เห็นอยู่ในหมู่บ้านบ่อยๆ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับบางสิ่งบางอย่างของหมู่บ้าน จนชาวบ้านเห็นพ้องต้องกัน และนำมาเป็นมูลเหตุในการตั้งชื่อ ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตารางได้ดังนี้

กฎินามหมู่บ้านชาวมอญ	ที่ตั้งของหมู่บ้านปัจจุบัน	สัตว์ที่เกี่ยวข้อง
บ้านสะพานช้าง	ตำบลบางพิง	ช้าง

นอกจากชาวมอญจะตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินามตามสัตว์ที่เกี่ยวข้องแล้ว ยังตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินามเป็นภาษามอญ เพื่อเป็นเอกลักษณ์ในกลุ่มหมู่บ้านชาวมอญด้วยกัน ซึ่งนำมาวิเคราะห์ ในรูปของตาราง ได้ดังนี้

กฎินามหมู่บ้านชาวมอญที่เป็นภาษาไทย	กฎินามหมู่บ้านชาวมอญที่เป็นภาษามอญ	ความหมาย
บ้านสะพานช้าง	กวานอะ โต้นเงินย	บ้านสะพานช้าง

ข้อสังเกต

การตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินามของชาวมอญ “อำเภอพระประแดง” ก็มีลักษณะใกล้เคียงกับการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎินามของไทยเรา คือ จะตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่ และสภาพแวดล้อม ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้ และตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น แต่สิ่งที่แตกต่างจากไทยเรา ก็คือ ชาวมอญจะตั้งชื่อหมู่บ้านของตนเองด้วยภาษามอญกันทุกหมู่บ้าน ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ แต่ขณะเดียวกันก็มีสิ่งที่จะต้องแก้ไข นั่นก็คือ การเขียนหรือเรียกชื่อหมู่บ้านเพี้ยนกันไป จนทำให้สรุปความหมายของคำและที่มาของกฎินามได้ยาก

จากการศึกษาเกี่ยวกับที่มาหรือมูลเหตุแห่งการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินามของชาวมอญ “อำเภอพระประแดง” นอกจากจะมีวิธีการตั้งชื่อตามมูลเหตุทั้ง 5 ประการ ที่กล่าวมาแล้ว ยังมีชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ของบางแห่ง มีที่มาจากหลายมูลเหตุรวมกัน เช่น “บ้านสะพานช้าง” จะนำเอา “สะพาน” ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมมารวมกับ “ช้าง” ซึ่งเป็นสัตว์ที่เกี่ยวข้อง แล้วตั้งเป็นชื่อเดียวกัน เป็นต้น และจากข้อสังเกตนี้ ทำให้ผู้เขียนคิดว่า การสรุปที่มาของการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือภูมินาม ที่คตินั้น ผู้สรุปจำเป็นต้องศึกษาที่มาหรือมูลเหตุแห่งการตั้งชื่อนั้น ให้ละเอียดถูกต้องชัดเจนเสียก่อน ทั้งนี้ เพื่อให้ทุกคนเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกัน

กิจกรรมท้ายบทที่ 6

การวิเคราะห์กฎหมายหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง

กิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้

1. นักเรียนคิดว่า น่าจะตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายตามสิ่งใดได้อีก ที่นอกเหนือไปจากลักษณะวิธีการตั้งชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายใน “อำเภอพระประแดง” จงอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ
.....
.....
2. ชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายที่เป็นภาษามอญ ใน “อำเภอพระประแดง” สามารถสะท้อนภาพของสังคมในอดีต ให้นักเรียนทราบได้หรือไม่ อย่างไร
.....
.....
3. ให้ยกตัวอย่างชื่อหมู่บ้าน มา 5 ชื่อ พร้อมทั้งบอกลักษณะวิธีการตั้งชื่อของแต่ละหมู่บ้านว่าตั้งชื่อตามสิ่งใด (ไม่ให้ซ้ำกับในบทเรียนนี้)
.....
.....
4. หลังจากนักเรียนศึกษา “กฎหมายอำเภอพระประแดง” แล้ว นักเรียนประทับใจชื่อหมู่บ้านหรือกฎหมายใด มากที่สุด จงอธิบาย
.....
.....
5. นักเรียนคิดว่า จะนำความรู้ที่ได้จากการศึกษา “กฎหมายอำเภอพระประแดง” ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่นของตนเองอย่างไร จงอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ
.....
.....

กิจกรรมที่ 2 ให้นักเรียนเลือกสัมภาษณ์ชาวมอญในหมู่บ้านต่างๆ ที่อยู่ใน “อำเภอพระประแดง” จำนวน 5 หมู่บ้าน แล้วนำข้อมูลที่ได้ มาจัดทำเป็นแผ่นพับแนะนำหมู่บ้าน

ภูมินามอำเภอพระประแดง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กอบกุล อินทรพิมล (2549, 5 ตุลาคม) ชาวมอบูบ้านโคงกาง สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 1433 ถนนพระยาแจ้ง ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- จักร์พงษ์ เปี่ยมเมตตา และคนอื่นๆ, ผู้รวบรวม (ม.ป.ป.) *พระประแดงแหล่งอารยธรรม* ที่ระลึก ในโอกาสเปิด-ฉลองอาคารที่ว่าการอำเภอพระประแดงหลังใหม่ ม.ป.ท.
- จำปาศรี เทพสง่า และคนอื่นๆ (2543) *เรื่องน่ารู้ คู่เมืองนครเขื่อนขันธ์* จัดทำเนื่องในพิธีเปิด พระบรมราชานุสาวรีย์ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ วันที่ 31 พฤษภาคม 2543 ม.ป.ท.
- ฉวีวรรณ ควรแสวง (2542) “มอญปากลัด” ใน *สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคกลาง* เล่ม 11 หน้า 4905-4924 ม.ป.ท.
- เชื่อม หิรัญเพิ่ม (2549, 1 ตุลาคม) ชาวมอบูบ้านแซ่ สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 255/2 ซอยบ้านแซ่ 1 ถนนบ้านแซ่ ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- ดำรง ขอดจิตร (2549, 28 กันยายน) ชาวมอบูบ้านโรงเรือ สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 7 ซอยเพชรหิรัญ 6 ถนนเพชรหิรัญ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- ทวิช คำเนตร (2547) “ถนนวงแหวนอุตสาหกรรม” *วารสารทรงธรรม* 17, 2 (กันยายน-ธันวาคม): 13-15
- ทศพร ปราบใหญ่ และคนอื่นๆ, ผู้รวบรวม (ม.ป.ป.) *พระครูสมุทรวราภรณ์* อนุสรณ์งาน พระราชทานเพลิงศพ พระครูสมุทรวราภรณ์ ป.ธ. 3 รองเจ้าคณะอำเภอพระประแดง และรองเจ้าอาวาสวัดทรงธรรมวรวิหาร วันอาทิตย์ที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 ณ เมรุปราสาทมอญ วัดทรงธรรมวรวิหาร อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรปราการ พระประแดงการพิมพ์
- ประพันธ์พงษ์ เทวคุปต์ (2549, 28 กันยายน) ชาวมอบูบ้านทรงคนอง สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 31 หมู่ที่ 8 ซอยเพชรหิรัญ 6 ถนนเพชรหิรัญ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

- ปริญญา กุลปราการ (2549, 25 กันยายน) ชาวมอบุบ้านทะมั่ง สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ
 เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 1738 ถนนลัดตะนง ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง
 จังหวัดสมุทรปราการ
- พยอม เบี้ยวศิริ (2549, 29 กันยายน) ชาวมอบุบ้านบางระกำ สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ
 เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 19/2 หมู่ที่ 1 ซอยสุขสวัสดิ์ 43/2 ถนนสุขสวัสดิ์
 ตำบลบางครุ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- พระโกวิท โกวิท, ผู้รวบรวม (ม.ป.ป.) *ประวัติเมืองนครเขื่อนขันธ์ (พระประแดง) เมืองที่กำลังจะ
 สูญหายไปจากประวัติศาสตร์* วัดโปรดเกศเชษฐาราม สมุทรปราการ
- พระเทพกิตติเมธี (2549, 25 กันยายน) เจ้าอาวาสวัดอาษาสงคราม สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ
 เลิศฤทธิวิมานแมน วัดอาษาสงคราม ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง
 จังหวัดสมุทรปราการ
- พระมหาจรรุญ จอกสมุทร (2540) *แบบเรียนภาษามอบุ* ม.ป.ท.
- พีระ กาบแก้ว (2549, 20 กันยายน) ชาวมอบุบ้านเว้ระราว สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
 บ้านเลขที่ 65/2 หมู่ที่ 10 ซอยสุขสวัสดิ์ 39 ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางพั้ง
 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- มงคล สมประสงค์ (2549, 20 กันยายน) ชาวมอบุบ้านตา สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
 บ้านเลขที่ 3/1 หมู่ที่ 7 ถนนริมคลองลัดหลวง ตำบลบางพั้ง อำเภอพระประแดง
 จังหวัดสมุทรปราการ
- มนต์ฤดี วัชรประทีป และคนอื่นๆ, ผู้รวบรวม (ม.ป.ป.) *ประเพณีแห่หงส์ ชงตะขาบ* ที่ระลึกงาน
 ประเพณีแห่หงส์-ชงตะขาบ ครั้งที่ 19 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ 13
 เมษายน 2549 กรุงเทพมหานคร อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง
- รัศมี พิมณลัพันธ์ (2549, 25 กันยายน) ชาวมอบุบ้านดั่ง สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
 บ้านเลขที่ 1037 ซอยสุขสวัสดิ์ 39 ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง
 จังหวัดสมุทรปราการ
- ลออ ยังเจริญ (2549, 5 ตุลาคม) ชาวมอบุบ้านดั่ง สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
 บ้านเลขที่ 1291 ถนนบ้านดั่ง ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- วงศ์สถิตย์ นั่วกุล และคนอื่นๆ (2535) *สมุนไพรสวนสิริรุกขชาติ* กรุงเทพมหานคร อมรินทร์-
 พริ้นติ้งกรุ๊ป
- วัดกลางสวน (2536) *ประเพณีมอบุแห่หงส์-ชงตะขาบ พระประแดง* อนุสรณ์งานฉลองอุโบสถ
 วัดกลางสวน 6 มิถุนายน 2536 กรุงเทพมหานคร การพิมพ์พระนคร

- วันดี กฤษณพันธ์ (2542) “ขลุ่ย : พิซ” ใน *สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคกลาง เล่ม 2* หน้า 546-547
- วิจิตร เกษตรชนม์ (2549, 7 ตุลาคม) ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 13 ตำบลทรงคนอง สัมภาษณ์โดย
ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 13 หมู่ที่ 13 ถนนลัดตะนง ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- วิทย์ เทียงบูรณธรรม (2531) *พจนานุกรมสมุนไพรไทย* กรุงเทพมหานคร โอเดียนสโตร์
- วีระ สุนทรพิพัฒน์ (2549, 3 ตุลาคม) ชาวบ้านบางระกำ สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
บ้านเลขที่ 57 หมู่ที่ 2 ซอยสุขสวัสดิ์ 45 ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางครุ
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- สนอง นุ่มรักแยม (ม.ป.ป.) *ประวัติศาสตร์ร่วมัญ* อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ พระครู
สุวรรณวรวัฒน์ (สุรินทร์ ไหมวิจิตร ฉายาอริโย) 7 มีนาคม 2542 ม.ป.ท.
- สมพิศ มงคลพันธ์ (2549, 28 กันยายน) ชาวมอญบ้านแดงชะโมก สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ
เลิศฤทธิวิมานแมน บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 6 ซอยชุมชนมอญวัดกลางสวน
ถนนปู่เจ้าสมิงพราย ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- สมาคมไทยรามัญ (ม.ป.ป.) *80 ปี ศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์สุเอ็ด คชเสนี : 48 ปี สมาคม
ไทยรามัญ* เนื่องในวาระครบรอบวันเกิดปีที่ 80 ของศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์
สุเอ็ด คชเสนี และครบรอบ 48 ปี สมาคมไทยรามัญ 17 ตุลาคม 2547
- สังเวียร ศรีสังข์ และชุติมา นิยมอิม, ผู้รวบรวม (2543) *ประวัติเมืองพระประแดง* อนุสรณ์งาน
พระราชทานเพลิงศพ นายประยูทธ สีโรดม กรุงเทพมหานคร
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- สำนวน กันเดช (2549, 29 กันยายน) ชาวมอญเพชรบุรี สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
บ้านเลขที่ 46/1 หมู่ที่ 1 ซอยสุขสวัสดิ์ 43/1 ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางครุ
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
- สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง (2546) *รายงานกิจการเทศบาลเมืองพระประแดง 2546*
สมุทรปราการ สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง
- _____ . (2547) *สงกรานต์พระประแดง ประเพณีอันยิ่งใหญ่ ของชาวมอญ 16-18 เมษายน*
2547 สมุทรปราการ สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง
- _____ . (2548) *รายงานกิจการเทศบาลเมืองพระประแดง 2548* สมุทรปราการ สำนักงาน
เทศบาลเมืองพระประแดง
- _____ . (2549) *สงกรานต์พระประแดง ประเพณีอันยิ่งใหญ่ ของชาวมอญ 21-23 เมษายน*
2549 สมุทรปราการ สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง

สิรินุช เรื่องชีวิติน บรรณาธิการ (2548) *คู่มือท้องถิ่นพระประแดง* กรุงเทพมหานคร

ฐานการพิมพ์

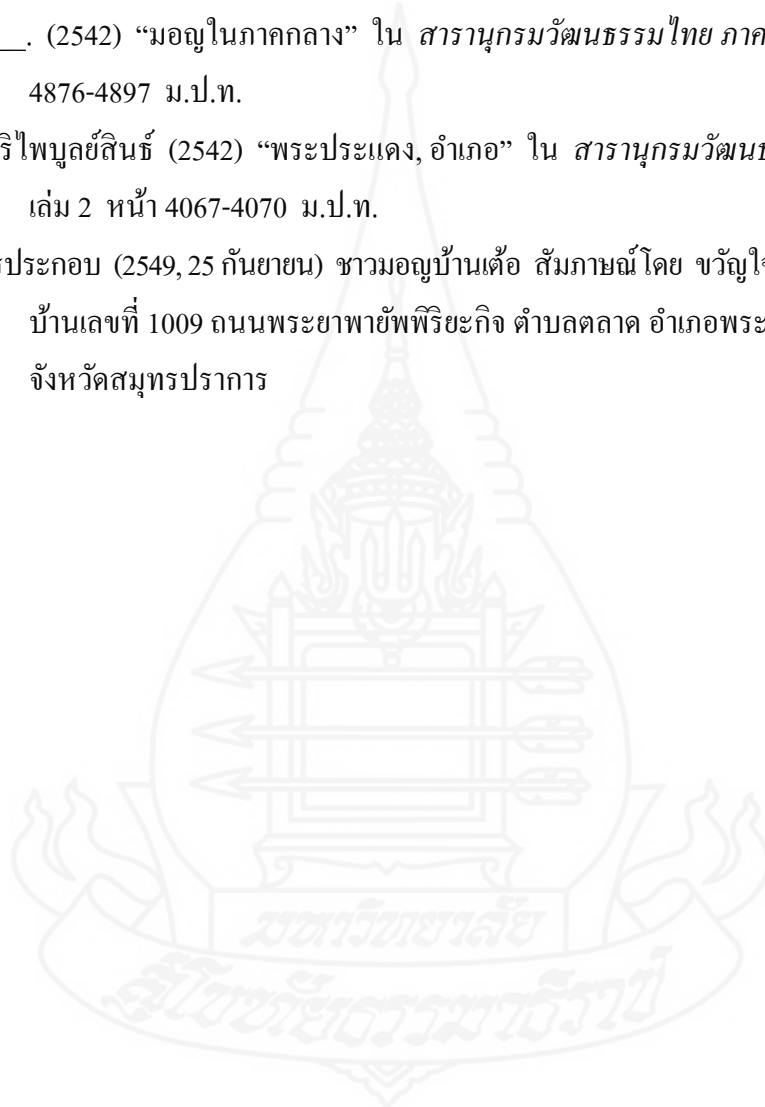
สุภรณ์ โอเจริญ (2541) *มอญในเมืองไทย* กรุงเทพมหานคร สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

_____. (2542) “มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น” ใน *สารานุกรมจังหวัดสมุทรปราการ* หน้า 51-126 ม.ป.ท.

_____. (2542) “มอญในภาคกลาง” ใน *สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคกลาง* เล่ม 10 หน้า 4876-4897 ม.ป.ท.

สุรศักดิ์ สิริไพบุลย์สินธ์ (2542) “พระประแดง, อำเภอ” ใน *สารานุกรมวัฒนธรรมไทย ภาคกลาง* เล่ม 2 หน้า 4067-4070 ม.ป.ท.

อุดม เพ็ชรประกอบ (2549, 25 กันยายน) *ชาวมอญบ้านเต็อ สัมภาษณ์โดย ขวัญใจ เลิศฤทธิ์วิมานแมน* บ้านเลขที่ 1009 ถนนพระยาพายุพิริยะกิจ ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ภูมินามอำเภอพระประแดง

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

กอบกุล อินทรพิมล (2549, 5 ตุลาคม) ชาวมอบนุบ้านโคงกวง
บ้านเลขที่ 1433 ถนนพระยาเจ่ง
ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ

จินตนา ปลื้มจิตต์ (2549, 1 ตุลาคม) ชาวมอบนุบ้านแซ่
438/2 ซอยบ้านแซ่ 3
ถนนบ้านแซ่ ตำบลตลาด
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เชื่อม หิรัญเพิ่ม (2549, 1 ตุลาคม) ชาวมอบนุบ้านแซ่
บ้านเลขที่ 255/2 ซอยบ้านแซ่ 1
ถนนบ้านแซ่ ตำบลตลาด
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ดำรง ยอดจิตร (2549, 28 กันยายน) ชาวมอบนุบ้านโรงเรือ
บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 7 ซอยเพชรหิ๊งษ์ 6
ถนนเพชรหิ๊งษ์ ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ประพันธ์พงษ์ เทวคุปต์ (2549, 28 กันยายน)
ชาวมอบนุบ้านทรงคนอง
บ้านเลขที่ 31 หมู่ที่ 8 ซอยเพชรหิ๊งษ์ 6
ถนนเพชรหิ๊งษ์ ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ปริญญา กุลปราการ (2549, 25 กันยายน) ชาวมอญบ้านทะมั่ง
บ้านเลขที่ 1738 ถนนลัดตะนง
ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ

พยอม เบี้ยวศิริ (2549, 29 กันยายน) ชาวมอญบ้านบางระกำ
บ้านเลขที่ 19/2 หมู่ที่ 1 ซอยสุขสวัสดิ์ 43/2
ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางครุ
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

พระเทพกิตติเมธี (2549, 25 กันยายน) บ้านเชียงใหม่
เจ้าอาวาสวัดอาษาสงคราม
บ้านเชียงใหม่ วัดอาษาสงคราม
ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ

พีระ กาบแก้ว (2549, 20 กันยายน) ชาวมอญบ้านเว้ระราว
บ้านเลขที่ 65/2 หมู่ที่ 10 ซอยสุขสวัสดิ์ 39
ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางพิง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

มงคล สมประสงค์ (2549, 20 กันยายน) ชาวมอญบ้านตา
บ้านเลขที่ 3/1 หมู่ที่ 7
ถนนริมคลองลัดหลวง ตำบลบางพิง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

รัศมี พิมณต์พันธ์ (2549, 25 กันยายน) ชาวมอญบ้านดั่ง
บ้านเลขที่ 1037 ซอยสุขสวัสดิ์ 39
ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลตลาด
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ลออ ย้งเจริญ (2549, 5 ตุลาคม) ชาวมอญบ้านดั่ง
บ้านเลขที่ 1291
ถนนบ้านดั่ง ตำบลตลาด
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วิจิตร เกษตระชนม์ (2549, 7 ตุลาคม) ชาวบ้านตองอู
ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 13 ตำบลทรงคนอง
บ้านเลขที่ 13 หมู่ที่ 13
ถนนลัดตะนง ตำบลทรงคนอง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วีระ สุนทรพิพัฒน์ (2549, 3 ตุลาคม) ชาวบ้านบางระกำ
บ้านเลขที่ 57 หมู่ที่ 2 ซอยสุขสวัสดิ์ 45
ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางครุ
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

สมพิศ มงคลพันธ์ (2549, 28 กันยายน) ชาวมอญบ้านเค็งสะโมก
บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 6 ซอยชุมชนมอญวัดกลางสวน
ถนนปู่เจ้าสมิงพราย ตำบลบางหญ้าแพรก
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

สอางค์ศรี สันติจารี (2549, 20 กันยายน) ชาวบ้านแซ่
บ้านเลขที่ 748
ถนนบ้านแซ่ ตำบลตลาด
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

สำนวน กันเดช (2549, 29 กันยายน) ชาวมอญเพชรบุรี
บ้านเลขที่ 46/1 หมู่ที่ 1 ซอยสุขสวัสดิ์ 43/1
ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางครุ
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

อุดม เพ็ชรประกอบ (2549, 25 กันยายน) ชาวมอญบ้านเต็อ
บ้านเลขที่ 1009
ถนนพระยาพ่ายพิริยะกิจ ตำบลตลาด
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวขวัญใจ เลิศฤทธิวิมานแมน
วัน เดือน ปีเกิด	26 กันยายน 2508
สถานที่เกิด	อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	ค.บ. (บรรณารักษศาสตร์) มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์บ้านสมเด็จเจ้าพระยา พ.ศ. 2530 ศษ.ม. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พ.ศ. 2553
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ตำแหน่ง	ครูชำนาญการ (คศ.2) และหัวหน้างานห้องสมุด

บทที่ 3

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ สรุปผลได้ดังนี้

1. สรุปผลการศึกษา

1.1 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.1.1 เพื่อสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1.1.2 เพื่อตรวจสอบคุณภาพ หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น

1.2 ขอบเขตของการศึกษา

1.2.1 หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นหนังสือที่มีเนื้อหาประกอบด้วย
ความรู้เกี่ยวกับ สภาพทั่วไปของอำเภอพระประแดง และมูลเหตุแห่งการตั้งชื่อหมู่บ้านชาวมอญ
จำนวน 17 หมู่บ้าน ที่อยู่ในพื้นที่ 5 ตำบล คือ ตำบลตลาด ตำบลบางพิง ตำบลทรงคนอง ตำบล
บางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งแบ่งเนื้อหา
ออกเป็น 6 เรื่อง ในแต่ละเรื่อง จะมีภาพประกอบ และกิจกรรมท้ายเรื่อง

1.2.2 การตรวจสอบคุณภาพ หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้น ตรวจสอบโดย

1) ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ เรื่องท้องถิ่นของอำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 3 คน ตรวจสอบและประเมินด้านความถูกต้องเหมาะสมของ
โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2) ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความชำนาญ ด้านการสร้างหนังสือสำหรับเด็ก
การใช้ภาษาไทย การวัดผลและประเมินผล ซึ่งมีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท
ด้านละ 1 คน รวมเป็น 3 คน ตรวจสอบและประเมินคุณภาพหนังสือ โดยใช้แบบประเมิน
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3) นักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 10 คน อ่านและประเมินคุณภาพหนังสือ เพื่อวัดความพึงพอใจ โดยใช้แบบมาตรประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

1.3 การสร้างและพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติม

ผู้ศึกษาได้วางแผนในการสร้างหนังสือ ดังนี้

1.3.1 ศึกษาหลักสูตร

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 3

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3)

สาระที่ 1 : การอ่าน

มาตรฐาน ท.1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้

ตัดสินใจ แก้ปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

1.3.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1.3.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือสำหรับเด็ก

1.3.4 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม

1.3.5 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม

1.3.6 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอำเภอพระประแดง

1.3.7 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนังสืออ่านเพิ่มเติม

1.3.8 ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภูมินาม

1.3.9 สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอำเภอพระประแดง

1.3.10 กำหนดชื่อเรื่องให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง

1.3.11 จัดทำโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา สำหรับสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

โดยนำกรอบแนวคิดตามหลักสูตรที่ศึกษา มาช่วยในการกำหนดวัตถุประสงค์ในการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

1.3.12 นำข้อมูลและรายละเอียดที่ได้จากการสัมภาษณ์มาเขียนเรียบเรียง

ในแนวสาคคีเชิงความรู้ ผสมผสานกับเชิงท่องเที่ยว

1.3.13 ถ่ายภาพ และจัดหาภาพที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง

ภูมินามอำเภอพระประแดง รวบรวมและจัดภาพเป็นหมวดหมู่ ตามโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา

1.3.14 สร้างกิจกรรมท้ายเรื่องทุกเรื่อง โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นคำถามสั้นๆ เน้นการคิดวิเคราะห์ จำนวน 5 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นกิจกรรมเสนอแนะ เน้นการศึกษาค้นคว้าและการปฏิบัติด้วยตนเอง

1.3.15 พิมพ์รูปเล่ม สร้างหนังสือขนาด 18.5 x 26 ซม. หรือขนาด 8 หน้ายก ซึ่งเป็นขนาดที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

1.3.16 สร้างแบบประเมินคุณภาพของหนังสืออ่านเพิ่มเติม ให้ครอบคลุม 3 ด้าน คือ ด้านลักษณะของหนังสือ ด้านเนื้อหา และด้านการใช้ภาษา โดยให้มีทั้งแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง และแบบมาตรฐานประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

1.3.17 ให้ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีความชำนาญในด้าน การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก การใช้ภาษาไทย การวัดผลและประเมินผล ซึ่งมีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโท ด้านละ 1 คน รวมเป็น 3 คน ตรวจสอบและประเมินคุณภาพหนังสือ โดยใช้แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.3.18 ให้นักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ทั้งเพศหญิง และชาย จำนวน 10 คน อ่านและประเมินเพื่อวัดความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อคุณภาพหนังสือ โดยใช้แบบมาตรฐานประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

1.3.19 จัดทำรายงานสรุปผลการศึกษา การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง

1.4 สรุปผลการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม

1.4.1 ลักษณะหนังสืออ่านเพิ่มเติม

หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีลักษณะ ดังนี้ เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (อายุระหว่าง 12-14 ปี) มีจุดหมายที่จะนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของอำเภอพระประแดง และมูลเหตุ แห่งการตั้งชื่อหมู่บ้านชวมอญ จำนวน 17 หมู่บ้าน ที่อยู่ในพื้นที่ 5 ตำบล คือ ตำบลตลาด ตำบลบางพิง ตำบลทรงคนอง ตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ การนำเรื่องใช้แนวสารคดีเชิงความรู้ ผสมผสานกับเชิงท่องเที่ยว ในแต่ละเรื่องมีกิจกรรมที่เน้นการคิดวิเคราะห์ การปฏิบัติ และการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง ภาพประกอบจะเน้นภาพถ่ายจากสถานที่จริง รูปเล่มมีขนาด 18.5 x 26 ซม. หรือขนาด 8 หน้ายก มีความยาว 79 หน้า ซึ่งมีโครงสร้างประกอบด้วย บทนำเรื่อง เนื้อเรื่อง กิจกรรมท้ายเรื่อง หรือท้ายบท และภาพประกอบ โครงสร้างส่วนที่เป็นเนื้อเรื่อง ประกอบด้วย

- เรื่องที่ 1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง
- เรื่องที่ 2 ภูมินามตำบลตลาด
- เรื่องที่ 3 ภูมินามตำบลบางพิง
- เรื่องที่ 4 ภูมินามตำบลทรงคนอง
- เรื่องที่ 5 ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก
- เรื่องที่ 6 การวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง

1.4.2 ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติม

1) การตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ด้วยแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีรายการประเมิน อยู่ 6 เรื่อง ปรากฏผลดังนี้

- (1) เรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา มีความถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 1.00
- (2) ภูมินามตำบลตลาด ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเห็นว่า โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา มีความถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ที่ระดับ 0.92
- (3) ภูมินามตำบลบางพิง ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเห็นว่า โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา มีความถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ที่ระดับ 1.00
- (4) ภูมินามตำบลทรงคนอง ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเห็นว่า โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา มีความถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ที่ระดับ 1.00
- (5) ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา มีความถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 1.00
- (6) การวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเห็นว่า โครงร่างขอบข่ายเนื้อหา มีความถูกต้องเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ที่ระดับ 1.00

สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ในด้านโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา ทั้ง 6 เรื่อง มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.99 ซึ่งถือว่ามีความคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก เพราะมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับดีมาก

2) การตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยผู้เชี่ยวชาญ

ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ด้วยแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งมีรายการประเมินอยู่ 5 ด้าน ปรากฏผลดังนี้

(1) ด้านการจัดทำรูปเล่ม ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นว่า การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน การออกแบบปกเหมาะสมกับเนื้อหา ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามประเภทของหนังสือ ขนาดของรูปเล่มเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน ขนาดของตัวอักษรเหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของผู้อ่าน การพิมพ์ตัวสะกด การันต์ถูกต้องตามหลักภาษาไทย โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

(2) ด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นว่า เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง การแบ่งเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม หัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา การลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง เข้าใจง่าย ชวนติดตาม ความยาวของเนื้อหาในแต่ละบท เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน เนื้อหาส่งเสริมความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่นให้แก่ผู้อ่าน กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

(3) ด้านภาพประกอบ ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นว่า ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อหา การจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมกับหน้าหนังสือ ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ ขนาดของภาพประกอบเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น จำนวนของภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

(4) ด้านการใช้ภาษา ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นว่า การใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย ภาษาที่ใช้สละสลวยน่าอ่าน การใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน ภาษาที่ใช้อธิบายเนื้อหา มีความชัดเจน เข้าใจง่าย โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

(5) ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ ผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นว่า หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ ผู้อ่านนำความรู้ที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อส่งเสริมการเรียนการสอน โดยใช้กระบวนการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีนิสัยรักการอ่าน โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00

สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน โดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า มีความเหมาะสมโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

3) การตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยนักเรียน

การตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ทั้งเพศหญิง และชาย จำนวน 10 คน ประเมินเพื่อวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อคุณภาพหนังสือ โดยใช้แบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งมีรายการประเมิน 5 ด้าน ปรากฏผล ดังนี้

(1) ด้านการจัดทำรูปเล่ม นักเรียน มีความเห็นว่า การออกแบบปกหนังสือ น่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน ขนาดรูปเล่มของหนังสือ และขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.87$) ($\bar{X} = 0.17$)

(2) ด้านเนื้อหา นักเรียน มีความเห็นว่า เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องกฎหมายอำเภอพระประแดง การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม เนื้อหาเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป สรุปได้ว่าในภาพรวมนักเรียนเห็นว่ามีคุณภาพมากที่สุด

(3) ด้านภาพประกอบ นักเรียน มีความคิดเห็นว่า ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 5.00 สรุปได้ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ด้านภาพประกอบ อยู่ในระดับมากที่สุด

(4) ด้านการใช้ภาษา นักเรียน มีความคิดเห็นว่า ภาษาที่ใช้ ชัดเจน เข้าใจง่าย ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 5.00 สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ด้านการใช้ภาษา อยู่ในระดับมากที่สุด

(5) ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ นักเรียน มีความคิดเห็นว่าหนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องกฎหมายอำเภอพระประแดง หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ใน ชีวิตประจำวันได้ หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.96 สรุปได้ว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมที่สร้างขึ้นมีคุณภาพ ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ อยู่ในระดับมากที่สุด และมีการกระจายน้อย หรือมีความแตกต่างทางความคิดเห็นน้อย

สรุปความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อภาพรวมของหนังสือ พบว่ามีความเหมาะสมระดับมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.95

1.4.3 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติมโดยรวม

- 1) ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าภาพรวมของหนังสือที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสม มีดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00
- 2) นักเรียนมีความคิดเห็นว่าหนังสือมีความเหมาะสมมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.95

2. อภิปรายผล

ผลของการศึกษาเรื่องการสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบผลที่น่าสนใจ ดังนี้

2.1 ด้านการจัดทำรูปเล่ม พบว่าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความเหมาะสมโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ส่วนนักเรียนมีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.87$) ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับ ชูติมา สัจจนันท์ และคณะ (2543: 115) กล่าวไว้ว่าอย่างสอดคล้องว่า การจัดทำรูปเล่มในส่วนของปกจะต้องออกแบบให้น่าสนใจ มีความเหมาะสมกับเนื้อหา คำกล่าวนี้จะไปสอดคล้องกับผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสืออ่านเพิ่มเติม ด้านการจัดทำรูปเล่มโดยผู้เชี่ยวชาญ และนักเรียน เช่นเดียวกับที่ ถวัลย์ มาศจรัส (2536: 72-124) กล่าวถึงไว้เช่นกันว่าสรุปได้ว่า ขนาดของหนังสือควรมีความกะทัดรัด ไม่ใหญ่หรือกว้างเกินไป หนังสือที่มีขนาดเหมาะสมกับเด็กมัธยมศึกษาตอนต้น ก็คือขนาด 8 หน้ายก ตัวอักษรขนาด 16 พ้อยท์ สำหรับข้อความปกติ 18 พ้อยท์หนา สำหรับหัวข้อใหญ่ และ 16 พ้อยท์หนา สำหรับหัวข้อย่อยเพื่อเน้นความสำคัญ

2.2 ด้านเนื้อหา พบว่าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความเหมาะสมโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่าเนื้อหามีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.92$) สอดคล้องกับ จินตนา ไบกาชุย (2537: 159) ที่กล่าวว่า การกำหนดเนื้อหาของหนังสืออ่านเพิ่มเติม นั้น สภาพของท้องถิ่นหรือปัญหาในท้องถิ่นก็สามารถนำมาเป็นหัวข้อในการเขียนหนังสือเสริมประสบการณ์ได้ โดยเฉพาะสิ่งที่อยู่ในท้องถิ่น ก็สามารถจะอวดคนต่างถิ่นให้รู้จักของดีในท้องถิ่นของตนได้

2.3 ด้านภาพประกอบ พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าในภาพรวมมีความเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่าภาพประกอบในภาพรวมมีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) ข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับ ถวัลย์ มาศจรัส (2538: 122-124) กล่าวไว้ว่าอย่างสอดคล้องว่า การเขียนสารคดีต้องมีภาพประกอบ เพราะภาพถ่ายสี่เหลี่ยมที่สวยงาม จะช่วยเสริมเนื้อหาให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้สึกรู้ว่าไปรับรู้เรื่องราวดังกล่าวนั้นด้วยตนเอง ทั้งช่วยให้งานเขียนมีความสมบูรณ์ น่าเชื่อถือและยังช่วยทำให้ผู้อ่านสนใจด้วย

2.4 ด้านการใช้ภาษา พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่าเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่าเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$) ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับ สมพร จารุณี (2540: 5-8) กล่าวไว้ว่าอย่างสอดคล้องว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรเสนอเนื้อหาสาระที่ส่งเสริมให้ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจกับเรื่องราวได้ ใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่ความรู้และประสบการณ์ทางการใช้ภาษาของผู้อ่าน

2.5 ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ พบว่าผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ามีความเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00 ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่าเหมาะสมที่สุด ($\bar{X} = 4.96$) ข้อค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับ โกวิท วรพิพัฒน์ (อ้างถึงใน ราตรี ผลโภชน 2550: 141) กล่าวไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่ท้องถิ่นต้องการจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรักท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น และยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความต้องการพัฒนาและสร้างสรรค์ท้องถิ่นของตนเอง เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งจำเป็นมากที่คนในท้องถิ่นทุกคนควรได้เรียนรู้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง สอดคล้องกับ สมพร จารุณี (อ้างถึงใน ชัชวาลย์ สิงหาทอง 2547 : 105) กล่าวไว้ว่าอย่างสอดคล้องว่า หนังสืออ่านเพิ่มเติมควรมีลักษณะที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ และกระตือรือร้นที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง กล่าวคือผู้เขียนควรพิจารณาเสนอเรื่องราวที่เด็กแต่ละวัยสนใจ เน้นให้ความสำคัญและประโยชน์ของเรื่องราวที่เสนอซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ดังนั้นการเสนอเรื่องราวของท้องถิ่นที่เด็กเป็นส่วนหนึ่งของท้องถิ่นนั้น ย่อมจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจอยากอ่านเรื่องราวความเป็นมาของท้องถิ่นตนเอง อันก่อให้เกิดการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่าหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นมีความเหมาะสมที่จะใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมีคุณค่าสอดคล้องกับที่หลักสูตรกำหนด

3. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะมีดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำหนังสือไปใช้ มีดังนี้

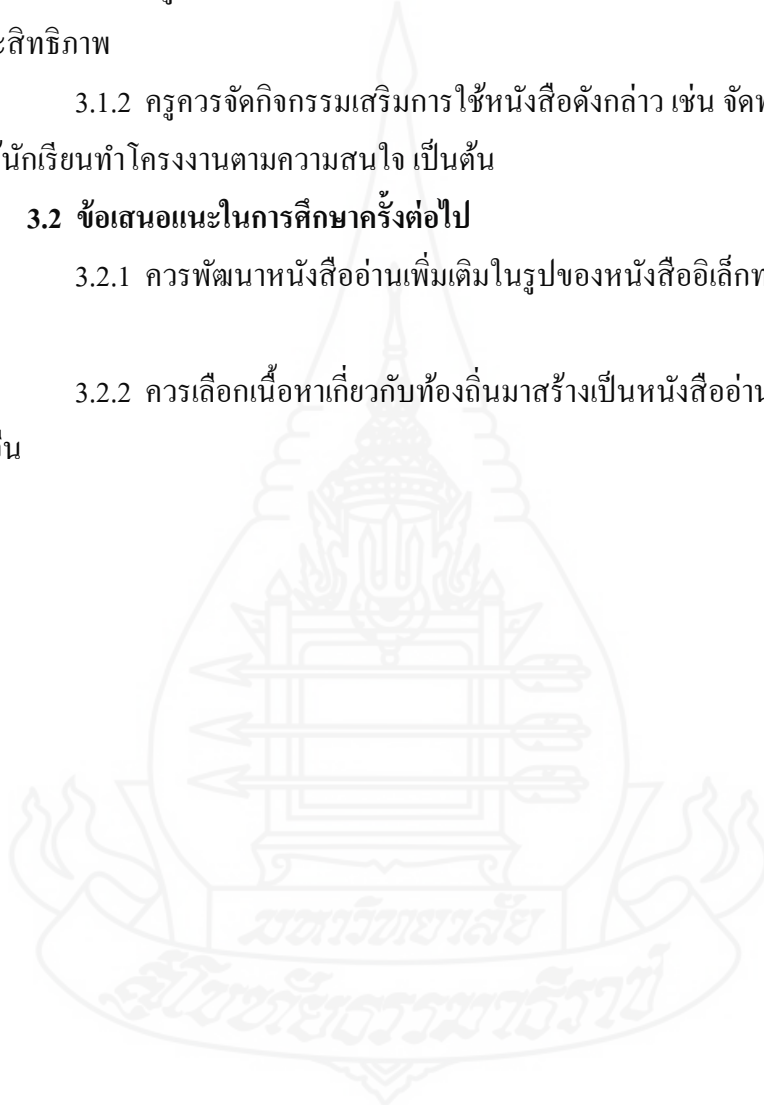
3.1.1 ครูควรศึกษาหนังสืออ่านเพิ่มเติมดังกล่าวให้ละเอียดเพื่อที่จะได้นำไปใช้ได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

3.1.2 ครูควรจัดกิจกรรมเสริมการใช้หนังสือดังกล่าว เช่น จัดทัศนศึกษา และ
กำหนดให้นักเรียนทำโครงการตามความสนใจ เป็นต้น

3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.2.1 ควรพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมในรูปของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์แบบ
มัลติมีเดีย

3.2.2 ควรเลือกเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นมาสร้างเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมสำหรับ
ระดับชั้นอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544) *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*
กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์องค์การขนส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์
- กัลยา คำเงิน (2547) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม รายวิชา ว306 เรื่อง เขตห้ามล่าสัตว์ป่า
หนองบงคาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 15
จังหวัดเชียงราย” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตร
และการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- จักรภัทร พงศ์ภัทร (2546) *คู่มือการเขียนหนังสือเสริมประสบการณ์ตามความต้องการของ
ท้องถิ่น พิมพ์ครั้งที่ 3* กรุงเทพมหานคร ชารอักษร
- จินตนา ไบกาชุย (2534) “ความสำคัญของการอ่าน” ใน *เอกสารเพื่อการพัฒนาหนังสือ อันดับ 2
หนังสือกับการส่งเสริมการอ่าน* กรุงเทพมหานคร ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ
_____ . (2536) *การเขียนสื่อการเรียนการสอน* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
_____ . (2537) *แนวการจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
_____ . (2542) “การเขียนหนังสือสำหรับเด็ก” ใน *เทคนิคการเขียน การพิมพ์และการ
เผยแพร่ผลงานทางวิชาการ* นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540) *ภาษากับการสื่อสาร* นครปฐม มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต
พระราชวังสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2527) *การทำหนังสือสำหรับเด็ก* พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร
บูรพาสาส์น
_____ . (2542) *เทคนิคการอ่าน* กรุงเทพมหานคร ศิลปาบรรณาการ
- ฉัตรชัย สุกระกาญจน์ (2523) *การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก* นครศรีธรรมราช วิทยาลัยครู
นครศรีธรรมราช ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์
- ชัชวาลย์ สิงหาทอง (2547) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามอำเภอด่านช้างสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ชุติมา สัจจามันท์ (2529) *หนังสือเพื่อลูก* กรุงเทพมหานคร สุวีริยาสาส์น
- ชุติมา สัจจามันท์ และคนอื่นๆ (2543) *การพัฒนาเกณฑ์การประเมินค่าวรรณกรรมไทยหนังสือ
ชุดงานวิจัยด้านภาษาไทย อันดับที่ 2* กรุงเทพมหานคร กรมศาสนา

- ณรงค์ ทองปาน (2524) *การสร้างหนังสือสำหรับเด็กอยู่ชยา* พระนครศรีอยู่ชยา วิทยาลัยครู
พระนครศรีอยู่ชยา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย
- _____. (2526) *การสร้างหนังสือสำหรับเด็ก เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 250*
กรมการฝึกหัดครู หน่วยศึกษานิเทศก์ ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ
- ถวัลย์ มาศจรัส (2538) *เทคนิคและตัวอย่างการเขียนหนังสือส่งเสริมการอ่านและหนังสืออ่าน
เพิ่มเติม* กรุงเทพมหานคร มิติใหม่
- _____. (2544) *ตัวอย่างการเขียนเรื่องบันเทิงคดีและสารคดีสำหรับเด็ก* กรุงเทพมหานคร
ธารอักษร
- _____. (2545) *สารคดีและการเขียนสารคดี พิมพ์ครั้งที่ 2* กรุงเทพมหานคร ธารอักษร
- _____. (2548) *การเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติม* กรุงเทพมหานคร ธารอักษร
- นงเยาว์ สุทธิสงค์ (2545) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เมืองกระบี่ มรดกอันดามัน สำหรับ
รายวิชาท้องถิ่นของเรา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- นภาพรณ อัจฉริยะกุล และรุ่งนภา พิตรปรีชา (2537) “สื่อในการสื่อสาร” ใน *เอกสารการสอน
ชุดวิชาหลักและทฤษฎีการสื่อสาร* หน่วยที่ 1-8 นนทบุรี
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- นภาลักษณ์ สุวรรณธาดา (2531) “ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการอ่าน” ใน *เอกสารการสอนชุดวิชา
ภาษาไทย* หน่วยที่ 9 นนทบุรี สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- _____. (2542) “การสร้างหนังสืออ่านประกอบวิชาภาษาไทย เรื่อง หิโตปเทศคำกลอน
สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร-
มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นันทกาญจน์ อาจิณาจารย์ (2544) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ประเพณีท้องถิ่นระยอง”
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- นุชนารถ ยิ้มจันทร์ (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ฮีตสิบสองในวิถีชีวิตชาวศรีสะเกษ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดศรีสะเกษ” วิทยานิพนธ์ปริญญา-
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

- บรรยวีสต์ ฝางคำ (2547) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หลักสาขากลางในการดำเนินชีวิตใน
รายวิชาวิถีธรรมวิถีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- บันลือ พลุกะวัน (2532) *มิติใหม่ในการสอนอ่าน* กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิช
- ไพฑูรย์ ปิยะปกรณ์ (ม.ป.ป.) “ภูมินามการตั้งถิ่นฐานหมู่บ้านชนบทในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ :
วิเคราะห์รูปแบบทางภูมิศาสตร์ของนามทั่วไป” ภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ภิญญาพร นิตยประภา (2534) *การผลิตหนังสือสำหรับเด็ก* กรุงเทพมหานคร โอเดียนสโตร์
- มนทิรา พานิชยิ่ง (2544) *คู่มือการจัดทำโครงการและการจัดกิจกรรมห้องสมุด* กรุงเทพมหานคร
อุดมศึกษา
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2542) *เทคนิคการเขียน การพิมพ์ และการเผยแพร่ผลงานทาง
วิชาการ* นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- เขวลักษณ์ เตียรณบรรจง บรรณาธิการ (2540) *การออกแบบหนังสือ เอกสารเผยแพร่ความรู้
อันดับที่ 14* มีนาคม 2540 กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- รัฐจวน อินทรกำแหง (2525) *วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น* กรุงเทพมหานคร ดวงกลม
- รัตพร ชังธาดา (2531) *หนังสือสำหรับเด็กมหาสารคาม มหาสารคาม มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสำนักวิทยบริการ*
- ราชบัณฑิตยสถาน (2546) *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542* กรุงเทพมหานคร
นานมีบุ๊คส์พับลิชเคชั่นส์
- ราตรี ผลโกษณ์ (2550) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง มนต์เสน่ห์เทพสถิต สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- วงศ์เดือน ทาจันทร์ (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เมืองสามโลก สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดเจียนเขต จังหวัดปทุมธานี” วิทยานิพนธ์ปริญญา-
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

- วรรณณา คำสุภา (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่องตำนานพื้นบ้านหรือภูมยัตถ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดลำพูน” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- วรรณิ โสมประยูร (2539) การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิช
- วินัย รอดจ่าย (2534) การเขียนและจัดทำสื่อหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน กรุงเทพมหานคร ตะเกียง
- ศรีรัตน์ เจริญจันทร์ (2538) การอ่านและการสร้างนิสัยรักการอ่าน กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิช
- สนั่น มีจันทร์ (2537) วิจารณ์วรรณกรรมสำหรับเด็ก กรุงเทพมหานคร เทลโปรโมชัน แอนด์ แอดเวอร์ไทซิ่ง
- สมฉวีล ศรีอ่อน (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง สืบสานงานอาชีพ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสมุทรสาคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมพร จารุณี (2538) คู่มือการเขียนบันเทิงคดีและสารคดีสำหรับเด็ก หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย อันดับที่ 4 กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- สร้อยญา ทับเคลียว (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เมืองหลังสวน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สังเวียร ศรีสังข์ และชุติมา เนียมอิม, ผู้รวบรวม (2543) ประวัติเมืองพระประแดง อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ นายประยูทธ สิโรดม กรุงเทพมหานคร มหาจุฬาลงกรณ-ราชวิทยาลัย
- สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย (2543) “ความสำคัญของการอ่าน” ใน การประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2530 กรุงเทพมหานคร สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯ
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย

- สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง (2546) รายงานกิจการเทศบาลเมืองพระประแดง 2546
 สมุทรปราการ สำนักงานเทศบาลเมืองพระประแดง
- _____. (2548) รายงานกิจการเทศบาลเมืองพระประแดง 2548 สมุทรปราการ สำนักงาน
 เทศบาลเมืองพระประแดง
- สำนักงานปฏิรูปการศึกษา (2544) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม
 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2544 กรุงเทพมหานคร พริกหวานกราฟฟิค
- สุภรณ์ โอเจริญ (2542) “มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น” ใน สารานุกรมจังหวัด
 สมุทรปราการ ม.ป.ท.
- สุรศักดิ์ ศรีไพบุลย์สินธ์ (2542) “พระประแดง, อำเภอบาง” ใน สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคกลาง
 เล่ม 2 ม.ป.ท.
- สุระภี ผกาพันธ์ (2549) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วรรณกรรมที่ปรากฏในภาพจำหลัก
 บนเขาพระวิหาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จังหวัดศรีสะเกษ”
 วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุรัตนา พันธุ์พิช (2549) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ภูมินามตำบลในจังหวัดชัยนาท
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สุวิธสา เสริมศิลป์ (2544) “หนังสือคือชีวิต” ใน หนังสือคือชีวิต กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์
 กุรุสภาลาดพร้าว
- เสน่ห์ บุญรักษ์ และทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (2542) “ภูมินามจังหวัดพิษณุโลก” โครงการศึกษา
 ค้นคว้าวิจัยทางวัฒนธรรม สำนักศิลปวัฒนธรรม สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม
 พิษณุโลก
- เสาวนีย์ ผักทอง (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วรรณกรรมท้องถิ่นเมืองอุบล”
 วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน
 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- แสงอรุณ ประสพกาญจน์ (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม นิทานพื้นบ้านกาญจนบุรี
 สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดกาญจนบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญา
 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อังกฤษ คุรุทกุล (2546) “การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง นิทานชาวบ้านของจังหวัดบุรีรัมย์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา

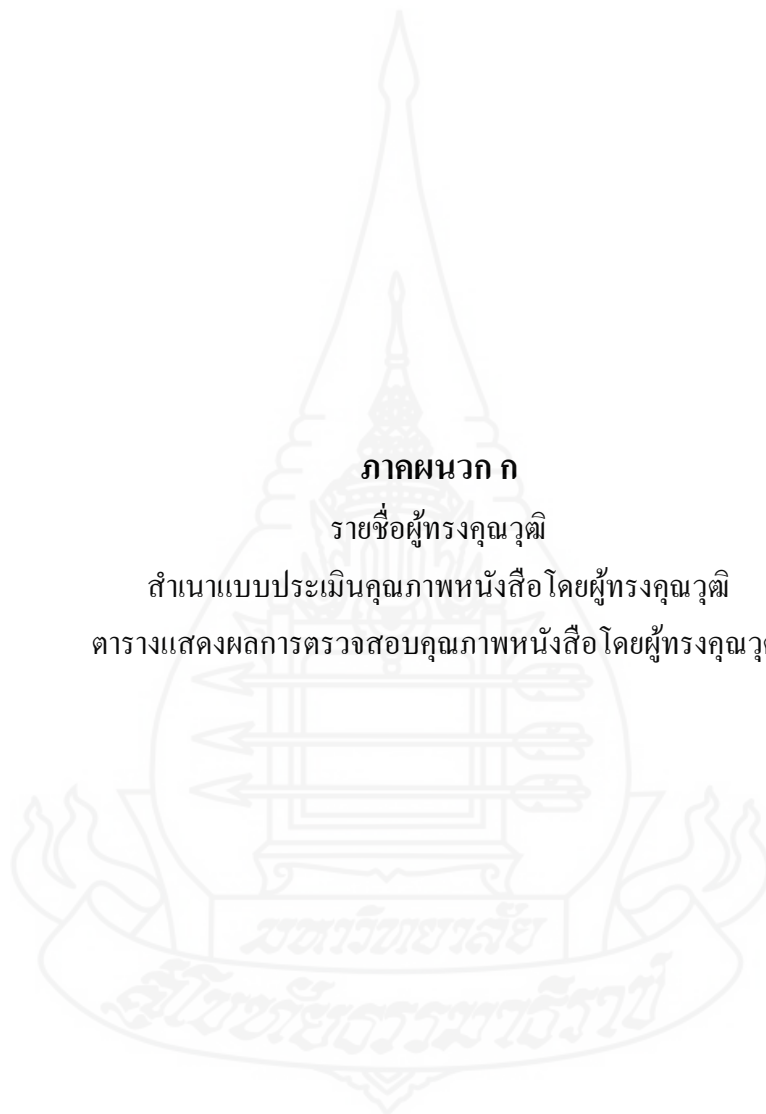

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

สำเนาแบบประเมินคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ชื่อ นายพีระ กาบแก้ว อายุ 70 ปี
 สถานที่ทำงาน บ้านเลขที่ 65/2 หมู่ 10 ซอยสุขสวัสดิ์ 39 ถนนสุขสวัสดิ์ ตำบลบางพึ่ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
 วุฒิการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอานวยศิลป์-ธนบุรี กรุงเทพมหานคร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ อดีตเป็นนายช่าง 7 คุมเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ ชุมสายโทรศัพท์ ดาวคะนอง องค์การโทรศัพท์ ถนนสมเด็จพระเจ้าตากสิน ตำบลบुकคโล อำเภอธนบุรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร และมีความรู้ความชำนาญในเรื่องศิลปวัฒนธรรมประเพณีมอญ โดยเฉพาะเรื่องการประดิษฐ์ธงตะขาบ ปัจจุบันเป็นกรรมการ ศูนย์วัฒนธรรม อำเภอพระประแดง
2. ชื่อ นายสมพิศ มงคลพันธ์ อายุ 71 ปี
 สถานที่ทำงาน บ้านเลขที่ 22 หมู่ 6 ซอยชุมชนมอญวัดกลางสวน ถนนปู่เจ้าสมิงพราย ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
 วุฒิการศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบวรอดวิทย์าคม พระโขนง กรุงเทพมหานคร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ อดีตเป็นผู้จัดการสาขา บริษัทไทยสมุทรประกันภัย สาขาสมุทรปราการ และมีความรู้ความชำนาญในเรื่องศิลปวัฒนธรรม ประเพณีมอญ ได้แก่ การประดิษฐ์ธงตะขาบ การสร้างเมรุ ปี่พาทย์มอญ ปัจจุบันเป็นกรรมการชุมชนมอญ บ้านเคิงสะโอมก
3. ชื่อ นางสอางค์ศรี สันติจารี อายุ 75 ปี
 สถานที่ทำงาน บ้านเลขที่ 748 ถนนบ้านแซ่ ตำบลตลาด จังหวัดสมุทรปราการ
 วุฒิการศึกษา กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร หรือมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ อดีตเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ และมีความรู้ความชำนาญในเรื่องประวัติความเป็นมาและศิลปวัฒนธรรมประเพณีมอญ ปัจจุบันเป็นข้าราชการนอกประจำการ

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของ โครงร่างขอบข่ายเนื้อหาตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้
แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

+1 ถูกต้องเหมาะสม

0 ไม่แน่ใจว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

-1 ไม่ถูกต้องเหมาะสม

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง			
1.1	ประวัติความเป็นมา	✓		
1.2	อาณาเขต	✓		
1.3	ประชากรและการปกครอง	✓		
1.4	ทรัพยากร	✓		
1.5	วัฒนธรรมและความเชื่อ	✓		
2.	ภูมินามตำบลตลาด			
2.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
2.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
2.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		
2.4	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
3.	ภูมินามตำบลบางพิง			
3.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
3.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
3.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	✓		
4.	ภูมินามตำบลทรงคนอง			
4.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
4.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
5.	ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก			
5.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
5.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
6.	การวิเคราะห์ภูมิตามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง			
6.1	ภูมิตามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
6.2	ภูมิตามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
6.3	ภูมิตามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		
6.4	ภูมิตามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
6.5	ภูมิตามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	✓		

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๔๙

วันที่ เดือน พ.ศ. ๒๕๔๙

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหาตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้
แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

+1 ถูกต้องเหมาะสม

0 ไม่แน่ใจว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

-1 ไม่ถูกต้องเหมาะสม

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง	✓		
1.1	ประวัติความเป็นมา			
1.2	อาณาเขต	✓		
1.3	ประชากรและการปกครอง	✓		
1.4	ทรัพยากร	✓		
1.5	วัฒนธรรมและความเชื่อ	✓		
2.	ภูมินามตำบลลาด	✓		
2.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา			
2.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
2.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		
2.4	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้		✓	
3.	ภูมินามตำบลบางทิ้ง	✓		
3.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา			
3.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
3.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	✓		
4.	ภูมินามตำบลทรงคนอง	✓		
4.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา			
4.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
5.	ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก	✓		
5.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม			
5.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
6.	การวิเคราะห์กฎหมายหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง	✓		
6.1	กฎหมายที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา			
6.2	กฎหมายที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
6.3	กฎหมายที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		
6.4	กฎหมายที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
6.5	กฎหมายที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	✓		

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

(นายสมศักดิ์ สังกัดอักษร)

ตำแหน่ง ... กรมการวัฒนธรรม (๑๐๙) เขต ๑๖

วันที่ ๑๕ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

๑๖๓ ๑๗, ๓๐ ๕

สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหา

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหาตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

+1 ถูกต้องเหมาะสม

0 ไม่แน่ใจว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

-1 ไม่ถูกต้องเหมาะสม

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง			
1.1	ประวัติความเป็นมา	✓		
1.2	อาณาเขต	✓		
1.3	ประชากรและการปกครอง	✓		
1.4	ทรัพยากร	✓		
1.5	วัฒนธรรมและความเชื่อ	✓		
2.	ภูมินามตำบลตลาด			
2.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
2.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
2.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		
2.4	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
3.	ภูมินามตำบลบางพิง			
3.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
3.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
3.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	✓		
4.	ภูมินามตำบลทรงคนอง			
4.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
4.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
5.	ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก			
5.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
5.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
6.	การวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง			
6.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	✓		
6.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	✓		
6.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	✓		
6.4	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	✓		
6.5	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	✓		

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
(นางสาวจ.ดร.สินธุ ก.ว.)

ตำแหน่ง ข้าราชการพอกประจำการ

วันที่ ๑๙ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

๑๓,๐๙ - ๑๕.๐๕

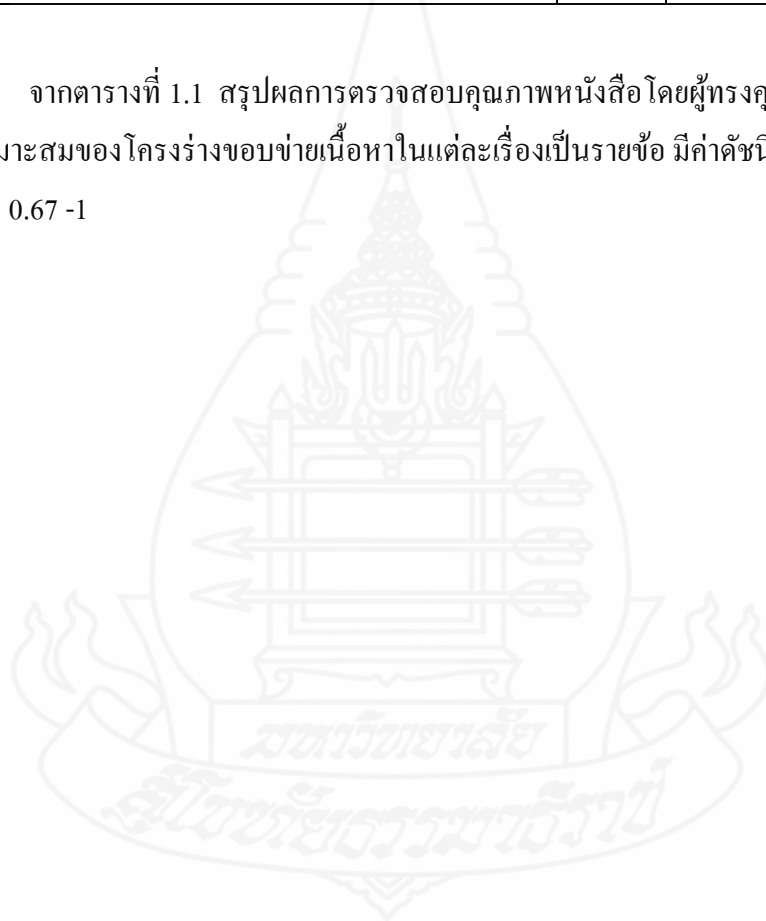
ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอข่ายเนื้อหา

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1.	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง				
1.1	ประวัติความเป็นมา	1	1	1	1
1.2	อาณาเขต	1	1	1	1
1.3	ประชากรและการปกครอง	1	1	1	1
1.4	ทรัพยากร	1	1	1	1
1.5	วัฒนธรรมและความเชื่อ	1	1	1	1
2.	ภูมินามตำบลตลาด				
2.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	1	1	1	1
2.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	1	1	1	1
2.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	1	1	1	1
2.4	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	1	0	1	0.67
3.	ภูมินามตำบลบางพิง				
3.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	1	1	1	1
3.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามพันธุ์ไม้	1	1	1	1
3.3	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	1	1	1	1
4.	ภูมินามตำบลทรงคนอง				
4.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	1	1	1	1
4.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	1	1	1	1
5.	ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก				
5.1	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	1	1	1	1
5.2	ภูมินามที่ตั้งชื่อตามลักษณะภูมิประเทศ	1	1	1	1

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
6.	การวิเคราะห์กฎหมายหมู่บ้านชาวมอญ ในอำเภอพระประแดง				
6.1	กฎหมายที่ตั้งซื้อตามถิ่นฐานเดิมที่ย้ายมา	1	1	1	1
6.2	กฎหมายที่ตั้งซื้อตามลักษณะพื้นที่และสภาพแวดล้อม	1	1	1	1
6.3	กฎหมายที่ตั้งซื้อตามลักษณะภูมิประเทศ	1	1	1	1
6.4	กฎหมายที่ตั้งซื้อตามพันธุ์ไม้	1	1	1	1
6.5	กฎหมายที่ตั้งซื้อตามสัตว์ที่เกี่ยวข้อง	1	1	1	1

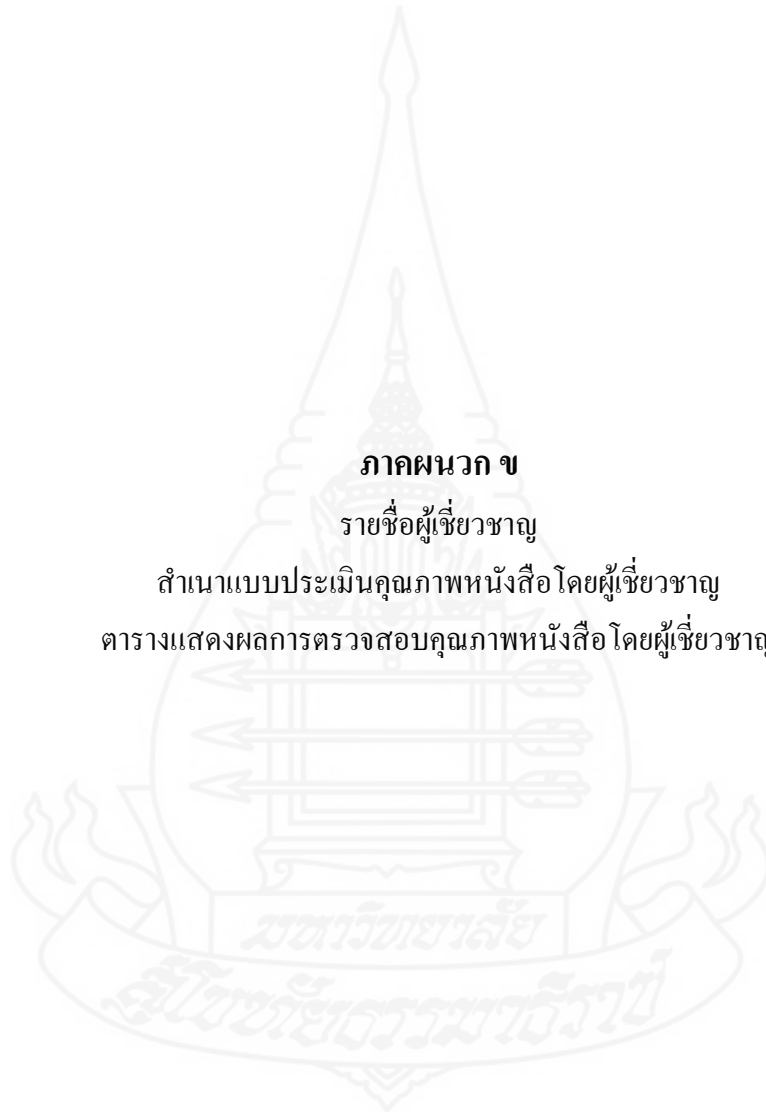
จากตารางที่ 1.1 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านความ
ถูกต้องเหมาะสมของโครงการขอย้ายเนื้อหาในแต่ละเรื่องเป็นรายข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
อยู่ที่ระดับ 0.67 -1

ตารางที่ 1.2 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ
ด้านความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหาโดยรวม

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ค่า IOC
1.	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอำเภอพระประแดง	1
2.	ภูมินามตำบลตลาด	0.67-1.00
3.	ภูมินามตำบลบางพิง	1
4.	ภูมินามตำบลทรงคนอง	1
5.	ภูมินามตำบลบางครุ และตำบลบางหญ้าแพรก	1
6.	การวิเคราะห์ภูมินามหมู่บ้านชาวมอญในอำเภอพระประแดง	1
รวม		0.67-1.00

จากตารางที่ 1.2 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านความถูกต้องเหมาะสมของโครงร่างขอบข่ายเนื้อหาเป็นรายเรื่อง มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.92 - 1 และสรุปโดยรวมมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.99 จึงสรุปว่าคุณภาพหนังสือด้านโครงร่างขอบข่ายเนื้อหาอยู่ในระดับดีมาก

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

สำเนาแบบประเมินคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ

ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้ผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ชื่อ นางจิรัชร แหวนทอง
 สถานที่ทำงาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม เขต 1 จังหวัดสมุทรปราการ
 วุฒิการศึกษา ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ศึกษานิเทศก์เชี่ยวชาญ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
 ประถมศึกษา เขต 1 จังหวัดสมุทรปราการ และมีความรู้ความชำนาญ
 เรื่อง การเขียนหนังสือสารคดี และหนังสือสำหรับเด็ก
2. ชื่อ นางสาวเพ็ญแข งามดวงใจ
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนป้อมนาคราชสวาทยานนท์ ตำบลปากคลองบางปลากด
 อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ
 วุฒิการศึกษา กศ.ม. (ภาษาและวรรณกรรม) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนป้อมนาคราชสวาทยานนท์
 และมีความรู้ความชำนาญ เรื่อง การใช้ภาษาและวรรณกรรม
3. ชื่อ นายณภัทร ศรีละมัย
 สถานที่ทำงาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จังหวัดฉะเชิงเทรา
 วุฒิการศึกษา กศ.ม. (วัดผลการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
 มัธยมศึกษา เขต 6 จังหวัดฉะเชิงเทรา และมีความรู้ความชำนาญ
 เรื่อง การวัดผลและประเมินผลการศึกษา

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาในแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

+1 เห็นด้วย

0 ไม่แน่ใจ

-1 ไม่เห็นด้วย

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม			
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓		
1.2	การออกแบบปกเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
1.3	ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามประเภทของหนังสือ	✓		
1.4	ขนาดของรูปเล่มเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน		✓	
1.5	ขนาดของตัวอักษรเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
1.6	การพิมพ์ตัวสะกด การันต์ ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	✓		
2.	ด้านเนื้อหา			
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓		
2.2	การแบ่งเนื้อหาในแต่ละบท มีความเหมาะสม	✓		
2.3	หัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา	✓		
2.4	การลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง เข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓		
2.5	ความยาวของเนื้อหาในแต่ละบท เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของผู้อ่าน	✓		
2.6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
2.7	เนื้อหาส่งเสริมความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นให้แก่ผู้อ่าน	✓		
2.8	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓		
2.9	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
3.	ด้านภาพประกอบ			
3.1	ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
3.2	การจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมกับหน้าหนังสือ	✓		
3.3	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓		

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
3.4	ขนาดของภาพประกอบเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
3.5	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓		
3.6	จำนวนของภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
4.	ด้านการใช้ภาษา			
4.1	การใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓		
4.2	ภาษาที่ใช้สละสลวยน่าอ่าน	✓		
4.3	การใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
4.4	ภาษาที่ใช้อธิบายเนื้อหา มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	✓		
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ			
5.1	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องภูมิปัญญา อำเภอพระประแดง	✓		
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓		
5.3	ผู้อ่านนำความรู้ที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	✓		
5.4	หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อส่งเสริมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง	✓		
5.5	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเอง	✓		
5.6	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีนิสัยรักการอ่าน	✓		

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

ลงชื่อ

..... (.....)

ตำแหน่ง

วันที่

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาในแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

+1 เห็นด้วย

0 ไม่แน่ใจ

-1 ไม่เห็นด้วย

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม			
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓		
1.2	การออกแบบปกเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
1.3	ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามประเภทของหนังสือ	✓		
1.4	ขนาดของรูปเล่มเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
1.5	ขนาดของตัวอักษรเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
1.6	การพิมพ์ตัวสะกด การเว้นวรรค ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	✓		
2.	ด้านเนื้อหา			
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมิปัญญาอำเภอพระประแดง	✓		
2.2	การแบ่งเนื้อหาในแต่ละบท มีความเหมาะสม	✓		
2.3	หัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา	✓		
2.4	การลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง เข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓		
2.5	ความยาวของเนื้อหาในแต่ละบท เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของผู้อ่าน	✓		
2.6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
2.7	เนื้อหาส่งเสริมความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นให้แก่ผู้อ่าน	✓		
2.8	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓		
2.9	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
3.	ด้านภาพประกอบ			
3.1	ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
3.2	การจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมกับหน้าหนังสือ	✓		
3.3	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓		

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
3.4	ขนาดของภาพประกอบเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
3.5	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓		
3.6	จำนวนของภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
4.	ด้านการใช้ภาษา			
4.1	การใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓		
4.2	ภาษาที่ใช้สละสลวยน่าอ่าน	✓		
4.3	การใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
4.4	ภาษาที่ใช้อธิบายเนื้อหา มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	✓		
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ			
5.1	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องภูมิปัญญา อำเภอพระประแดง	✓		
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓		
5.3	ผู้อ่านนำความรู้ที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	✓		
5.4	หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อส่งเสริมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง	✓		
5.5	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเอง	✓		
5.6	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีนิสัยรักการอ่าน	✓		

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

..... เป็นหนังสือที่มีคุณค่า ชวนอ่าน เหมาะสมสำหรับภาคผู้คลัง
 แยกชั้นให้ทั่วและ ทดง แหนในท้องถิ่นของตน สัมผัสเฉยแพะ
 เป็นผลงานดี

ลงชื่อ *เจม วัฒนไค* ผู้ประเมิน
 (นางสาวเจมวัฒนไค)
 ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ
 วันที่ 1 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2554

แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาในแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่าน

+1 เห็นด้วย

0 ไม่แน่ใจ

-1 ไม่เห็นด้วย

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม			
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓		
1.2	การออกแบบปกเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
1.3	ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามประเภทของหนังสือ	✓		
1.4	ขนาดของรูปเล่มเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
1.5	ขนาดของตัวอักษรเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
1.6	การพิมพ์ตัวสะกด การันต์ ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	✓		
2.	ด้านเนื้อหา			
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมิปัญญาอำเภอพระประแดง	✓		
2.2	การแบ่งเนื้อหาในแต่ละบท มีความเหมาะสม	✓		
2.3	หัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา	✓		
2.4	การลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง เข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓		
2.5	ความยาวของเนื้อหาในแต่ละบท เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของผู้อ่าน	✓		
2.6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
2.7	เนื้อหาส่งเสริมความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ให้แก่ผู้อ่าน	✓		
2.8	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓		
2.9	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
3.	ด้านภาพประกอบ			
3.1	ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
3.2	การจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมกับหน้าหนังสือ	✓		
3.3	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓		

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น		
		+1	0	-1
3.4	ขนาดของภาพประกอบเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
3.5	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓		
3.6	จำนวนของภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา	✓		
4.	ด้านการใช้ภาษา			
4.1	การใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓		
4.2	ภาษาที่ใช้สละสลวยน่าอ่าน	✓		
4.3	การใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	✓		
4.4	ภาษาที่ใช้อธิบายเนื้อหา มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	✓		
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ			
5.1	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องภูมิปัญญา อำเภอพระประแดง	✓		
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓		
5.3	ผู้อ่านนำความรู้ที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	✓		
5.4	หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อส่งเสริมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง	✓		
5.5	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเอง	✓		
5.6	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีนิสัยรักการอ่าน	✓		

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

เพิ่มสื่อภาพการเรียนรู้อีก เหมาะกับท้องถิ่น สืบค้นข้อมูลจากผู้อ่าน ตระหนัก
และเห็นคุณค่าของท้องถิ่นของตนเอง.

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง

วันที่ 24 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2554

ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ ด้านการจัดทำรูปเล่ม

1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	1	1	1	1
1.2	การออกแบบปกเหมาะสมกับเนื้อหา	1	1	1	1
1.3	ส่วนประกอบของหนังสือครบถ้วนตามประเภทของหนังสือ	1	1	1	1
1.4	ขนาดของรูปเล่มเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	0	1	1	0.67
1.5	ขนาดของตัวอักษรเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	1	1	1	1
1.6	การพิมพ์ตัวสะกด การันต์ ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	1	1	1	1
รวม					0.67-1.00

จากตารางที่ 2.1 พบว่า ด้านการจัดทำรูปเล่ม ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความเหมาะสมโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

ตารางที่ 2.2 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา

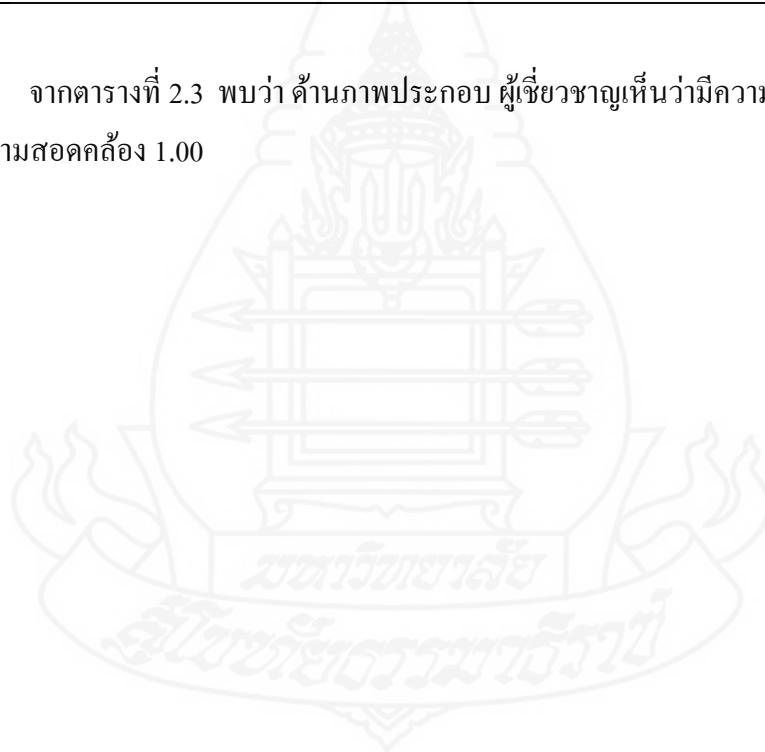
2.	ด้านเนื้อหา	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	1	1	1	1
2.2	การแบ่งเนื้อหาในแต่ละบท มีความเหมาะสม	1	1	1	1
2.3	หัวข้อเรื่องมีความสัมพันธ์กับเนื้อหา	1	1	1	1
2.4	การลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง เข้าใจง่าย ชวนติดตาม	1	1	1	1
2.5	ความยาวของเนื้อหาในแต่ละบท เหมาะสมกับระดับชั้น และวัยของผู้อ่าน	1	1	1	1
2.6	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	1	1	1	1
2.7	เนื้อหาส่งเสริมความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ให้แก่ผู้อ่าน	1	1	1	1
2.8	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	1	1	1	1
2.9	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	1	1	1	1
รวม					1

จากตารางที่ 2.2 พบว่า ด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความเหมาะสม โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

ตารางที่ 2.3 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยผู้เชี่ยวชาญ ด้านภาพประกอบ

3.	ด้านภาพประกอบ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
3.1	ภาพประกอบมีความเหมาะสมกับเนื้อหา	1	1	1	1
3.2	การจัดวางภาพประกอบมีความเหมาะสมกับหน้าหนังสือ	1	1	1	1
3.3	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	1	1	1	1
3.4	ขนาดของภาพประกอบเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	1	1	1	1
3.5	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	1	1	1	1
3.6	จำนวนของภาพประกอบเหมาะสมกับเนื้อหา	1	1	1	1
รวม					1

จากตารางที่ 2.3 พบว่า ด้านภาพประกอบ ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความเหมาะสมโดยมี
ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

ตารางที่ 2.4 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือ โดยผู้เชี่ยวชาญ ด้านการใช้ภาษา

4.	ด้านการใช้ภาษา	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
4.1	การใช้ภาษาถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1
4.2	ภาษาที่ใช้สละสลวยน่าอ่าน	1	1	1	1
4.3	การใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของผู้อ่าน	1	1	1	1
4.4	ภาษาที่ใช้อธิบายเนื้อหา มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	1	1	1	1
รวม					1

จากตารางที่ 2.4 พบว่า ด้านการใช้ภาษา ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามี ความเหมาะสม โดยมี ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

ตารางที่ 2.5 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญ
ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ

5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	
5.1	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความรู้ในเรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง	1	1	1	1
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษา และวัฒนธรรมมอญ	1	1	1	1
5.3	ผู้อ่านนำความรู้ที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	1	1	1	1
5.4	หนังสือเล่มนี้เป็นสื่อส่งเสริมการเรียนการสอน โดยใช้กระบวนการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง	1	1	1	1
5.5	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง	1	1	1	1
5.6	หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีนิสัยรักการอ่าน	1	1	1	1
รวม					1

จากตารางที่ 2.5 พบว่า ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่ามีความ
เหมาะสมโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง 1.00

ตารางที่ 2.6 แสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญทุกด้านโดยรวม

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ค่า IOC
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม	0.95
2.	ด้านเนื้อหา	1
3.	ด้านภาพประกอบ	1
4.	ด้านการใช้ภาษา	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ	1
รวม		0.99

จากตารางที่ 2.6 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดทำรูปเล่ม ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับเป็นรายด้าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ระดับ 0.95 – 1 และสรุปโดยรวมมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.99 จึงสรุปว่าคุณภาพหนังสือทุกด้านอยู่ในระดับดีมาก

ภาคผนวก ค

รายนามนักเรียน

สำเนาแบบประเมินคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน

ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน

รายชื่อนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

คนที่ 1	เด็กชายณัฐพนธ์ หงษ์ศรี	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1
คนที่ 2	เด็กหญิงฝนฤทัย คำตะพันธ์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1
คนที่ 3	เด็กหญิงอัจฉิมา ผลระเนอะ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1
คนที่ 4	เด็กชายศิวรุตจ์ ชื่นเจริญ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2
คนที่ 5	เด็กชายวรินทร์ แพสมหวัง	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2
คนที่ 6	เด็กหญิงปวีณา พุ่มทองคำ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2
คนที่ 7	เด็กหญิงสิรามล เกรื่อนิล	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2
คนที่ 8	เด็กหญิงปญญาธิศา คลี่ฉายยา	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4
คนที่ 9	เด็กหญิงอรณี แสงทองรุ่งเจริญ	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4
คนที่ 10	เด็กหญิงศุภาวรรณ โชติจันทร์	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน		✓			
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหาไม่มีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป		✓			
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกลับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ณิชพัชญ์ หงษ์ศิริ ผู้ประเมิน
(เด็ ก ข้าย ณิชพัชญ์ หงษ์ศิริ)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ...1...

วันที่ ...1... เดือน ภา ค ฎ าคม พ.ศ. ๒๕๕๔.....

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓				
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกลับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ..สพ.สุทิน... ศักดิ์พงษ์... ผู้ประเมิน
(เจ้าพนักงาน... ศักดิ์พงษ์...)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ..1..

วันที่ ..1.. เดือน ..กรกฎาคม... พ.ศ. 2554...

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓				
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหาที่มีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ อธิสัท พลวิชัย ทอช ผู้ประเมิน
(..... พลวิชัย ทอช)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ..1..

วันที่ ..1.. เดือน ..กสิกรุฎาศร .. พ.ศ. ๒๕๕๔ ..

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓				
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป		✓			
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกลับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ		✓			
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 (.....)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / 2...

วันที่ 1 เดือน พ.ศ. 2554

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน		✓			
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป		✓			
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้มาอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ...ดร.พร... ๒๒ ส.พ.น.ว.ง... ผู้ประเมิน
(...๒๑.๗๕.๑๖๑๖๑๖... ๒๒ ส.พ.น.ว.ง...)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ...2..

วันที่...๑... เดือน... กรกฎาคม ค.ศ. ๒๕๕๕...

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓				
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ...ปวีศห์ พุ่มทอวศห์.....ผู้ประเมิน

(เด็กหญิง ปวีณา พุ่มทอวศห์.....)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ...๓..

วันที่...๑...เดือน...กรกฎาคม..... พ.ศ. ๒๕๕๙..

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓				
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมิnames อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ สุวิมล เครือขันธ์ ผู้ประเมิน
 (...เอกพรสุข สุวิมล เครือขันธ์...)
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ..2..
 วันที่ 1 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน		✓			
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป		✓			
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ปุณณิศา กลัศายยา ผู้ประเมิน
(..... เด็กหญิงปุณณิศา กลัศายยา)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ...4..

วันที่...1... เดือน...กรกฎาคม..... พ.ศ..... ๒๕๖ 4

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	✓				
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น	✓				
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกลับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	✓				

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ และทอม ผู้ประเมิน

(.....)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ..4..

วันที่ ..1.. เดือน ..กุมภาพันธ์..... พ.ศ. ..๒๕๕๔.....

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

เกี่ยวกับคุณภาพหนังสือ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อคำถามต่อไปนี้ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง
ที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียน

- 5 เห็นด้วยมากที่สุด
4 เห็นด้วยมาก
3 เห็นด้วยปานกลาง
2 เห็นด้วยน้อย
1 เห็นด้วยน้อยที่สุด

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม					
1.1	การออกแบบปกหนังสือน่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน		✓			
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือมีความเหมาะสม	✓				
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความเหมาะสม	✓				
2.	ด้านเนื้อหา					
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	✓				
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	✓				
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรักและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น		✓			
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความสอดคล้องกลับเนื้อหา	✓				
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความเหมาะสมไม่ง่ายหรือยากเกินไป	✓				
3.	ด้านภาพประกอบ					
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	✓				
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น	✓				
3.3	จำนวนของภาพประกอบไม่มากหรือน้อยเกินไป	✓				
4.	ด้านการใช้ภาษา					
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	✓				
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	✓				

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ					
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินาม อำเภอพระประแดง	✓				
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	✓				
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ นักเรียนสามารถนำไปใช้ ในชีวิตประจำวันได้	✓				
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจ ในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	✓				
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น		✓			

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ศุภวราวรรณ ไชติจันทร์ ผู้ประเมิน
(ป.ธิดานัญญอศุภวราวรรณ ไชติจันทร์)
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 / ...4.

วันที่ ๑ เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2๕๕๕.

ผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน

ตารางที่ 3.1 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน ด้านการจัดทำรูปเล่ม

1.	ด้านการจัดทำรูปเล่ม	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
		5	4	3	2	1			
1.1	การออกแบบปกหนังสือ น่าสนใจ ชวนให้เปิดอ่าน	6	4	-	-	-	4.60	0.52	มากที่สุด
1.2	ขนาดรูปเล่มของหนังสือ มีความเหมาะสม	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
1.3	ขนาดของตัวอักษรมีความ เหมาะสม	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
รวม							4.87	0.17	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.1 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนด้านการจัดทำรูปเล่มเป็นรายข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.60-5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.00-0.52 และสรุปรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.87 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.17 สรุปว่าหนังสือมีคุณภาพด้านการจัดทำรูปเล่มอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการกระจายน้อยหรือมีความแตกต่างทางความคิดเห็นน้อย

ตารางที่ 3.2 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน ด้านเนื้อหา

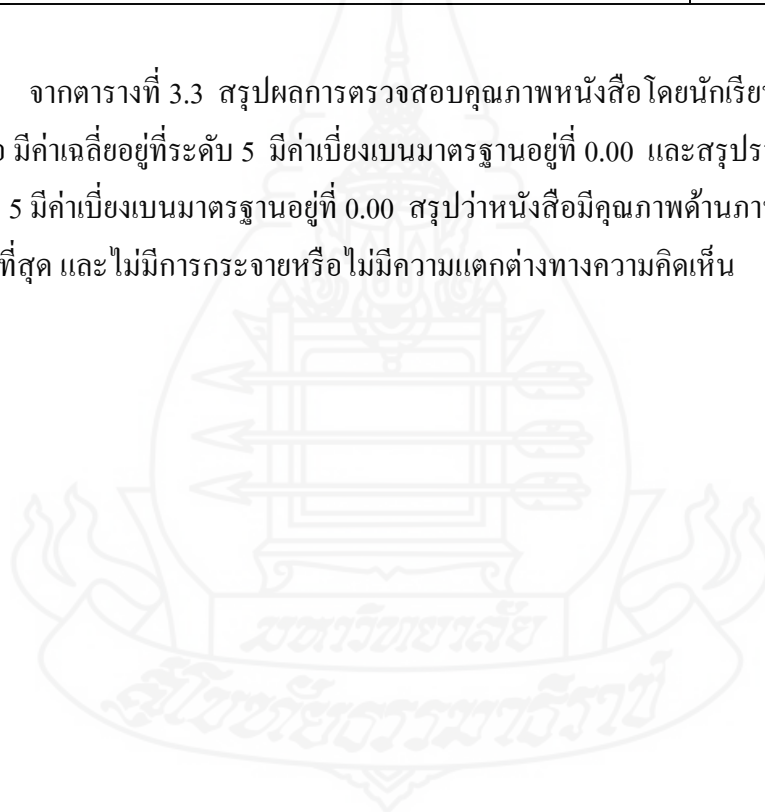
2.	ด้านเนื้อหา	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
		5	4	3	2	1			
2.1	เนื้อหาให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง ภูมินามอำเภอพระประแดง	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
2.2	การลำดับเนื้อหาเข้าใจง่าย ชวนติดตาม	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
2.3	เนื้อหามีความเหมาะสม ไม่ง่ายหรือยากเกินไป	7	3	-	-	-	4.70	0.48	มากที่สุด
2.4	เนื้อหาอ่านแล้วเกิดความรัก และความภาคภูมิใจใน ท้องถิ่น	9	1	-	-	-	4.90	0.32	มากที่สุด
2.5	กิจกรรมท้ายบทมีความ สอดคล้องกับเนื้อหา	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
2.6	กิจกรรมท้ายบทมีความ เหมาะสม ไม่ง่ายหรือยากเกินไป	9	1	-	-	-	4.90	0.32	มากที่สุด
รวม							4.92	0.19	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.2 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนด้านเนื้อหาเป็น
รายชื่อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.70-5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.00-0.48 และสรุปรายด้าน
มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.92 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.19 สรุปว่าหนังสือมีคุณภาพด้านเนื้อหาอยู่
ในระดับมากที่สุด และมีการกระจายน้อยหรือมีความแตกต่างทางความคิดเห็นน้อย

ตารางที่ 3.3 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน ด้านภาพประกอบ

3.	ด้านภาพประกอบ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
		5	4	3	2	1			
3.1	ภาพประกอบมีความชัดเจน น่าสนใจ	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
3.2	ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหา ได้ดีขึ้น	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
3.3	จำนวนของภาพประกอบ ไม่มากหรือน้อยเกินไป	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
รวม							5	0.00	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.3 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนด้านภาพประกอบ เป็นรายชื่อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.00 และสรุปรายด้านมีค่าเฉลี่ย อยู่ที่ระดับ 5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.00 สรุปว่าหนังสือมีคุณภาพด้านภาพประกอบอยู่ใน ระดับมากที่สุด และไม่มีการกระจายหรือไม่มีความแตกต่างทางความคิดเห็น

ตารางที่ 3.4 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน ด้านการใช้ภาษา

4.	ด้านการใช้ภาษา	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
		5	4	3	2	1			
4.1	ภาษาที่ใช้ชัดเจน เข้าใจง่าย	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
4.2	ภาษาที่ใช้น่าอ่าน และชวนติดตาม	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
รวม							5	0.00	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.4 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนด้านการใช้ภาษา เป็นรายชื่อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.00 และสรุปรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.00 สรุปว่าหนังสือมีคุณภาพด้านการใช้ภาษาอยู่ในระดับมากที่สุด และไม่มีการกระจายหรือไม่มีความแตกต่างทางความคิดเห็น

ตารางที่ 3.5 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียน
ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ

5.	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ	ระดับความคิดเห็น					\bar{X}	S.D.	แปลผล
		5	4	3	2	1			
5.1	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่องภูมินามอำเภอพระประแดง	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
5.2	หนังสือเล่มนี้ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมมอญ	9	1	-	-	-	4.90	0.32	มากที่สุด
5.3	ความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
5.4	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรัก และความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น	10	-	-	-	-	5	0.00	มากที่สุด
5.5	หนังสือเล่มนี้ทำให้นักเรียนชอบอ่านหนังสือมากขึ้น	9	1	-	-	-	4.90	0.32	มากที่สุด
รวม							4.96	0.13	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.5 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับเป็นรายข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.90-5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ระหว่าง 0.00-0.32 และสรุปรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.96 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.13 สรุปว่าหนังสือมีคุณภาพด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการกระจายน้อย หรือมีความแตกต่างทางความคิดเห็นน้อย

ตารางที่ 3.6 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนทุกด้านโดยรวม

ข้อ	หัวข้อ / เนื้อหา	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1	ด้านการจัดทำรูปเล่ม	4.87	0.17	มากที่สุด
2	ด้านเนื้อหา	4.92	0.19	มากที่สุด
3	ด้านภาพประกอบ	5	0.00	มากที่สุด
4	ด้านการใช้ภาษา	5	0.00	มากที่สุด
5	ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับ	4.96	0.13	มากที่สุด
รวม		4.95	0.10	มากที่สุด

จากตารางที่ 3.6 สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพหนังสือโดยนักเรียนด้านการจัดทำรูปเล่ม ด้านเนื้อหา ด้านภาพประกอบ ด้านการใช้ภาษา ด้านคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.87-5 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ระหว่าง 0.00-0.19 และสรุปโดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.95 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.10 จึงสรุปว่าคุณภาพหนังสือทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด และมีการกระจายน้อย หรือมีความแตกต่างทางความคิดเห็นน้อย

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวขวัญใจ เลิศฤทธิ์วิมานแมน
วัน เดือน ปีเกิด	26 กันยายน 2508
สถานที่เกิด	อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	ค.บ. (บรรณารักษศาสตร์) สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์บ้านสมเด็จพระยา พ.ศ. 2530
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ตำแหน่ง	ครูชำนาญการ (คศ.2) และหัวหน้างานห้องสมุด

